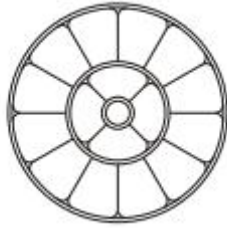

DE MOEDER

Vragen en Antwoorden

1921-1931

De Moeder

Vragen en Antwoorden

1929 - 1931

met

Commentaren op de Dhammapada

Sri Aurobindo Ashram Pondicherry

VOLUME 3
VERZAMELDE WERKEN VAN DE MOEDER

Tweede Editie

ISBN 81-7058-670-4

© Sri Aurobindo Ashram Trust 1977, 2003

Gepubliceerd door Sri Aurobindo Ashram Publication Department
Pondicherry - 605 002

Website: <http://sabda.sriaurobindoashram.org>

Gedrukt in Sri Aurobindo Ashram Press, Pondicherry
PRINTED IN INDIA

De Moeder in Tokyo, 1917

Uitgever's Notitie

Dit volume bevat twee vroege verzamelingen van gesprekken van de Moeder en haar mondelinge commentaren op de *Dhammapada*. De gesprekken werden in het Engels gesproken; de commentaren werden in het Frans gesproken en verschijnen hier in Engelse vertaling.

Vragen en Antwoorden 1929. In 1929 kwam de Moeder wekelijks bijeen met een kleine groep discipelen. Na een periode van meditatie beantwoordde ze vragen die door hen werden gesteld. De meeste van deze vragen werden gesteld door een Engelse vrouw die op dat moment in de Ashram woonde. Een van de aanwezigen noteerde de gesprekken onmiddellijk daarna en stuurde later een kopie van vijftien ervan naar Sri Aurobindo, die ze herzag voor publicatie. Ze werden voor het eerst uitgebracht voor privécirculatie in 1931.

Vragen en Antwoorden 1930-1931. In 1930 en 1931 sprak de Moeder met een groep discipelen die haar ontmoetten in een kamer van de Ashram die bekendstaat als Prosperity. Een van de deelnemers nam een aantal van deze gesprekken op in verkort handschrift en werkte zijn aantekeningen later uit. Deze verslagen werden niet herzien door Sri Aurobindo of de Moeder, maar de Moeder keurde de publicatie ervan goed en maakte een Franse vertaling. Ze werden voor het eerst gepubliceerd als boek in 1951.

Commentaren op de *Dhammapada*. De Moeder gaf deze commentaren op de Boeddhistische leringen van de *Dhammapada* tussen augustus 1957 en september 1958. Ze sprak tot een grote groep Ashram-leden en studenten van de Ashram-school, leden van haar "vrijdagklas" op de Ashram-speelplaats. Nadat ze een hoofdstuk van de tekst had voorgelezen, sprak de Moeder over de punten die haar interesseerden en vroeg de klas vervolgens om erover te mediteren. Ze gaf geen systematisch commentaar over de *Dhammapada*-verzen, maar ze behandelde wel de meeste centrale ideeën van de tekst.

Appendix bij *Questions and Answers 1929*. Deze appendix bevat Sri Aurobindo's uitleg van bepaalde zinnen en passages in *Questions and Answers 1929*. Ze werden geschreven aan verschillende discipelen tussen 1933 en 1937.

Details over deze teksten en hun publicatie worden gegeven in de Opmerking over de Teksten.

Vragen en Antwoorden 1929

7 April 1929	10
14 April 1929	12
21 April 1929	18
28 April 1929	24
5 Mei 1929	30
12 Mei 1929	36
19 Mei 1929	41
26 Mei 1929	46
2 Juni 1929	53
9 Juni 1929	58
16 Juni 1929	64
23 Juni 1929	69
30 Juni 1929	74
28 Juli 1929	77
4 Augustus 1929	84
Vragen en Antwoorden	89
1930 - 1931	89
<i>Het Gewone Leven en</i>	90
<i>de Ware ziel</i>	90
<i>Overgave, Zelfopoffering en Wijding</i>	92
<i>Verzaking</i>	94
<i>Aspiratie in het Fysieke voor de Goddelijke Liefde</i>	95
<i>Aspiratie bij planten</i>	96
<i>Vereniging met het Goddelijke Bewustzijn en de Wil</i>	97
<i>Uithoudingsvermogen – De Honger van het Vitale naar Lof – Tekenen van het Bekeerde Vitale</i> ...	99
<i>Victorie over Valsheid</i>	102
<i>Moeilijkheden in Yoga</i>	103
<i>Vitale Bekering --- Wedergeboorte en Persoonlijke Overleving</i>	104

<i>Wederopstanding</i>	106
<i>Reïncarnatie – Herinnering aan</i>	107
<i>Vorige levens</i>	107
<i>Psychische Aanwezigheid en het Psychische Wezen --- Werkelijke Oorsprong van Ras Superioriteit</i> 109	
<i>Vertrouwen</i>	111
<i>Vermogen van Juiste Attitude</i>	112
<i>Kracht van Verbeelding</i>	114
<i>Onbaatzuchtige Bewondering</i>	115
<i>Een stap terug</i>	116
<i>Kennis van de Wetenschapper en de Yogi</i>	117
<i>Kans</i>	119
<i>Verschillende Soorten Ruimte en Tijd – Onbevreesdheid op het Vitale Vlak</i>	120
<i>Kennis door Eenheid met het Goddelijke – De Goddelijke Wil in de Wereld</i>	122
<i>Supramentale en Bovenmentale</i>	126
<i>Ware Nederigheid – Supramentale Plasticiteit – Spirituele Wedergeboorte</i>	127
<i>De Supramentale Realisatie</i>	129
<i>De Supramentale Neerdaling</i>	131
Over de Dhammapada	132
<i>Geconjugeerde verzen</i>	133
<i>Waakzaamheid</i>	146
<i>Het Denkvermogen</i>	152
<i>De Bloemen</i>	154
<i>De Dwaas</i>	156
<i>De Wijze</i>	158
<i>De Adept</i>	161
<i>De Duizenden</i>	163
<i>Kwaad</i>	166
<i>Straf</i>	168
<i>Ouderdom</i>	171
<i>Het Ego</i>	173
<i>De Wereld</i>	176
<i>De Ontwaakte (De Boeddha)</i>	178

<i>Geluk</i>	182
<i>Genot</i>	184
<i>Woede</i>	186
<i>Onreinheid</i>	188
<i>De Rechtvaardige Man</i>	191
<i>Het Pad</i>	194
<i>Allerlei</i>	197
<i>Niraya (Hel)</i>	200
<i>De Olifant</i>	203
<i>Hunkeren</i>	206
<i>De Bhikkhu</i>	209
<i>De Brahmin</i>	212
Appendix	216
Voor	216
Vragen en Antwoorden 1929	216
<i>Appendix voor</i>	217
<i>Vragen en Antwoorden 1929</i>	217
<i>Opmerking over de teksten</i>	225

Vragen en Antwoorden

1929

7 April 1929

Wilt u ons iets vertellen over Yoga?

Waar wilt je Yoga voor? Om kracht te krijgen? Om vrede en kalmte te bereiken? Om de mensheid te dienen?

Geen van deze motieven is voldoende om aan te tonen dat je bestemd bent voor het Pad.

De vraag die je moet beantwoorden is deze: Wil je de Yoga omwille van het Goddelijke? Is het Goddelijke het hoogste feit in je leven, zozeer zelfs dat het voor je eenvoudigweg onmogelijk is om het zonder te doen? Voel je dat je *bestaansreden* het Goddelijke is en dat er zonder het geen betekenis is in je bestaan? Als dat zo is, dan kan alleen worden gezegd dat je een roeping hebt voor het Pad.

Dit is het eerste wat nodig is — streven naar het Goddelijke.

Het volgende wat je moet doen is het verzorgen, het altijd altijd alert en wakker en levend houden. En daarvoor is wat nodig is concentratie — concentratie op het Goddelijke met het oog op een integrale en absolute toewijding aan zijn Wil en Doel.

Concentreer je op het hart. Ga erin; ga naar binnen en diep en ver, zo ver als je kunt. Verzamel alle strengen van je bewustzijn die verspreid zijn, rol ze op en neem een duik en zink naar beneden.

Daar brandt een vuur, in de diepe stilte van het hart. Het is de goddelijkheid in jou — je ware wezen. Hoor zijn stem, volg zijn dictaten.

Er zijn andere concentratiecentra, bijvoorbeeld één boven de kruin en een andere tussen de wenkbrauwen. Elk heeft zijn eigen doeltreffendheid en zal je een bepaald resultaat geven. Maar het centrale wezen ligt in het hart en vanuit het hart komen alle centrale bewegingen voort — alle dynamiek en drang naar transformatie en kracht van realisatie..

Wat moet je doen om jezelf voor te bereiden op Yoga?

Bewust zijn, allereerst. We zijn ons bewust van slechts een onbeduidend deel van ons wezen; voor het grootste deel zijn we onbewust. Het is dit onbewuste dat ons terugtrekt in onze onwedergeboren natuur en verandering en transformatie daarin verhindert. Het is door onbewustheid dat de ongoddelijke krachten in ons binnendringen en ons tot hun slaven maken. Je moet je bewust zijn van jezelf, je moet wakker worden voor je natuur en bewegingen, je moet weten waarom en hoe je dingen doet of voelt of denkt; je moet je motieven en impulsen begrijpen, de krachten, verborgen en zichtbaar, die je bewegen; in feite moet je als het ware de hele machinerie van je wezen uit elkaar halen. Als je eenmaal bewust bent, betekent dit dat je dingen kunt onderscheiden en uitzeven, je kunt zien welke krachten je naar beneden trekken en welke je verder helpen. En wanneer je het goede van het kwade, het ware van het valse, het goddelijke van het ongoddelijke weet te onderscheiden, moet je strikt handelen naar je kennis; dat wil zeggen, de ene resoluut verwerpen en de ander accepteren. De dualiteit zal zich bij elke stap voordoen en bij elke stap zul je je keuze moeten maken. Je zult geduldig en volhardend en waakzaam moeten zijn — “slapeloos”, zoals de adepten

zeggen; je moet altijd weigeren om het ongoddelijke ook maar een kans te geven tegen het goddelijke.

Is de Yoga ter wille van de mensheid?

Nee, het is ter wille van de Goddelijkheid. Het is niet het welzijn van de mensheid dat we zoeken, maar de manifestatie van het Goddelijke. We zijn hier om de Goddelijke Wil uit te werken, meer waar, om bewerkt te worden door de Goddelijke Wil, zodat we zijn instrumenten kunnen zijn voor de progressieve incorporatie van de Allerhoogste en de vestiging van Zijn heerschappij op aarde. Alleen dat deel van de mensheid dat zal reageren op de Goddelijke Roep zal zijn Genade ontvangen.

Of de mensheid als geheel er baat bij zal hebben, zo niet direct, dan toch op een indirecte manier, zal afhangen van de omstandigheden van de mensheid zelf. Als men naar de huidige omstandigheden moet oordelen, is er niet veel hoop. Wat is de houding van de gemiddelde mens — de representatieve mensheid — vandaag de dag? Wordt hij niet boos en komt hij niet in opstand zodra hij iets tegenkomt dat deelneemt aan het werkelijk goddelijke? Voelt hij niet dat het Goddelijke de vernietiging van zijn gekoesterde bezittingen bedoelt? Schreeuwt hij niet voortdurend de meest categorische negatieve dingen tegen alles wat het Goddelijke bedoelt en wil? De mensheid zal veel moeten veranderen voordat ze kan hopen iets te winnen door de komst van het Goddelijke.

Hoe is het dat we elkaar hebben ontmoet?

We hebben elkaar allemaal ontmoet in vorige levens. Anders zouden we niet samengekomen zijn in dit leven. We zijn van één familie en hebben door de eeuwen heen gewerkt voor de overwinning van het Goddelijke en de manifestatie ervan op aarde.

14 April 1929

Wat zijn de gevaren van yoga? Is het vooral gevaarlijk voor de mensen in het Westen? Iemand heeft gezegd dat Yoga geschikt kan zijn voor het Oosten, maar het brengt de Westerse denkvermogen uit balans.

Yoga is niet gevaarlijker voor de mensen in het Westen dan voor die in het Oosten. Alles hangt af van de geest waarmee je het benadert. Yoga wordt gevaarlijk als je het voor je eigen bestwil wilt, om een persoonlijk doel te dienen. Het is niet gevaarlijk, integendeel, het is veiligheid en zekerheid op zich, als je er met een gevoel van heiligheid naartoe gaat, en altijd in gedachten houdt dat het doel is om het Goddelijke te vinden.

Gevaren en moeilijkheden ontstaan wanneer mensen Yoga niet oppakken voor het Goddelijke, maar omdat ze macht willen verwerven en onder het mom van Yoga proberen een ambitie te bevredigen. Als je niet van ambitie af kunt komen, raak het dan niet aan. Het is vuur dat brandt.

Er zijn twee paden van yoga, een van *tapasyā* (discipline), en de andere van overgave. Het pad van *tapasyā* is moeilijk. Hier vertrouwt je alleen op jezelf, je gaat verder op je eigen kracht. Je klimt op en bereikt wat je kunt in overeenstemming met de mate van je kracht. Er is altijd het gevaar om te vallen. En als je eenmaal valt, lig je gebroken in de afgrond en is er nauwelijks een remedie. Het andere pad, het pad van overgave, is veilig en zeker. Het is hier echter dat de westerlingen hun moeilijkheden vinden. Ze zijn geleerd om alles te vrezen en te vermijden wat hun persoonlijke onafhankelijkheid bedreigt. Ze hebben het gevoel van individualiteit met de moedermelk ingegoten. En overgave betekent dat je dat allemaal opgeeft. Met andere woorden, je kunt, zoals Ramakrishna zegt, ofwel het pad van de baby-aap volgen of dat van de baby-kat. De baby-aap houdt zich vast aan zijn moeder om rondgedragen te worden en het moet vasthouden, anders valt het als het zijn grip verliest. Aan de andere kant houdt de babykat zich niet vast aan zijn moeder, maar wordt vastgehouden door de moeder en heeft geen angst of verantwoordelijkheid; het heeft niets anders te doen dan de moeder het te laten vasthouden en *ma ma* te roepen.

Als je dit pad van overgave volledig en oprecht opgaat, is er geen gevaar of ernstige moeilijkheid meer. De vraag is om oprecht te zijn. Als je niet oprecht bent, begin dan niet met Yoga. Als je met menselijke zaken bezig was, dan zou je je toevlucht kunnen nemen tot bedrog; maar in de omgang met het Goddelijke is er nergens de mogelijkheid tot bedrog. Je kunt veilig het Pad bewandelen als je oprecht bent en openstaat voor de kern en als je enige doel is om het Goddelijke te realiseren en te bereiken en door het Goddelijke bewogen te worden.

Er is nog een ander gevaar; het heeft te maken met de seksuele impulsen. Yoga zal in zijn zuiveringsproces alle verborgen impulsen en verlangens in je blootleggen en opwerpen. En je moet leren om dingen niet te verbergen of opzij te zetten, je moet ze onder ogen zien, overwinnen en hervormen. Het eerste effect van Yoga is echter dat de mentale controle wordt weggenomen, en de hongers die sluimeren worden plotseling vrijgelaten, ze rennen naar boven en vallen het wezen binnen. Zolang deze

mentale controle niet is vervangen door de goddelijke controle, is er een overgangperiode waarin je oprechtheid en overgave op de proef worden gesteld. De kracht van impulsen als die van seks ligt meestal in het feit dat mensen er te veel aandacht aan besteden; ze protesteren te heftig en proberen ze met dwang te beheersen, ze binnen te houden en erop te zitten. Maar hoe meer je aan iets denkt en zegt: "Ik wil het niet, ik wil het niet", hoe meer je eraan gebonden bent. Wat je moet doen is het ding van je afhouden, je ervan distantiëren, er zo min mogelijk aandacht aan besteden en, zelfs als je er toevallig aan denkt, onverschillig en onbezorgd blijven.

De impulsen en verlangens die door de druk van Yoga opkomen, moeten worden geconfronteerd met een geest van onthechting en sereniteit, als iets dat vreemd is aan jezelf of dat tot de buitenwereld behoort. Ze moeten worden aangeboden aan het Goddelijke, zodat het Goddelijke ze kan oppakken en omzetten. Als je jezelf ooit hebt opengesteld voor het Goddelijke, als de kracht van het Goddelijke eenmaal in je is neergedaald en je toch probeert vast te houden aan de oude krachten, bereid je problemen en moeilijkheden en gevaren voor jezelf voor. Je moet waakzaam zijn en ervoor zorgen dat je het Goddelijke niet gebruikt als een mantel voor de bevrediging van je verlangens. Er zijn veel zelfbenoemde Meesters, die niets anders doen dan dat. En dan, als je van het rechte pad af bent en als je een beetje kennis hebt en niet veel macht, gebeurt het dat je wordt gegrepen door wezens of entiteiten van een bepaald type, je wordt een blind instrument in hun handen en wordt uiteindelijk door hen verslonden. Waar schijn is, is gevaar; je kunt God niet misleiden. Kom je tot God en zeg je: "Ik wil eenwording met u" en bedoel je in je hart "Ik wil machten en genoegens"? Pas op! Je gaat recht op de rand van de afgrond af. En toch is het zo gemakkelijk om alle catastrofes te vermijden. Word als een kind, geef jezelf over aan de Moeder, laat je door haar dragen, en er is geen gevaar meer voor je.

Dit betekent niet dat je geen andere soorten moeilijkheden hoeft te trotseren of dat je helemaal geen obstakels hoeft te bevechten en te overwinnen. Overgave garandeert geen soepele en ongestoord en continue voortgang. De reden is dat je wezen nog niet één is, noch je overgave absoluut en compleet. Slechts een deel van jou geeft zich over; en vandaag is het één deel en de volgende dag is het een ander. Het hele doel van de Yoga is om alle verschillende delen samen te brengen en ze te smeden tot een onverdeelde eenheid. Tot die tijd kun je niet hopen zonder moeilijkheden te zijn — moeilijkheden, bijvoorbeeld, zoals twijfel of depressie of aarzeling. De hele wereld is vol van het gif. Je neemt het met elke ademhaling in je op. Als je een paar woorden wisselt met een ongewenste man of zelfs als zo'n man je alleen maar passeert, kun je de besmetting van hem oplopen. Het is voldoende dat je in de buurt komt van een plek waar de pest heerst om besmet te raken met het gif ervan; je hoeft helemaal niet te weten dat het er is. Je kunt in een paar minuten verliezen wat je maanden heeft gekost om te winnen. Zolang je tot de mensheid behoort en zolang je het gewone leven leidt, maakt het niet veel uit of je je vermengt met de mensen van de wereld; maar als je het goddelijke leven wilt, zul je buitengewoon voorzichtig moeten zijn met je gezelschap en je omgeving.

Wat is de manier om eenheid en homogeniteit in ons wezen te vestigen?

Houd de wil vast. Behandel de weerspannige delen als ongehoorzame kinderen. Handel er voortdurend en geduldig naar. Overtuig hen van hun dwaling.

In de diepten van je bewustzijn bevindt zich het psychische wezen, de tempel van het Goddelijke in jou. Dit is het middelpunt dat zou moeten komen tot de eenwording van al deze uiteenlopende delen, al deze tegenstrijdige bewegingen van je wezen. Als je eenmaal het bewustzijn van het psychische wezen en zijn aspiratie hebt, kunnen deze twijfels en moeilijkheden worden vernietigd. Het kost meer of minder tijd, maar je zult uiteindelijk zeker slagen. Als je je eenmaal tot het Goddelijke hebt gekeerd en hebt gezegd: "Ik wil van u zijn", en het Goddelijke heeft gezegd: "Ja", kan de hele wereld je er niet meer van afhouden. Als het centrale wezen zich heeft overgegeven, is de grootste moeilijkheid verdwenen. Het uiterlijke wezen is als een korst. Bij gewone mensen is de korst zo hard en dik dat ze zich niet bewust zijn van het Goddelijke in hen. Als het innerlijke wezen ooit, zelfs maar voor een moment, heeft gezegd: "Ik ben hier en ik ben van jou", dan is het alsof er een brug is gebouwd en beetje bij beetje wordt de korst dunner en dunner totdat de twee delen volledig zijn samengevoegd en het innerlijke en het uiterlijke één worden.

Ambitie is de ondergang van veel Yogi's geweest. Die kanker kan lang verborgen blijven. Veel mensen beginnen op het pad zonder er enig besef van te hebben. Maar als ze krachten krijgen, stijgt hun ambitie, des te geweldiger omdat het in het begin niet was weggegooid.

Er wordt een verhaal verteld over een Yogi die wonderbaarlijke krachten had verkregen. Hij werd door zijn discipelen uitgenodigd voor een groot diner. Het werd geserveerd op een grote lage tafel. De discipelen vroegen hun Meester om zijn macht op een of andere manier. Hij wist dat hij dat niet moest doen, maar het zaad van ambitie zat in hem en hij dacht: "Het is tenslotte iets heel onschuldigs en het kan hen bewijzen dat zulke dingen mogelijk zijn en hen de grootheid van God leren." Dus zei hij: "Neem de tafel weg, maar alleen de tafel, laat het tafelkleed blijven zoals het is met alle borden erop." De discipelen riepen: "O, dat kan niet, alles zal instorten." Maar hij stond erop en ze haalden de tafel onder het kleed vandaan. Zie, het wonder! Het kleed en alles wat erop lag, bleven daar net alsof de tafel eronder lag. De discipelen vroegen zich af. Maar plotseling sprong de Meester op en rende schreeuwend en huilend naar buiten: "Nooit meer zal ik een discipel hebben, nooit meer! Wee mij! Ik heb mijn God verraden." Zijn hart stond in brand; hij had de goddelijke krachten gebruikt voor egoïstische doeleinden.

Het is altijd verkeerd om krachten te tonen. Dit betekent niet dat ze geen nut hebben. Maar ze moeten op dezelfde manier worden gebruikt als ze zijn gekomen. Ze komen door vereniging met het Goddelijke. Ze moeten worden gebruikt door de wil van het Goddelijke en niet om te pronken. Als je iemand tegenkomt die blind is en je hebt de macht om hem te laten zien — als het de Goddelijke Wil is dat de man zal zien, hoef je alleen maar te zeggen: "Laat hem zien" en hij zal zien. Maar als je hem wilt laten zien omdat je hem wilt genezen, dan gebruik je de macht om je persoonlijke ambitie te bevredigen. Meestal verlies je in zulke gevallen niet alleen je macht, maar veroorzaak je ook een grote verstoring bij de man. Toch lijken de twee

manieren in schijn hetzelfde; maar in het ene geval handel je vanwege de Goddelijke Wil en in het andere om een persoonlijk motief.

Hoe weten we, zul je vragen, wanneer het de Goddelijke Wil is die ons doet handelen? De Goddelijke Wil is niet moeilijk te herkennen. Het is onmiskenbaar. Je kunt het weten zonder al te ver op het pad te zijn. Alleen jij moet naar zijn stem luisteren, de kleine stem die hier in het hart is. Als je eenmaal gewend bent om te luisteren, voel je je ongemakkelijk als je iets doet dat in strijd is met de Goddelijke Wil. Als je op het verkeerde pad blijft, raak je erg gestoord. Als je echter een materieel excuus geeft als de oorzaak van je ongemak en verder gaat met je weg, verlies je geleidelijk het vermogen tot waarneming en uiteindelijk kun je doorgaan met allerlei verkeerde dingen doen en geen ongemak voelen. Maar als je, wanneer je de minste verstoring voelt, stopt en jezelf innerlijk afvraagt: "Wat is de oorzaak hiervan?" dan krijgt je het echte antwoord en wordt het geheel volkomen duidelijk. Probeer niet een materieel excuus te geven wanneer je je een beetje depressief of licht ongemakkelijk voelt. Wanneer je stopt en om je heen kijkt naar de reden, wees dan absoluut recht door zee en oprecht. Eerst zal je denkvermogen een zeer plausibele en mooie verklaring construeren. Accepteer het niet, maar kijk verder en vraag: "Wat zit er achter deze beweging? Waarom doe ik dit?" Uiteindelijk zal je, verborgen in een hoek, de kleine rimpel ontdekken — een kleine verkeerde wending of draai in uw houding die de problemen of verstoring veroorzaakt.

Een van de meest voorkomende vormen van ambitie is het idee van dienstbaarheid aan de mensheid. Alle gehechtheid aan zulke dienst of werk is een teken van persoonlijke ambitie. De goeroe die gelooft dat hij een grote waarheid heeft om de mensheid te onderwijzen en die veel discipelen wil en die zich ongemakkelijk voelt als de discipelen weggaan of die iedereen die komt en hem tot discipel probeert te maken, volgt duidelijk niets anders dan zijn ambitie. Je moet in staat zijn, als je bereid bent om de goddelijke orde te volgen, om elk werk dat je krijgt, zelfs een geweldig werk, op te pakken en het de volgende dag met dezelfde stilte waarmee je het oppakte, achter te laten en niet het gevoel te hebben dat de verantwoordelijkheid bij jou ligt. Er mag geen gehechtheid zijn — aan welk object of welke levenswijze dan ook. Je moet absoluut vrij zijn. Als je de ware yogahouding wilt hebben, moet je in staat zijn om alles wat van het Goddelijke komt te accepteren en het gemakkelijk en zonder spijt los te laten. De houding van de asceet die zegt: "Ik wil niets" en de houding van de man van de wereld die zegt: "Ik wil dit ding" zijn hetzelfde. De een kan net zo gehecht zijn aan zijn verzaking als de ander aan zijn bezit.

Je moet alle dingen accepteren — en alleen die dingen — die van het Goddelijke komen. Omdat dingen uit verborgen verlangens kunnen komen. De verlangens werken in het onderbewustzijn en brengen dingen naar je toe die, hoewel je ze misschien niet als zodanig herkent, desondanks niet van het Goddelijke komen, maar van vermomde verlangens.

Je kunt gemakkelijk weten wanneer iets van het Goddelijke komt. Je voelt je vrij, je bent op je gemak, je bent in vrede. Maar wanneer iets zich aan je voordoet en je springt erop af en roept: "Oh, eindelijk heb ik het", dan kun je zeker weten dat het niet van het Goddelijke komt. Gelijkmoeidigheid is de essentiële voorwaarde voor eenheid en gemeenschap met het Goddelijke.

Geeft het Goddelijke soms niet wat je verlangt?

Zeker. Er was een jongeman die Yoga wilde doen. Maar hij had een gemene en wrede vader die hem erg lastig viel en probeerde hem ervan te weerhouden. Hij wenste vurig vrij te zijn van de bemoeienis van zijn vader. Al snel werd de vader ziek en heel ernstig; hij stond op het punt te sterven. Waarop de andere kant van de jongen's natuur opstond en hij luidkeels het ongeluk beweedde en riep: "Oh, mijn arme vader is zo ziek! Het is zo'n triest iets. Helaas, wat moet ik doen?" De vader werd beter. De jongeman verheugde zich en wendde zich opnieuw tot Yoga. En de vader begon hem ook weer met verdubbelde geweld tegen te werken en te kwellen. De zoon trok zich wanhopig aan zijn haar en schreeuwde: "Nu staat mijn vader me meer dan ooit in de weg." Het gaat erom precies te weten wat je wilt.

Het Goddelijke brengt altijd volmaakte kalmte en vrede met zich mee. Een bepaalde klasse van Bhakta's, het is waar, presenteert over het algemeen een heel ander beeld; ze springen rond en huilen en lachen en zingen, in een vlaag van toewijding, zoals ze zeggen. Maar in werkelijkheid leven zulke mensen niet in het Goddelijke. Ze leven grotendeels in de vitale wereld.

Je zegt dat zelfs Ramakrishna periodes van emotionele opwinding had en met opgeheven handen rondliep, zingend en dansend? De waarheid is dit. De beweging in het innerlijke wezen kan perfect zijn; maar het brengt je in een bepaalde conditie van ontvankelijkheid voor krachten die je vervullen met intense emotionele opwinding, als je uiterlijke wezen zwak of ongetransformeerd is. Waar het uiterlijke wezen weerstand biedt aan het innerlijke wezen of niet de gehele Ananda kan vasthouden, is er deze verwarring en anarchie in expressie. Je moet een sterk lichaam en sterke zenuwen hebben. Je moet een sterke basis van gelijkmoedigheid hebben in je uiterlijke wezen. Als je deze basis hebt, kun je een wereld van emotie bevatten en toch niet hoeven schreeuwen. Dit betekent niet dat je je emotie niet kunt uiten, maar je kunt het op een mooie harmonieuze manier uiten. Huilen, schreeuwen of dansen is altijd een bewijs van zwakte, hetzij van de vitale of de mentale of de fysieke aard; want op al deze niveaus is de activiteit voor zelfbevrediging. Iemand die danst en springt en schreeuwt, heeft het gevoel dat hij op de een of andere manier heel ongewoon is in zijn opwinding; en zijn vitale aard vindt daar groot plezier in.

Als je de druk van de Goddelijke Nederdaling moet verdragen, moet je heel sterk en krachtig zijn, anders word je aan stukken geschud. Sommige mensen vragen: "Waarom is het Goddelijke nog niet gekomen?" Omdat je er nog niet klaar voor bent. Als een kleine druppel je laat zingen en dansen en schreeuwen, wat zou er dan gebeuren als alles naar beneden zou komen?

Daarom zeggen we tegen mensen die geen sterke en vaste en ruime basis in het lichaam en de vitale en de geest hebben: "Trek niet", wat betekent: "Probeer niet aan de krachten van het Goddelijke te trekken, maar wacht in vrede en kalmte." Want zij zouden de neerdaling niet kunnen verdragen. Maar tegen hen die de noodzakelijke basis en fundering bezitten, zeggen we daarentegen: "Streef ernaar en trek." Want zij zouden in staat zijn te ontvangen en toch niet van streek te raken door de krachten die van het Goddelijke afdalen.

In het geval van sommige mensen die zich tot het Goddelijke wenden, gebeurt het dat elk materieel hulpmiddel of alles waar ze van houden, uit hun leven wordt verwijderd. En als ze van iemand houden, wordt hij ook weggenomen.

Het is iets dat niet iedereen overkomt. Het overkomt degenen die geroepen zijn.

Welk verschil er ook is tussen het Westen en het Oosten met betrekking tot het spirituele leven, ligt niet in het innerlijke wezen of de natuur, wat een onveranderlijk en constant iets is, maar in de mentale gewoonten, in de manieren van uiterlijke expressie en presentatie die het resultaat zijn van opvoeding en omgeving en andere externe omstandigheden. Alle mensen, of ze nu westers of oosters zijn, zijn gelijk in hun diepste gevoelens; ze zijn verschillend in hun manier van denken. Oprechtheid is bijvoorbeeld een kwaliteit die overal hetzelfde is. Degenen die oprecht zijn, tot welke natie ze ook behoren, zijn allemaal op dezelfde manier oprecht. Alleen de vormen die aan deze oprechtheid worden gegeven, variëren. Het denkvermogen werkt op verschillende manieren bij verschillende volkeren, maar het hart is overal hetzelfde; het hart is een veel echtere realiteit en de verschillen behoren tot de oppervlakkige delen. Zodra je diep genoeg gaat, ontmoet je iets dat één is in allen. Allen ontmoeten elkaar in het Goddelijke. De zon is het symbool van het Goddelijke in de fysieke natuur. Wolken kunnen zijn verschijning veranderen, maar wanneer ze er niet meer zijn, zie je dat het altijd en overal dezelfde zon is.

Als je je niet één kunt voelen met iemand, betekent dit dat je niet diep genoeg bent gegaan in je gevoel.

21 April 1929

Er is een algemeen idee dat visioenen een teken zijn van hoge spiritualiteit. Is dit waar?

Niet per se. Bovendien is zien één ding, maar begrijpen en interpreteren wat gezien wordt is iets heel anders en veel moeilijker. Over het algemeen worden degenen die zien misleid omdat ze de betekenis of interpretatie geven die ze willen geven volgens hun verlangens, hoop en vooroordelen. En dan zijn er ook nog veel verschillende vlakken waarop je kunt zien. Er is een mentaal zien, een vitaal zien, en er zijn enkele visioenen die worden gezien in een vlak dat heel dicht bij het meest materiële ligt. De visioenen die tot de laatste categorie behoren, verschijnen in vormen en symbolen die absoluut materieel lijken, zo helder en echt en tastbaar zijn ze. En als je weet hoe je ze moet interpreteren, kun je heel exacte indicaties hebben van omstandigheden en van de innerlijke toestand van mensen.

Laten we het illustreren. Hier is een visioen dat iemand daadwerkelijk had. Een weg klimt omhoog langs een steile en steile helling, gebaad in volledig helder zonlicht. Op de weg rijdt een zware koets, getrokken door zes sterke paarden, met grote moeite vooruit; hij komt langzaam maar gestaag vooruit. Er komt een man aan die de situatie overziet, zijn positie achter de koets inneemt en hem begint te duwen of probeert hem de heuvel op te duwen. Dan komt er iemand die kennis heeft en tegen hem zegt: "Waarom werk je tevergeefs? Denk je dat je inspanning enig effect kan hebben? Voor jou is het een onmogelijke taak. Zelfs de paarden vinden het moeilijk."

Nu ligt de aanwijzing voor de betekenis van het visioen in het beeld van de zes paarden. Paarden zijn symbolen van macht en het getal zes staat voor goddelijke schepping; dus de zes paarden staan voor de krachten van goddelijke schepping. De koets staat voor realisatie, voor het ding dat gerealiseerd, bereikt, naar de top gebracht moet worden, naar de hoogte waar het Licht woont. Hoewel deze krachten van de schepping goddelijk zijn, is het zelfs voor hen een zware taak om de realisatie te voltooien; want ze moeten tegen zware tegenslagen, tegen de hele neerwaartse kracht van de natuur in werken. Dan komt de mens in zijn arrogantie en onwetendheid, met zijn kleine fonds aan mentale krachten en denkt dat hij iemand is en iets kan doen. Het beste wat hij kan doen is in de koets stappen, comfortabel gaan zitten en zich door de paarden laten dragen.

Dromen zijn iets heel anders. Ze zijn moeilijker te interpreteren, omdat ieder mens zijn eigen wereld van droombeelden heeft die kenmerkend is voor hemzelf. Natuurlijk zijn er dromen die niet veel betekenen, die verbonden zijn met de meest oppervlakkige en fysieke laag van het bewustzijn, die het resultaat zijn van verdwaalde gedachten, willekeurige indrukken, mechanische reacties of reflexactiviteiten. Deze hebben geen regelmatige of georganiseerde vorm en betekenis; ze worden nauwelijks onthouden en laten bijna geen spoor achter in het bewustzijn. Maar zelfs dromen die een wat diepere oorsprong hebben, zijn nog steeds duister, omdat ze bijzonder persoonlijk zijn, in die zin dat ze voor hun samenstelling bijna volledig afhankelijk zijn van de ervaringen en eigenaardigheden van het individu.

Visioenen bestaan ook uit symbolen die niet per se universeel gangbaar zijn. De symbolen variëren naargelang ras, traditie en religie. Het ene symbool kan bijzonder Christelijk zijn, een ander bijzonder Hindoeïstisch, een derde kan gemeenschappelijk zijn voor het hele Oosten en een vierde alleen voor het Westen. Dromen zijn daarentegen uitsluitend persoonlijk; ze zijn afhankelijk van alledaagse gebeurtenissen en indrukken. Het is buitengewoon moeilijk voor één mens om de droom van een ander uit te leggen of te interpreteren. Elk mens is als een gesloten cirkel voor elk ander mens. Maar iedereen kan voor zichzelf zijn eigen dromen bestuderen, ze ontrafelen en hun betekenis ontdekken.

Nu de procedure om met dromen en het dromenland om te gaan. Word eerst bewust --- bewust van je dromen. Observeer de relatie tussen hen en de gebeurtenissen van je wakende uren. Als je je nacht herinnert, kun je heel vaak de toestand van je dag terug naar de toestand van je nacht traceren. In je slaap is er altijd wel iets gaande op je mentale of vitale of andere vlak; daar gebeuren dingen en die besturen je waakbewustzijn. Sommigen zijn bijvoorbeeld erg begerig om zichzelf te perfectioneren en doen overdag een grote inspanning. Ze gaan slapen en als ze de volgende dag opstaan, vinden ze geen spoor van de winst van hun vorige daginspanning; ze moeten nog een keer over hetzelfde terrein. Dit betekent dat de inspanning en welke prestatie er ook was, behoorden tot de oppervlakkigere of wakkere delen van het wezen, maar er waren diepere en slapende delen die niet werden aangeraakt. In je slaap viel je in de greep van deze onbewuste gebieden en ze openden en slokten alles op wat je moeizaam had opgebouwd in je bewuste uren.

Wees bewust! Wees je bewust van de nacht en van de dag. Eerst moet je bewustzijn krijgen, daarna controle. Jij die je dromen herinnert, hebt misschien deze ervaring gehad dat je, zelfs terwijl je droomde, wist dat het een droom was; je wist dat het een ervaring was die niet tot de materiële wereld behoorde. Wanneer je het eenmaal weet, kun je daar op dezelfde manier handelen als in de materiële wereld; zelfs in de droom kun je je bewuste wil uitoefenen en de hele loop van je droomervaring veranderen.

En naarmate je steeds bewuster wordt, zul je 's nachts dezelfde controle over je wezen krijgen als overdag, misschien zelfs meer. Want 's nachts ben je, ten minste gedeeltelijk, vrij van slavernij aan het mechanisme van het lichaam. De controle over de processen van het lichaamsbewustzijn is moeilijker, omdat ze rigider zijn, minder vatbaar voor verandering dan de mentale of vitale processen.

's Nachts zijn de mentale en vitale, vooral de vitale, zeer actief. Overdag worden ze gecontroleerd, het fysieke bewustzijn onderdrukt automatisch hun vrije spel en expressie. Tijdens de slaap wordt deze controle weggenomen en komen ze met hun natuurlijke en vrije bewegingen naar buiten.

Wat is de aard van droomloze slaap?

Over het algemeen is het zo dat wanneer je hebt wat je droomloze slaap noemt, het een van twee dingen is; of je herinnert je niet wat je droomde of je viel in absolute bewusteloosheid, wat bijna de dood is — een voorproefje van de dood. Maar er is de mogelijkheid van een slaap waarin je

in absolute stilte, onbeweeglijkheid en vrede komt in alle delen van je wezen en je bewustzijn opgaat in Sachchidananda. Je kunt het nauwelijks slaap noemen, want het is extreem bewust. In die toestand kun je een paar minuten blijven, maar deze paar minuten geven je meer rust en verfrissing dan uren van gewone slaap. Je kunt het niet toevallig hebben; het vereist een lange training.

Hoe komt het dat je in dromen mensen ontmoet en kent die je later in de buitenwereld ontmoet en kent?

Het komt door de affiniteiten die bepaalde mensen samenbrengen, affiniteiten in de mentale of de vitale wereld. Mensen ontmoeten elkaar vaak in deze vlakken voordat ze elkaar op aarde ontmoeten. Ze kunnen zich daar aansluiten, met elkaar praten en alle relaties hebben die je op aarde kunt hebben. Sommigen weten van deze relaties, anderen niet. Sommigen, zoals de meesten, zijn zich niet bewust van het innerlijke wezen en de innerlijke omgang, en toch zal het gebeuren dat, wanneer ze het nieuwe gezicht in de buitenwereld ontmoeten, ze het op de een of andere manier heel vertrouwd vinden, heel bekend.

Zijn er geen valse visioenen?

Er zijn wat in schijn valse visioenen zijn. Er zijn bijvoorbeeld honderden of duizenden mensen die zeggen dat ze de Christus hebben gezien. Van dat aantal zijn degenen die Hem werkelijk hebben gezien misschien minder dan een dozijn, en zelfs met hen is er veel te zeggen over wat ze hebben gezien. Wat de anderen zagen kan een emanatie zijn; of het kan een gedachte of zelfs een beeld zijn dat door het denkvermogen wordt herinnerd. Er zijn ook mensen die sterk in Christus geloven en een visioen hebben gehad van een Kracht of Wezen of een herinnerd beeld dat heel lichtgevend is en een sterke indruk op hen maakt. Ze hebben iets gezien waarvan ze denken dat het tot een andere wereld behoort, tot een bovennatuurlijke orde, en het heeft in hen een emotie van angst, ontzag of vreugde gecreëerd; en omdat ze in Christus geloven, kunnen ze aan niets anders denken en zeggen dat Hij het is. Maar hetzelfde visioen of dezelfde ervaring als het iemand overkomt die gelooft in de Hindoe, de Mohammedaanse of een andere religie, zal een andere naam en vorm aannemen. Het geziene of ervaren ding kan fundamenteel hetzelfde zijn, maar het wordt anders geformuleerd volgens de verschillende samenstelling van het waarnemende denkvermogen. Alleen zij die verder kunnen gaan dan overtuigingen en geloven en mythen en tradities die in staat zijn te zeggen wat het werkelijk is; maar dit zijn er maar weinig, heel weinig. Je moet vrij zijn van elke mentale constructie, je moet je ontdoen van alles wat slechts lokaal of tijdelijk is, voordat je kunt weten wat je hebt gezien.

Spirituele ervaring betekent het contact met het Goddelijke in jezelf (of daarbuiten, wat op hetzelfde neerkomt in dat domein). En het is een ervaring die overal in alle landen, onder alle volkeren en zelfs in alle tijdperken identiek is. Als je het Goddelijke ontmoet, ontmoet je het altijd en overal op dezelfde manier. Verschil ontstaat omdat er tussen de ervaring en de formulering ervan bijna een afgrond is. Direct wanneer je een spirituele ervaring hebt, die altijd plaatsvindt in het innerlijke bewustzijn, wordt het vertaald in je externe

bewustzijn en daar op de een of andere manier gedefinieerd, afhankelijk van je opvoeding, je geloof, je mentale aanleg. Er is maar één waarheid, één realiteit; maar de vormen waardoor het kan worden uitgedrukt zijn veelvoudig.

Wat was de aard van Jeanne d'Arc's visioen?

Jeanne d'Arc stond kennelijk in relatie met enkele entiteiten die behoorden tot wat wij de wereld van de Goden noemen (of zoals de Katholieken zeggen, de wereld van de Heiligen, hoewel het niet helemaal hetzelfde is). De wezens die ze zag noemde ze aartsengelen. Deze wezens behoren tot de tussenwereld tussen het hogere mentale en het supramentale, de wereld die Sri Aurobindo het Bovenmentale noemt. Het is de wereld van de scheppers, de "Formateurs".

De twee wezens die altijd verschenen en spraken tot Jeanne d'Arc zouden, als ze door een Indiër werden gezien, een heel ander uiterlijk hebben; want als iemand ziet, projecteert hij de vormen van zijn denkvermogen. Aan wat je ziet, geef je de vorm van datgene wat je verwacht te zien. Als hetzelfde wezen tegelijkertijd zou verschijnen in een groep waar Christenen, Boeddhisten, Hindoes en Shintoïsten waren, zou het absoluut verschillende namen krijgen. Elk zou zeggen, met betrekking tot het uiterlijk van het wezen, dat hij zo of zo was, allemaal verschillend en toch zou het één en dezelfde manifestatie zijn. Je hebt het visioen van iemand in India die jij de Goddelijke Moeder noemt, de katholieken zeggen dat het de Maagd Maria is, en de Japanners noemen het Kwannon, de Godin van Genade, en anderen zouden andere namen geven. Het is dezelfde Kracht, dezelfde Macht, maar de beelden die ervan worden gemaakt zijn verschillend in verschillende geloven.

Wat is de plaats van training of discipline in overgave? Als iemand zich overgeeft, kan hij dan niet zonder discipline zijn? Belemmert discipline soms niet?

Misschien. Maar er moet een onderscheid worden gemaakt tussen een methode van ontwikkeling of discipline en een gewilde actie. Discipline is anders; ik heb het over gewilde actie. Als je je overgeeft, moet je je inspanning opgeven, maar dat betekent niet dat je ook alle gewilde actie moet opgeven. Integendeel, je kunt de realisatie verhaasten door je wil te lenen aan de Goddelijke Wil. Dat is ook overgave in een andere vorm.

Wat van je wordt gevraagd is niet een passieve overgave, waarin je als een blok wordt, maar om je wil ter beschikking te stellen van de Goddelijke Wil.

Maar hoe kan men dit doen voordat de vereniging is bewerkstelligd?

Je hebt een wil en je kunt die wil aanbieden. Neem het voorbeeld van het bewust worden van uw nachten. Als je de houding van passieve overgave aanneemt, zou je zeggen: "Wanneer het de Goddelijke Wil is dat ik bewust word, dan zal ik bewust worden." Aan de andere kant, als je je wil aan het Goddelijke aanbiedt, begin je te willen, zeg je: "Ik zal bewust worden van mijn nachten." Je hebt de wil dat het gedaan moet worden; je zit niet werkeloos te wachten. De overgave komt wanneer je de houding aanneemt die zegt: "Ik

geef mijn wil aan het Goddelijke. Ik wil intens bewust worden van mijn nachten, ik heb de kennis niet, laat de Goddelijke Wil het voor mij uitwerken." Je wil moet gestaag blijven handelen, niet op de manier van het kiezen van een bepaalde actie of het eisen van een bepaald object, maar als een vurige aspiratie die zich concentreert op het te bereiken doel. Dit is de eerste stap. Als je waakzaam bent, als je aandacht alert is, zul je zeker iets ontvangen in de vorm van een inspiratie van wat er gedaan moet worden en dat je onmiddellijk moet gaan doen. Je moet alleen onthouden dat overgave betekent dat je accepteert wat het resultaat is van je actie, hoewel het resultaat heel anders kan zijn dan wat je verwacht. Aan de andere kant, als je overgave passief is, zul je niets doen en niets proberen; je zult gewoon gaan slapen en wachten op een wonder.

Nu, om te weten of je wil of verlangen in overeenstemming is met de Goddelijke Wil of niet, moet je kijken en zien of je een antwoord hebt of geen antwoord, of je je gesteund voelt of tegengesproken, niet door het denkvermogen of het vitale of het lichaam, maar door datgene wat altijd diep in het innerlijk wezen is, in je hart.

Is er niet een toenemende inspanning van meditatie nodig en is het niet waar dat hoe meer uren je mediteert, hoe meer vooruitgang je boekt?

Het aantal uren dat je aan meditatie besteedt, is geen bewijs van spirituele voortgang. Het is een bewijs van je voortgang als je geen moeite meer hoeft te doen om te mediteren. Dan moet je eerder moeite doen om te stoppen met mediteren: het wordt moeilijk om te stoppen met mediteren, moeilijk om te stoppen met denken aan het Goddelijke, moeilijk om af te dalen naar het gewone bewustzijn. Dan ben je zeker van voortgang, dan heb je echte vooruitgang geboekt als concentratie in het Goddelijke de noodzaak van je leven is, als je er niet zonder kunt, als het van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat doorgaat, wat je ook doet. Of je nu gaat mediteren of dingen gaat doen en werkt, wat er van je verlangd wordt, is bewustzijn; dat is de enige behoefte, — je voortdurend bewust zijn van het Goddelijke.

Maar is zitten om te mediteren niet een onmisbare discipline, en geeft het niet een intensere en geconcentreerde vereniging met het Goddelijke?

Dat kan. Maar een discipline op zichzelf is niet wat we zoeken. Wat we nastreven is om ons te concentreren op het Goddelijke in alles wat we doen, te allen tijde, in al onze handelingen en in elke beweging. Er zijn hier sommigen die is verteld om te mediteren; maar er zijn ook anderen die helemaal niet zijn gevraagd om te mediteren. Maar we moeten niet denken dat ze geen vooruitgang boeken. Ook zij volgen een discipline, maar die is van een andere aard. Werken, handelen met toewijding en innerlijke toewijding is ook een spirituele discipline. Het uiteindelijke doel is om in constante eenheid te zijn met het Goddelijke, niet alleen in meditatie, maar in alle omstandigheden en in het hele actieve leven.

Er zijn mensen die, wanneer ze in meditatie zitten, in een staat terechtkomen die ze heel fijn en verrukkelijk vinden. Ze zitten er

zelfgenoegzaam in en vergeten de wereld; maar als ze verstoord worden, komen ze er boos en rusteloos uit, omdat hun meditatie werd onderbroken. Dit is geen teken van spirituele vooruitgang of discipline. Er zijn mensen die handelen en zich lijken te voelen alsof hun meditatie een schuld was die ze aan het Goddelijke moesten betalen; ze zijn als mensen die een keer per week naar de kerk gaan en denken dat ze hun schuld aan God hebben betaald.

Als je moeite moet doen om te mediteren, ben je nog ver verwijderd van het kunnen leven van het spirituele leven. Als het een inspanning kost om eruit te komen, dan kan je meditatie inderdaad een indicatie zijn dat je in het spirituele leven bent.

Er zijn disciplines zoals Hatha Yoga en Raja Yoga die je kunt beoefenen en die toch niets te maken hebben met het spirituele leven; de eerste komt vooral aan bij lichaamsbeheersing, de laatste bij mentale beheersing. Maar om het spirituele leven binnen te gaan, moet je een duik nemen in het Goddelijke, zoals je in de zee zou springen. En dat is niet het einde maar het begin; want nadat je de duik hebt genomen moet je leren om in het Goddelijke te leven. Hoe doe je dat? Je moet er gewoon meteen in springen en niet denken: "Waar zal ik vallen? Wat zal er met me gebeuren?" Het is de aarzeling van je denkvermogen die je tegenhoudt. Je moet jezelf gewoon laten gaan. Als je in de zee wilt duiken en de hele tijd denkt: "Ah, maar er is misschien een steen hier of een steen daar", kun je niet duiken.

Maar je ziet de zee en dus kun je er zo in springen. Maar hoe kun je in het spirituele leven springen?

Natuurlijk moet je een glimp van de Goddelijke Realiteit hebben opgevangen, zoals je de zee moet zien en er iets van moet weten voordat je erin kunt springen. Die glimp is meestal het ontwaken van het psychische bewustzijn. Maar je moet een bepaald besef hebben — een sterk mentaal of vitaal, zo niet een diep psychisch of integraal contact. Je moet de Goddelijke Aanwezigheid in of om je heen sterk hebben gevoeld; je moet de adem van de Goddelijke wereld hebben gevoeld. En je moet ook als een verstikkende druk de tegenovergestelde adem van de gewone wereld hebben gevoeld, die je ertoe aanzet om te proberen uit die beklemmende atmosfeer te komen. Als je dat hebt, dan moet je alleen maar onvoorwaardelijk je toevlucht zoeken in de Goddelijke Realiteit en leven in haar hulp en bescherming, in haar alleen. Wat je misschien in je gewone leven hebt gedaan, maar gedeeltelijk of in sommige delen van je wezen of soms en bij gelegenheden, moet je volledig en voorgoed doen. Dat is de sprong die je moet nemen, en als je dat niet doet, kun je jarenlang Yoga doen en nog steeds niets weten van een waar spiritueel leven. Neem de hele en gehele sprong en je zult vrij zijn van deze uiterlijke verwarring en de ware ervaring van het spirituele leven krijgen.

28 April 1929

Er is gezegd dat om vooruitgang te boeken in Yoga, men alles aan het Goddelijke moet opofferen, zelfs elk klein dingetje dat men in het leven heeft of doet. Wat is precies de betekenis daarvan?

Yoga betekent vereniging met het Goddelijke, en de vereniging wordt tot stand gebracht door offer — het is gebaseerd op het offeren van jezelf aan het Goddelijke. In het begin begin je met het doen van dit offer op een algemene manier, alsof het eens en voor altijd is; je zegt: "Ik ben de dienaar van het Goddelijke; mijn leven is absoluut aan het Goddelijke gegeven; al mijn inspanningen zijn voor de realisatie van het Goddelijke Leven." Maar dat is slechts de eerste stap; want dit is niet voldoende. Wanneer het besluit is genomen, wanneer je hebt besloten dat je hele leven aan het Goddelijke zal worden gegeven, moet je het nog steeds op elk moment onthouden en uitvoeren in alle details van je bestaan. Je moet bij elke stap voelen dat je toebehoort aan het Goddelijke; je moet de constante ervaring hebben dat, in wat je ook denkt of doet, het altijd het Goddelijke Bewustzijn is dat door je heen werkt. Je hebt niets meer dat je je eigen kunt noemen; je voelt dat alles van het Goddelijke komt, en je moet het teruggeven aan de bron. Wanneer je dat kunt beseffen, houdt zelfs het kleinste ding waar je normaal gesproken niet veel aandacht aan besteedt of om geeft, op triviaal en onbeduidend te zijn; het wordt vol betekenis en het opent een enorme horizon daarbuiten.

Dit is wat je moet doen om je algemene offer uit te voeren in gedetailleerde offers. Leef voortdurend in de aanwezigheid van het Goddelijke; leef in het gevoel dat het deze aanwezigheid is die je beweegt en alles doet wat je doet. Bied al je bewegingen eraan aan, niet alleen elke mentale actie, elke gedachte en elk gevoel, maar zelfs de meest gewone en externe acties zoals eten; wanneer je eet, moet je voelen dat het Goddelijke door je heen eet. Wanneer je al je bewegingen op deze manier in het Ene Leven kunt verzamelen, dan heb je eenheid in plaats van verdeeldheid in je. Niet langer is één deel van je natuur aan het Goddelijke gegeven, terwijl de rest op zijn gewone manier blijft, verdiept in gewone dingen; je hele leven wordt in beslag genomen, een integrale transformatie wordt geleidelijk in je gerealiseerd.

In de integrale Yoga moet het integrale leven tot in het kleinste detail worden getransformeerd, om te worden vergoddelijkt. Er is hier niets dat onbelangrijk is, niets dat onverschillig is. Je kunt niet zeggen: "Wanneer ik mediteer, filosofie lees of naar deze gesprekken luister, zal ik in deze toestand zijn van een opening naar het Licht en erom vragen, maar wanneer ik ga wandelen of vrienden bezoek, kan ik mezelf toestaan om alles eraan te vergeten." Volharden in deze houding betekent dat je ongetransformeerd zult blijven en nooit de ware eenheid zult hebben; altijd zul je verdeeld zijn; je zult hoogstens glimpen opvangen van dit grotere leven. Want hoewel bepaalde ervaringen en realisaties tot je kunnen komen tijdens meditatie of in je innerlijke bewustzijn, zullen je lichaam en je uiterlijke leven onveranderd blijven. Een innerlijke verlichting die geen notitie neemt van het lichaam en het uiterlijke leven, is niet erg nuttig, want het laat de wereld zoals die is. Dit is wat tot nu toe voortdurend is gebeurd. Zelfs degenen die een zeer grote en

krachtige realisatie hadden, trokken zich terug uit de wereld om ongestoord te leven in innerlijke rust en vrede; de wereld werd aan haar wegen overgelaten, en ellende en domheid, Dood en Onwetendheid zetten, onaangetaast, hun heerschappij voort op dit materiële bestaansvlak. Voor degenen die zich op deze manier terugtrekken, kan het prettig zijn om te ontsnappen aan deze onrust, weg te rennen van de moeilijkheid en ergens anders een gelukkige toestand voor zichzelf te vinden; maar ze laten de wereld en het leven ongecorrigeerd en ongetransformeerd achter; en ook hun eigen uiterlijke bewustzijn laten ze onveranderd en hun lichamen even onwedergeboren als altijd. Terugkomend op de fysieke wereld, zijn ze daar waarschijnlijk slechter dan gewone mensen; want ze hebben de beheersing over materiële dingen verloren, en hun omgang met het fysieke leven is waarschijnlijk slordig en hulpeloos in zijn bewegingen en overgeleverd aan elke voorbijgaande kracht.

Een ideaal van deze soort kan goed zijn voor degenen die het willen, maar het is niet onze Yoga. Want we willen de goddelijke verovering van deze wereld, de verovering van al zijn bewegingen en de realisatie van het Goddelijke hier. Maar als we willen dat het Goddelijke hier regeert, moeten we alles wat we hebben en zijn en hier doen aan het Goddelijke geven. Het zal niet goed zijn om te denken dat iets onbelangrijk is of dat het uiterlijke leven en zijn behoeften geen deel uitmaken van het Goddelijke Leven. Als we dat doen, zullen we blijven waar we altijd zijn geweest en zal er geen verovering van de uiterlijke wereld zijn; niets dat daar blijft, zal gedaan zijn.

Komen mensen die heel ver zijn gevorderd terug naar dit vlak?

Ja; als er een wil in hen is om dit vlak te veranderen, dan is het hoe verder ze gevorderd zijn, hoe zekerder ze zijn om terug te komen. En wat betreft zij die de wil hebben om weg te rennen, zelfs zij kunnen, wanneer ze naar de andere kant gaan, ontdekken dat de vlucht uiteindelijk niet veel zin had.

Herinneren velen zich dat ze zijn overgegaan en weer terug zijn?

Wanneer je een bepaalde staat van bewustzijn bereikt, herinner je je. Het is niet zo moeilijk om deze staat gedeeltelijk voor een korte tijd aan te raken; in diepe meditatie, in een droom of een visioen kan men het gevoel of de indruk hebben dat men dit leven al eerder heeft geleefd, deze realisatie heeft gehad, deze waarheden heeft gekend. Maar dit is geen volledige realisatie; om daartoe te komen, moet men een permanent bewustzijn in ons hebben bereikt dat eeuwigdurend is en al onze existenties in het verleden, heden of de toekomst bijeenhoudt.

Wanneer we geconcentreerd zijn in mentale bewegingen of intellectuele bezigheden, waarom vergeten of verliezen we soms het contact met het Goddelijke?

Je verliest het omdat je bewustzijn nog steeds verdeeld is. Het Goddelijke heeft zich niet in je denkvermogen gevestigd; je bent niet volledig toegewijd aan het Goddelijke Leven. Anders zou je je in welke mate dan ook op zulke dingen kunnen concentreren en zou je nog steeds het gevoel hebben dat je wordt geholpen en ondersteund door het Goddelijke.

Bij alle bezigheden, intellectueel of actief, zou je motto moeten zijn: "Onthoud en offer." Laat alles wat je doet, worden gedaan als een offer aan het Goddelijke. En ook dit zal een uitstekende discipline voor je zijn; het zal je ervan weerhouden veel dwaze en nutteloze dingen te doen.

Vaak kan dit in het begin van de actie worden gedaan; maar als men verdiept raakt in het werk, vergeet men. Hoe moet men zich herinneren?

De conditie waarnaar gestreefd moet worden, de echte prestatie van Yoga, de uiteindelijke perfectie en verwerving, waarvoor al het andere slechts een voorbereiding is, is een bewustzijn waarin het onmogelijk is om iets te doen zonder het Goddelijke; want dan, als je zonder het Goddelijke bent, verdwijnt de bron van je handelen; kennis, kracht, alles is verdwenen. Maar zolang je voelt dat de krachten die je gebruikt je eigen zijn, zul je de Goddelijke steun niet missen.

In het begin van de Yoga vergeet je het Goddelijke vaak. Maar door constante aspiratie vergroot je je herinnering en verminder je de vergeetachtigheid. Maar dit moet niet worden gedaan als een strenge discipline of een plicht; het moet een beweging zijn van liefde en vreugde. Dan zal er heel snel een stadium komen waarin, als je niet op elk moment en wat je ook doet de aanwezigheid van het Goddelijke voelt, je je meteen eenzaam, verdrietig en ellendig voelt.

Wanneer je ontdekt dat je iets kunt doen zonder de aanwezigheid van het Goddelijke te voelen en toch volkomen comfortabel bent, moet je begrijpen dat je niet gewijd bent in dat deel van je wezen. Dat is de manier van de gewone mensheid die geen behoefte voelt aan het Goddelijke. Maar voor een zoeker van het Goddelijke Leven is het heel anders. En wanneer je volledig de eenheid met het Goddelijke hebt gerealiseerd, dan, als het Goddelijke zich maar voor een seconde van je zou terugtrekken, zou je gewoon dood neervallen; want het Goddelijke is nu het Leven van je leven, je hele bestaan, je enige en volledige steun. Als het Goddelijke er niet is, blijft er niets over.

Is het goed voor de Sadhak om in de beginfase van Yoga gewone boeken te lezen?

Je kunt heilige boeken lezen en toch ver van het Goddelijke zijn; en je kunt de meest domme producties lezen en in contact zijn met het Goddelijke. Het is niet mogelijk om een idee te krijgen van wat het getransformeerde bewustzijn en zijn bewegingen zijn totdat je een voorproefje hebt gehad van de transformatie. Er is een manier van bewustzijn in eendracht met het Goddelijke waarin je kunt genieten van alles wat je leest, zoals je kunt genieten van alles wat je waarneemt, zelfs de meest onverschillige boeken of de meest oninteressante dingen. Je kunt slechte muziek horen, zelfs muziek waar je voor weg zou willen rennen, en toch kun je ervan genieten, niet om het uiterlijke zelf maar vanwege wat erachter zit. Je verliest het onderscheid tussen goede muziek en slechte muziek niet, maar je gaat door beide heen naar dat wat het uitdrukt. Want er is niets in de wereld dat niet zijn ultieme waarheid en steun in het Goddelijke heeft. En als je niet wordt tegengehouden door het uiterlijk, fysiek of moreel of esthetisch, maar achter

de Geest staat en in contact staat met de Goddelijke Ziel in dingen, kun je schoonheid en vreugde bereiken, zelfs door wat de gewone zin alleen maar als iets armzaligs, pijnlijks of dissonants beïnvloedt.

Kan men ter rechtvaardiging van iemands verleden zeggen dat wat er ook in iemands leven is gebeurd, moest gebeuren?

Het is duidelijk dat wat er is gebeurd, moest gebeuren; het zou niet zijn gebeurd als het niet de bedoeling was geweest. Zelfs de fouten die we hebben gemaakt en de tegenslagen die ons zijn overkomen, moesten gebeuren, omdat er een noodzaak in zat, een nut voor ons leven. Maar in werkelijkheid kunnen deze dingen niet mentaal worden verklaard en zouden dat ook niet moeten zijn. Want alles wat er gebeurde was nodig, niet om enige mentale reden, maar om ons naar iets te leiden dat verder gaat dan wat het verstand zich kan voorstellen. Maar is er dan nog wel een reden om te verklaren? Het hele universum verklaart alles op elk moment en er gebeurt iets bijzonders omdat het hele universum is wat het is. Maar dit betekent niet dat we gebonden zijn aan een blinde instemming met de onverbiddelijke wet van de natuur. Je kunt het verleden accepteren als een vaststaand feit en de noodzaak ervan inzien, en toch kun je de ervaring die het je gaf gebruiken om bewust de kracht op te bouwen om je heden en je toekomst te leiden en vorm te geven.

Is de tijd van een gebeurtenis ook geregeld in het Goddelijke Plan van dingen?

Alles hangt af van het vlak van waaruit men ziet en spreekt. Er is een vlak van goddelijk bewustzijn waarin alles absoluut gekend is, en het hele plan van dingen voorzien en vooraf bepaald. Die manier van zien leeft in de hoogste regionen van het Supramentale; het is de eigen visie van de Allerhoogste. Maar wanneer we dat bewustzijn niet bezitten, is het nutteloos om te spreken in termen die alleen in dat gebied gelden en niet onze huidige effectieve manier van zien zijn. Want op een lager niveau van bewustzijn wordt niets van tevoren gerealiseerd of vastgelegd; alles is in het proces van maken. Hier zijn er geen vastgelegde feiten, er is alleen het spel van mogelijkheden; uit de botsing van mogelijkheden wordt het ding gerealiseerd dat moet gebeuren. Op dit vlak kunnen we kiezen en selecteren; we kunnen de ene mogelijkheid weigeren en de andere accepteren; we kunnen het ene pad volgen, ons van het andere afkeren. En dat kunnen we doen, ook al is wat er werkelijk gebeurt misschien voorzien en voorbestemd op een hoger vlak.

Het Allerhoogste Bewustzijn weet alles van tevoren, omdat alles daar in haar eeuwigheid wordt gerealiseerd. Maar ter wille van haar spel en om op het fysieke vlak daadwerkelijk uit te voeren wat in haar eigen opperste zelf is voorbestemd, beweegt ze zich hier op aarde alsof ze het hele verhaal niet kent; ze werkt alsof het een nieuwe en onbeproefde draad is die ze weeft. Het is deze schijnbare vergeetachtigheid van haar eigen voorkennis in het hogere bewustzijn die het individu in het actieve leven van de wereld zijn gevoel van vrijheid en onafhankelijkheid en initiatief geeft. Deze dingen in hem zijn haar pragmatische hulpmiddelen of apparaten, en het is door deze machinerie dat

de bewegingen en kwesties die elders zijn gepland en voorzien, hier worden gerealiseerd.

Het kan u helpen dit te begrijpen als u het voorbeeld van een acteur neemt. Een acteur kent de hele rol die hij moet spelen; hij heeft in gedachten de exacte volgorde van wat er op het toneel moet gebeuren. Maar als hij op het toneel staat, moet hij overkomen alsof hij niets weet; hij moet voelen en handelen alsof hij al deze dingen voor het eerst ervaart, alsof het een geheel nieuwe wereld is met al zijn toevallige gebeurtenissen en verrassingen die zich voor zijn ogen onthult.

Bestaat er dan geen echte vrijheid? Is alles absoluut bepaald, zelfs jouw vrijheid, en is fatalisme het hoogste geheim?

Vrijheid en fataliteit, vrijheid en determinisme zijn waarheden die op verschillende niveaus van bewustzijn voorkomen. Het is onwetendheid die het denkvermogen de twee op hetzelfde niveau laat zetten en de een tegen de ander laat uitspelen. Bewustzijn is geen enkele uniforme realiteit, het is complex; het is niet zoiets als een vlakke vlakke, het is multidimensionaal. Op de hoogste hoogte bevindt zich het Allerhoogste en in de laagste diepte bevindt zich materie; en er is een oneindige gradatie van niveaus van bewustzijn tussen deze laagste diepte en de hoogste hoogte.

Op het vlak van de materie en op het niveau van het gewone bewustzijn ben je aan handen en voeten gebonden. Een slaaf van het mechanisme van de natuur, je bent gebonden aan de keten van karma, en daar, in die keten, is alles wat er gebeurt strikt het gevolg van wat eerder is gedaan. Er is een illusie van onafhankelijke beweging, maar in feite herhaal je wat alle anderen doen, je echoot de wereldbewegingen van de natuur, je draait hulpeloos op het verpletterende wiel van haar kosmische machine.

Maar dat hoeft niet zo te zijn. Je kunt je plaats verplaatsen als je wilt; in plaats van eronder te zijn, verpletterd in de machinerie of verplaatst als een marionet, kun je opstaan en van bovenaf kijken en door je bewustzijn te veranderen kun je zelfs een handvat krijgen om ogenschijnlijk onvermijdelijke omstandigheden te verplaatsen en vaste voorwaarden te veranderen. Zodra je jezelf uit de draaikolk trekt en hoog boven staat, zie je dat je vrij bent. Vrij van alle dwangmatigheden, ben je niet alleen geen passief instrument meer, maar word je een actieve agent. Je bent niet alleen niet langer gebonden aan de gevolgen van je actie, maar je kunt zelfs de gevolgen veranderen. Als je eenmaal het spel van krachten ziet, als je jezelf eenmaal verheft tot een bewustzijnsniveau waar de oorsprong van krachten ligt en je jezelf identificeert met deze dynamische bronnen, behoort je niet langer tot wat bewogen wordt, maar tot dat wat beweegt.

Dit is precies het doel van Yoga, — om uit de cyclus van Karma te komen en in een goddelijke beweging te komen. Door Yoga verlaat je de mechanische ronde van de Natuur waarin je een onwetende slaaf bent, een hulpeloos en ellendig werktuig, en verheft je je naar een ander niveau waar je een bewuste deelnemer en een dynamische agent wordt in het uitwerken van een Hoger Lot. Deze beweging van het bewustzijn volgt een dubbele lijn. Allereerst is er een ascensie; je verheft jezelf uit het niveau van materieel bewustzijn naar hogere bereiken. Maar deze ascensie van het lagere naar het hogere roept een afdaling van het hogere naar het lagere op. Wanneer je

boven de aarde uitstijgt, breng je ook iets van het bovenstaande naar de aarde, — wat licht, wat kracht die zijn oude aard transformeert of neigt te transformeren. En dan ontmoeten deze dingen die duidelijk, los van elkaar en verschillend van elkaar waren — het hogere in jou en het lagere, de innerlijke en de uiterlijke lagen van jouw wezen en bewustzijn — elkaar en worden langzaam samengevoegd en geleidelijk smelten ze samen tot één waarheid, één harmonie.

Op deze manier gebeuren wat wonderen worden genoemd. De wereld bestaat uit ontelbare bewustzijnsniveaus en elk heeft zijn eigen wetten; de wetten van het ene niveau gelden niet voor het andere. Een wonder is niets anders dan een plotselinge afdaling, een uitbarsting van een ander bewustzijn en zijn krachten — meestal zijn het de krachten van het vitale — in dit niveau van materie. Er is een neerslag, op het materiële mechanisme, van het mechanisme van een hoger niveau. Het is alsof een bliksemschicht door de wolk van ons gewone bewustzijn scheurde en er andere krachten, andere bewegingen en sequenties in uitgoot. Het resultaat noemen we een wonder, omdat we een plotselinge verandering zien, een abrupte inmenging in de natuurwetten van ons eigen gewone bereik, maar de reden en orde ervan weten of zien we niet, omdat de bron van het wonder op een ander niveau ligt. Zulke invallen van de werelden daarbuiten in onze wereld van materie zijn niet zo ongewoon, ze zijn zelfs een constant fenomeen, en als we ogen hebben en weten hoe we moeten observeren, kunnen we wonderen in overvloed zien. Vooral onder hen die proberen de hogere regionen naar het aardebewustzijn daaronder te brengen, moeten ze constant zijn.

Heeft de schepping een bepaald doel? Is er zoiets als een uiteindelijk waar het naartoe beweegt?

Nee, het universum is een beweging die zich eeuwig ontvouwt. Er is niets dat je kunt vaststellen als *het* einde en één doel. Maar ter wille van de actie moeten we de beweging, die zelf oneindig is, opdelen en zeggen dat dit of dat het doel is, want in actie hebben we iets nodig waarop we ons doel kunnen vaststellen. In een afbeelding heb je een bepaald schema van compositie en kleur nodig; je moet een grens stellen, het geheel binnen een vast kader plaatsen; maar de grens is illusoir, het kader is slechts een conventie. Er is een constante voortzetting van de afbeelding die zich uitstrekt voorbij elk specifiek frame, en elke voortzetting kan worden getekend in dezelfde omstandigheden in een oneindige reeks van frames. Ons doel is dit of dat, zeggen we, maar we weten dat het slechts het begin is van een ander doel daarbuiten, en dat leidt op zijn beurt tot nog een ander; de reeks ontwikkelt zich altijd en stopt nooit.

5 Mei 1929

Wat is de juiste functie van het intellect? Is het een hulp of een belemmering voor Sadhana?

Of het intellect een hulp of een belemmering is, hangt af van de persoon en van de manier waarop het wordt gebruikt. Er is een ware beweging van het intellect en er is een verkeerde beweging; de ene helpt, de andere hindert. Het intellect dat te veel gelooft in zijn eigen belang en bevrediging wil omwille van zichzelf, is een obstakel voor de hogere realisatie.

Maar dit geldt niet in een speciale zin of voor het intellect alleen, maar in het algemeen en ook voor andere vermogens. Bijvoorbeeld, mensen beschouwen een allesomvattende bevrediging van de vitale verlangens of de dierlijke verlangens niet als een deugd; het morele gevoel wordt aanvaard als een mentor om iemand de grenzen te vertellen die men niet mag overschrijden. Alleen in zijn intellectuele activiteiten denkt de mens dat hij het zonder zo'n mentor of censor kan stellen!

Elk deel van het wezen dat op zijn juiste plaats blijft en de toegewezen rol speelt, is behulpzaam; maar zodra het buiten zijn sfeer treedt, wordt het verdraaid en verdraaid en daarom vals. Een kracht heeft de juiste beweging wanneer het in werking wordt gezet voor het goddelijke doel; het heeft de verkeerde beweging wanneer het in werking wordt gezet voor zijn eigen bevrediging.

Het intellect is in zijn ware aard een instrument van expressie en actie. Het is zoiets als een bemiddelaar tussen de ware kennis, waarvan de zetel zich in de hogere regionen boven de geest bevindt, en de realisatie hier beneden. Het intellect of, algemeen gesproken, het denkvermogen geeft de vorm; het vitale brengt de dynamiek en levenskracht aan; het materiële komt als laatste en belichaamt.

Hoe moet men tegengestelde krachten tegemoet treden — krachten die onzichtbaar en toch volkomen levend en tastbaar zijn?

Veel hangt af van het stadium van ontwikkeling van je bewustzijn. In het begin, als je geen speciale occulte kennis en kracht hebt, is het beste wat je kunt doen om zo stil en vredig mogelijk te blijven. Als de aanval de vorm aanneemt van negatieve suggesties, probeer ze dan stilletjes weg te duwen, zoals je dat met een materieel object zou doen. Hoe stiller je bent, hoe sterker je wordt. De stevige basis van alle spirituele kracht is gelijkmoedigheid. Je mag niet toestaan dat iets je evenwicht verstoort: je kunt dan elke soort aanval weerstaan. Als je bovendien voldoende onderscheidingsvermogen bezit en de kwade suggesties kunt zien en opvangen als ze op je afkomen, wordt het des te gemakkelijker voor je om ze weg te duwen; maar soms komen ze onopgemerkt en dan is het moeilijker om ze te bevechten. Wanneer dat gebeurt, moet je stil zitten en vrede en een diepe innerlijke stilte oproepen. Houd jezelf standvastig en roep met vertrouwen en geloof: als je aspiratie zuiver en standvastig is, kunt je zeker hulp ontvangen.

Aanvallen van vijandige krachten zijn onvermijdelijk: je moet ze als beproevingen op je weg zien en moedig door de beproeving heengaan. De strijd kan zwaar zijn, maar als je eruit komt, heb je iets gewonnen, ben je een stap verder gekomen. Er is zelfs een noodzaak voor het bestaan van de vijandige krachten. Ze maken je vastberadenheid sterker, je aspiratie duidelijker.

Het is echter waar dat ze bestaan omdat je ze reden hebt gegeven om te bestaan. Zolang er iets in je is dat op hen reageert, is hun tussenkomst volkomen legitiem. Als niets in je reageert, als ze geen greep hebben op enig deel van je natuur, zouden ze zich terugtrekken en je verlaten. In ieder geval hoeven ze je spirituele vooruitgang niet te stoppen of te belemmeren. De enige manier om te falen in je strijd met de vijandige krachten, is om geen waar vertrouwen te hebben in de goddelijke hulp. Oprechtheid in de aspiratie brengt altijd de vereiste hulp naar beneden. Een stille roep, een overtuiging dat je in deze ascensie naar de realisatie nooit helemaal alleen loopt en een vertrouwen dat wanneer hulp nodig is, het er is, je er gemakkelijk en veilig doorheen zal leiden.

Komen deze vijandige krachten over het algemeen van buiten of van binnen?

Als je denkt of voelt dat ze van binnen komen, heb je je mogelijk voor ze opengesteld en hebben ze zich ongemerkt in je gevestigd. De ware aard van dingen is er een van harmonie; maar er is een vervorming in bepaalde werelden die perversie en vijandigheid met zich meebrengt. Als je een sterke affiniteit hebt met deze werelden van vervorming, kun je vrienden worden met de wezens die daar zijn en volledig aan hen antwoorden. Dat gebeurt, maar het is geen erg gelukkige toestand. Het bewustzijn is meteen verblind en je kunt het ware niet van het valse onderscheiden, je kunt zelfs niet zeggen wat een leugen is en wat niet.

In ieder geval is de verstandigste houding wanneer er een aanval komt, om te overwegen dat het van buiten komt en te zeggen: "Dit ben ik niet en ik wil er niets mee te maken hebben." Je moet op dezelfde manier omgaan met alle lagere impulsen en verlangens en alle twijfels en vragen in het denkvermogen. Als je jezelf met hen identificeert, wordt de moeilijkheid om ze te bestrijden des te groter; want dan heb je het gevoel dat je voor de nooit gemakkelijke taak staat om je eigen natuur te overwinnen. Maar als je eenmaal in staat bent om te zeggen: "Nee, dit ben ik niet, ik wil er niets mee te maken hebben", wordt het veel gemakkelijker om ze te verspreiden.

Waar kan de grens worden getrokken tussen de binnenkant en de buitenkant?

De grens is heel flexibel; hij kan zo dicht bij je zijn en zo ver van je af als je wilt. Je kunt alles op je nemen en het voelen als een integraal onderdeel van je ware zelf; of je kunt het weggooien zoals je een stukje haar of een nagel zou weggooien zonder dat het aangeraakt wordt.

Er zijn religies geweest waarvan de volgelingen niet eens afstand deden van een stukje haar of een nagel, uit angst dat ze daardoor iets van hun persoonlijkheid zouden verliezen. Degenen die in staat zijn tot het

uitbreiden van het bewustzijn zo wijd als de wereld, worden de wereld; maar degenen die opgesloten zitten in hun kleine lichaam en beperkte gevoelens stoppen bij die grenzen; hun lichaam en hun kleine gevoelens zijn voor hen hun hele zelf.

Kan louter geloof alles scheppen, alles overwinnen?

Ja, maar het moet een integraal geloof zijn en het moet absoluut zijn. En het moet van de juiste soort zijn, niet alleen een kracht van mentale gedachte of wil, maar iets meer en dieper. De wil die door het denkvermogen wordt voortgebracht, zet tegengestelde reacties op en creëert weerstand. Je moet iets hebben gehoord van de methode van Coue bij het genezen van ziekten. Hij kende een geheim van deze kracht en gebruikte het met aanzienlijk effect; maar hij noemde het verbeelding en zijn methode gaf het geloof dat hij opriep een te mentale vorm. Mentaal geloof is niet voldoende; het moet worden voltooid en afgedwongen door een vitaal en zelfs een fysiek geloof, een geloof van het lichaam. Als je in jezelf een integrale kracht van dit soort in heel je wezen kunt creëren, dan kan niets het weerstaan; maar je moet naar het meest onderbewuste reiken, je moet het geloof in de cellen van het lichaam zelf vestigen. Er is bijvoorbeeld nu een begin van een kennis onder de wetenschappers dat de dood geen noodzaak is. Maar de hele mensheid gelooft vast in de dood; het is, zou je kunnen zeggen, een algemene menselijke suggestie gebaseerd op een lange onveranderlijke ervaring. Als dit geloof eerst uit het bewuste verstand kon worden verdreven, dan uit de levenskracht en de onderbewuste fysieke lagen, zou de dood niet langer onvermijdelijk zijn.

Maar het is niet alleen in het verstand van de mens dat dit idee van de dood bestaat. De dierlijke schepping kende het al vóór hem.

De dood als feit is aan al het leven op aarde verbonden; maar de mens begrijpt het in een andere zin dan de betekenis die de natuur er oorspronkelijk aan gaf. In de mens en in de dieren die het dichtst bij zijn niveau staan, heeft de noodzaak van de dood een speciale vorm en betekenis aangenomen voor hun bewustzijn; maar de onderbewuste kennis in deze lagere Natuur die het ondersteunt is een gevoel van de noodzaak van vernieuwing en verandering en transformatie.

Het waren de omstandigheden van materie op aarde die de dood onmisbaar maakten. Het hele gevoel van de evolutie van materie is een groei geweest van een eerste staat van onbewustheid naar een toenemend bewustzijn. En in dit proces van groei werd ontbinding van vormen een onvermijdelijke noodzaak, zoals dingen werkelijk plaatsvonden. Want een vaste vorm was nodig om het georganiseerde individuele bewustzijn een stabiele ondersteuning te geven. En toch is het de vastheid van de vorm die de dood onvermijdelijk maakte. Materie moest vormen aannemen; individualisering en de concrete belichaming van levenskrachten of bewustzijnskrachten waren onmogelijk zonder deze en zonder deze zouden de eerste voorwaarden van georganiseerd bestaan op het vlak van materie ontbreken. Maar een definitieve en concrete formatie trekt de neiging samen om tegelijk stijf en hard en versteend te worden. De individuele vorm bleef

bestaan als een te bindende mal; het kan de bewegingen van de krachten niet volgen; het kan niet veranderen in harmonie met de progressieve verandering in de universele dynamiek; het kan niet voortdurend voldoen aan de vraag van de natuur of gelijke tred houden met haar; het stapt uit de stroom. Op een bepaald punt van deze groeiende ongelijkheid en disharmonie tussen de vorm en de kracht die erop drukt, is een volledige ontbinding van de vorm onvermijdelijk. Er moet een nieuwe vorm worden gecreëerd; een nieuwe harmonie en pariteit die mogelijk worden gemaakt. Dit is de ware betekenis van de dood en dit is het gebruik ervan in de natuur. Maar als de vorm sneller en soepeler kan worden en de cellen van het lichaam kunnen worden gewekt om te veranderen met het veranderende bewustzijn, zou er geen behoefte zijn aan een drastische ontbinding, zou de dood niet langer onvermijdelijk zijn.

Iemand heeft gezegd dat rampen en catastrofes in de natuur, aardbevingen en zondvloeden en het zinken van continenten, het gevolg zijn van een disharmonische en zondige mensheid en met de voortgang en ontwikkeling van het menselijk ras zal een overeenkomstige verandering in de fysieke natuur plaatsvinden. In hoeverre is dit waar?

Misschien is de waarheid eerder dat het een en dezelfde beweging van bewustzijn is die zich uitdrukt in een natuur vol calamiteiten en catastrofes en in een disharmonische mensheid. De twee dingen zijn niet oorzaak en gevolg, maar staan op hetzelfde niveau. Boven hen is er een bewustzijn dat op zoek is naar manifestatie en belichaming op aarde, en in zijn afdaling naar materie ontmoet het overal dezelfde weerstand, in de mens en in de fysieke natuur. Alle wanorde en disharmonie die we op aarde zien, is het resultaat van deze weerstand. Calamiteit en catastrofe, conflict en geweld, onduidelijkheid en onwetendheid — alle kwalen komen uit dezelfde bron. De mens is niet de oorzaak van de externe natuur, noch de externe natuur de oorzaak van de mens, maar beide zijn afhankelijk van hetzelfde ene ding dat achter hen staat en groter is, en beide maken deel uit van een voortdurende en progressieve beweging van de materiële wereld om deze tot uitdrukking te brengen.

Als er nu ergens op aarde een ontvankelijkheid en openheid ontwaakt die voldoende is om in zijn zuiverheid iets van het Goddelijk Bewustzijn naar beneden te brengen, kan deze afdaling en manifestatie in materie niet alleen het innerlijke leven veranderen, maar ook de materiële omstandigheden, de fysieke expressie in de mens en de Natuur. Deze afdaling is voor zijn mogelijkheid niet afhankelijk van de toestand van de mensheid als geheel. Als we moesten wachten tot de massa van de mensheid een staat van harmonie, eenheid en aspiratie bereikte, sterk genoeg om het Licht naar beneden te brengen en de materiële omstandigheden en de beweging van de Natuur te veranderen, zou er weinig hoop zijn. Maar er is een mogelijkheid dat een individu of een kleine groep of een beperkt aantal de afdaling kan bereiken. Het is niet de kwantiteit of de uitbreiding die ertoe doet. Eén druppel van het Goddelijk Bewustzijn dat het bewustzijn van de aarde binnenkomt, zou hier alles kunnen veranderen.

Het is het mysterie van het contact en de fusie van de hogere en de lagere niveaus van bewustzijn dat het grote geheim is, de verborgen sleutel.

Het heeft altijd een transformerende kracht; alleen zou het hier op een grotere schaal zijn en een hogere graad bereiken. Als er iemand op aarde is die in staat is om bewust in contact te komen met een vlak dat hier nog niet gemanifesteerd is en als hij door er in zijn bewustzijn naartoe te stijgen dat vlak en het materiële kan laten samenkomen en harmoniseren, dan kan de grote beslissende beweging van de nog niet gerealiseerde transformatie van de Natuur plaatsvinden. Een nieuwe kracht zal neerdalen en de omstandigheden van het leven op aarde veranderen.

Zoals het nu is, zijn elke keer dat een grote ziel is gekomen en een licht van de waarheid heeft onthuld of een nieuwe kracht op aarde heeft gebracht, de omstandigheden op aarde veranderd, hoewel niet precies op de manier die gehoopt en verwacht was. Bijvoorbeeld, iemand die een bepaald vlak van kennis en bewustzijn en spirituele ervaring heeft bereikt, is gekomen en heeft gezegd: "Ik breng je bevrijding" of "Ik breng je vrede." Degenen die om hem heen waren, geloofden misschien dat hij het op een materiële manier bracht; toen ze ontdekten dat het niet was zoals ze dachten, konden ze niet begrijpen wat hij had gedaan. Wat hij bracht was een verandering in het bewustzijn, een vrede van een soort die tot dan toe onbekend was of een vermogen tot bevrijding dat er daarvoor niet was. Maar deze bewegingen behoorden tot het innerlijke leven en brachten geen tastbare externe verandering in de wereld. Misschien was de intentie om de wereld extern te veranderen er niet; misschien was er niet de noodzakelijke kennis; maar toch werd er iets bewerkstelligd door deze pioniers.

Ondanks alle ongunstige schijn, kan het goed zijn dat de aarde zich stap voor stap heeft voorbereid op een bepaalde realisatie. Er is een verandering geweest in de beschaving en een verandering in de natuur. Als het niet duidelijk is, komt dat doordat we vanuit een extern standpunt kijken en doordat materie en haar moeilijkheden tot nu toe nooit serieus of grondig zijn aangepakt. Toch is er intern vooruitgang geweest; in het innerlijke bewustzijn zijn er afdelingen geweest van het Licht. Maar wat betreft enige realisatie in materie, is het moeilijk om iets te zeggen, omdat we niet precies weten wat daar gebeurd zou kunnen zijn.

Er zijn in het verre verleden grote en prachtige beschavingen geweest, misschien wel net zo geavanceerd in materieel opzicht als de onze. Vanuit een bepaald standpunt bekeken, lijkt de modernste misschien slechts een herhaling van de oudste culturen, en toch kan men niet zeggen dat er nergens vooruitgang is geboekt. Er is in ieder geval een innerlijke vooruitgang bereikt en een grotere bereidheid om te reageren op het hogere bewustzijn is geboren in de materiële delen. Het was nodig om steeds dezelfde dingen te doen, omdat wat werd geprobeerd nooit voldoende werd gedaan; maar elke keer kwam het dichterbij om adequaat te worden gedaan. Wanneer we een oefening steeds opnieuw doen, lijken we alleen maar steeds hetzelfde te herhalen, maar toch is het cumulatieve resultaat een effectieve verandering.

De fout is om naar deze dingen te kijken door de dimensies van het menselijk bewustzijn, want zo gezien lijken deze diepe en uitgestrekte bewegingen onverklaarbaar. Het is gevaarlijk om te proberen ze te verklaren of te begrijpen met de beperkte mentale intelligentie. Dat is de reden waarom de filosofie er altijd niet in is geslaagd het geheim van de dingen te onthullen; het is omdat het heeft geprobeerd het universum in de grootte van de menselijke geest te passen.

Hoeveel van ons herinneren zich vorige levens?

In het algemeen, in een deel van ons bewustzijn, is er een herinnering. Maar dit is een gevaarlijk onderwerp, omdat de menselijke geest te dol is op romantiek. Zodra het iets van deze aarde van wedergeboorte te weten komt, wil het er prachtige verhalen omheen bouwen. Veel mensen zouden je prachtige verhalen vertellen over hoe de wereld werd gebouwd en hoe het in de toekomst zal verlopen, hoe en waar je in het verleden werd geboren en wat je hierna zult zijn, de levens die je hebt geleefd en de levens die je nog zult leven. Dit alles heeft niets te maken met spiritueel leven. De ware herinnering aan vorige geboorten kan inderdaad deel uitmaken van een integrale kennis; maar het kan niet worden verkregen via die weg van verbeeldingsvolle fantasieën. Als het aan de ene kant een objectieve kennis is, hangt het aan de andere kant grotendeels af van persoonlijke en subjectieve ervaring, en hier is er veel kans op uitvinding, vervorming of valse constructie. Om de waarheid van deze dingen te bereiken, moet uw ervarende bewustzijn puur en helder zijn, vrij van enige mentale interferentie of enige vitale interferentie, bevrijd van uw persoonlijke ideeën en gevoelens en van de gewoonte van uw denkvermogen om op zijn eigen manier te interpreteren of uit te leggen. Een ervaring van vorige levens kan waar zijn, maar tussen wat je hebt gezien en de verklaring of constructie van uw denkvermogen erover zal er altijd een grote kloof zijn. Alleen wanneer je boven menselijke gevoelens kunt uitstijgen en terug kunt keren van je geest, kun je de waarheid bereiken.

12 Mei 1929

Er zijn mensen die op vampiers lijken. Wat zijn ze en waarom zijn ze zo?

Ze zijn niet menselijk; er is alleen een menselijke vorm of verschijning. Ze zijn incarnaties van wezens uit de wereld die net naast de fysieke wereld ligt, wezens die leven op het vlak dat wij de vitale wereld noemen. Het is een wereld van alle verlangens en impulsen en passies en van bewegingen van geweld en hebzucht en sluwheid en elke vorm van onwetendheid; maar alle dynamieken zijn er ook, alle levensenergieën en alle krachten. De wezens van deze wereld hebben van nature een vreemde greep op de materiële wereld en kunnen er een sinistere invloed op uitoefenen. Sommigen van hen worden gevormd uit de resten van de mens die na de dood in de vitale atmosfeer dicht bij het aardse vlak blijven bestaan. Zijn verlangens en hongers zweven daar nog steeds en blijven in vorm, zelfs na de ontbinding van het lichaam; vaak worden ze ertoe bewogen om zichzelf te blijven manifesteren en te bevredigen en de geboorte van deze wezens van de vitale wereld is het gevolg. Maar dit zijn kleine wezens en, als ze erg lastig kunnen zijn, is het toch niet onmogelijk om met ze om te gaan. Er zijn anderen, veel gevaarlijker, die nooit in menselijke vorm zijn geweest; nooit werden ze geboren in een menselijk lichaam op aarde, want meestal weigeren ze deze manier van geboorte te accepteren omdat het slavernij is aan de materie en ze geven er de voorkeur aan om in hun eigen wereld te blijven, machtig en ondeugend, en om aardse wezens van daaruit te controleren. Want als ze niet op aarde geboren willen worden, willen ze wel in contact staan met de fysieke natuur, maar zonder erdoor gebonden te zijn. Hun methode is om eerst te proberen hun invloed op een mens uit te oefenen; dan komen ze langzaam in zijn atmosfeer en kunnen ze uiteindelijk volledig bezit van hem nemen, waarbij ze de echte menselijke ziel en persoonlijkheid volledig verdrijven. Deze wezens, wanneer ze in het bezit zijn van een aardse lichaam, hebben misschien het menselijke uiterlijk, maar ze hebben geen menselijke natuur. Hun gewoonte is om te putten uit de levenskracht van mensen; ze vallen aan en vangen vitale kracht waar ze maar kunnen en voeden zich ermee. Als ze in je atmosfeer komen, voel je je plotseling depressief en uitgeput; als je een tijdje bij ze in de buurt bent, word je ziek; als je met een van hen leeft, kan het je doden.

Maar hoe krijg je zulke wezens uit je omgeving als ze er eenmaal zijn?

De vitale kracht die in deze wezens is geïncarneerd, is van een zeer materiële soort en is alleen effectief op korte afstand. Normaal gesproken, als je niet in hetzelfde huis woont of als je niet in hetzelfde gezelschap bent als zij, kom je niet onder hun invloed. Maar als je een kanaal van verbinding of communicatie opent, via brieven bijvoorbeeld, dan maak je een uitwisseling van krachten mogelijk en kun je zelfs op grote afstand door hen worden beïnvloed. De verstandigste manier om met deze wezens om te gaan is om elke verbinding te verbreken en niets met hen te maken te hebben — tenzij je

inderdaad grote occulte kennis en macht hebt en hebt geleerd hoe je jezelf kunt bedekken en beschermen — maar zelfs dan is het altijd gevaarlijk om met hen om te gaan. Te hopen ze te transformeren, zoals sommige mensen doen, is een ijdele illusie; want ze willen niet getransformeerd worden. Ze hebben niet de intentie om enige transformatie toe te staan en alle moeite in die richting is zinloos. Deze wezens zijn zich, wanneer ze in het menselijk lichaam zijn, vaak niet bewust van wat ze werkelijk zijn. Soms hebben ze een vaag gevoel dat ze niet helemaal menselijk zijn op de gewone manier. Maar er zijn nog steeds gevallen waarin ze bewust en zeer bewust zijn; ze weten niet alleen dat ze niet tot de mensheid behoren, maar ze weten wat ze zijn, handelen in die kennis en streven doelbewust hun doelen na. De wezens van de vitale wereld zijn machtig van hun aard; wanneer ze aan hun macht kennis toevoegen, worden ze dubbel gevaarlijk. Er is niets te doen met deze wezens; je moet vermijden om met hen om te gaan, tenzij je de macht hebt om ze te verpletteren en te vernietigen. Als je gedwongen wordt om contact met ze te maken, wees dan op je hoede voor de betovering die ze kunnen uitspreken. Deze vitale wezens hebben, wanneer ze zich op het fysieke vlak manifesteren, altijd een grote hypnotische kracht; want het centrum van hun bewustzijn bevindt zich in de vitale wereld en niet in de materiële en ze worden niet versluierd en overschaduwed door het materiële bewustzijn zoals mensen.

Is het niet een feit dat deze wezens door een eigenaardige fascinatie worden aangetrokken tot het spirituele leven?

Ja, omdat ze het gevoel hebben dat ze niet bij deze aarde horen, maar ergens anders vandaan komen; en ze voelen ook dat ze krachten hebben die ze half verloren hebben en ze willen ze graag terugwinnen. Dus wanneer ze iemand ontmoeten die hun wat kennis kan geven over de onzichtbare wereld, rennen ze naar hem toe. Maar ze verwarren het vitale met de spirituele wereld en volgen in hun zoektocht vitale en geen spirituele doelen. Of misschien proberen ze opzettelijk spiritualiteit te corrumperen en bouwen ze een imitatie ervan in de vorm van hun eigen natuur. Zelfs dan is het een soort eerbetoon dat ze brengen, of een soort genoegdoening die ze op hun eigen manier doen, aan het spirituele leven. En er is ook een soort aantrekkingskracht die hen dwingt; ze zijn in opstand gekomen tegen de Goddelijke heerschappij, maar ondanks hun opstand of misschien juist daardoor voelen ze zich op de een of andere manier gebonden en worden ze krachtig aangetrokken door de aanwezigheid ervan.

Zo gebeurt het dat je ze soms ziet worden gebruikt als instrumenten om degenen die het spirituele leven op aarde moeten realiseren, met elkaar in verbinding te brengen. Ze dienen dit doel niet opzettelijk, maar worden ertoe gedwongen. Het is een soort compensatie die ze betalen. Want ze voelen de druk van het neerdalende Licht, ze voelen dat de tijd is gekomen of binnenkort komt dat ze moeten kiezen tussen bekering of ontbinding, ervoor kiezen om zich over te geven aan de Goddelijke Wil en hun deel te nemen aan het Grote Plan of om in onbewustheid te zinken en op te houden te zijn. Het contact met een zoeker van de Waarheid geeft zo'n wezen zijn kans om te veranderen. Alles hangt af van hoe hij zijn kans benut. Als het goed wordt opgevat, kan het zijn weg openen naar bevrijding van valsheid en duisternis

en ellende, wat de substantie is waaruit deze vitale wezens zijn gemaakt, en hem tot Wedergeboorte en tot Leven brengen.

Hebben deze wezens niet een grote controle over de macht van het geld?

Ja. De macht van het geld staat op dit moment onder invloed of in de handen van de krachten en wezens van de vitale wereld. Het is vanwege deze invloed dat je nooit geld in een aanzienlijke hoeveelheid naar de zaak van de Waarheid ziet gaan. Het raakt altijd de weg kwijt, omdat het in de greep is van de vijandige krachten en een van de voornaamste middelen is waarmee ze hun greep op de aarde behouden. De greep van de vijandige krachten op de macht van het geld is krachtig, volledig en grondig georganiseerd en om iets uit deze compacte organisatie te halen is een zeer moeilijke taak. Elke keer dat u probeert een beetje van dit geld weg te halen bij de huidige bewaarders, moet u een hevige strijd aangaan.

En toch zou één duidelijke overwinning ergens op de vijandige krachten die het geld in hun greep hebben, de overwinning ook op alle andere punten mogelijk maken. Als ze op één plek zouden toegeven, zouden allen die nu voelen dat ze geen geld kunnen geven aan de zaak van de Waarheid, plotseling een groot en intens verlangen ervaren om te geven. Het is niet zo dat die rijke mannen die min of meer speelgoed en instrumenten zijn in de handen van de vitale krachten, afkerig zijn van uitgeven; hun hebzucht is alleen wakker wanneer de vitale verlangens en impulsen niet worden aangeraakt. Want wanneer het is om een verlangen te bevredigen dat ze hun eigen noemen, geven ze gemakkelijk uit; maar wanneer ze worden geroepen om hun gemak en de voordelen van hun rijkdom met anderen te delen, dan vinden ze het moeilijk om afstand te doen van hun geld. De vitale macht die geld controleert, is als een bewaker die zijn rijkdom bewaart in een grote kluis die altijd goed gesloten is. Elke keer dat de mensen die in de greep ervan zijn, gevraagd worden om afstand te doen van hun geld, stellen ze allerlei zorgvuldige vragen voordat ze ermee instemmen om hun beurs ook maar een klein beetje te openen; maar als er een vitale impuls in hen opkomt met zijn vraag, is de bewaker blij om de kist wijd open te zetten en stroomt het geld er vrijelijk uit. Meestal zijn de vitale verlangens waaraan hij gehoorzaamt verbonden met de seksuele impulsen, maar heel vaak geeft hij ook toe aan het verlangen naar roem en aanzien, het verlangen naar voedsel of elk ander verlangen dat op hetzelfde vitale niveau ligt; alles wat niet tot deze categorie behoort, wordt nauwkeurig ondervraagd en onderzocht, met tegenzin toegegeven en meestal uiteindelijk geweigerd. Bij degenen die slaven zijn van vitale wezens, kan het verlangen naar waarheid en licht en spirituele prestatie, zelfs als het hen al raakt, het verlangen naar geld niet in evenwicht brengen. Om geld uit hun handen te winnen voor het Goddelijke, moet je de duivel uit hen vechten; je moet eerst het vitale wezen dat ze dienen, overwinnen of bekeren, en dat is geen gemakkelijke taak. Mensen die onder de invloed van vitale wezens staan, kunnen van een leven van gemak veranderen, hun genot verwerpen en intens ascetisch worden en toch net zo slecht blijven als altijd en zelfs door de verandering slechter worden dan voorheen.

Waarom mag de ene persoon zijn wil uitoefenen over een ander?

Het is niet zo dat de ene zijn wil mag uitoefenen over een ander, maar dat er een universele wil is en dat degenen die min of meer in staat zijn deze kracht te manifesteren, een sterkere wilskracht lijken te hebben. Het is als vitale kracht of licht of elektriciteit of een andere kracht van de natuur; sommigen zijn goede kanalen of instrumenten om de kracht te manifesteren, anderen zijn slechte kanalen. Er is hier geen sprake van moraliteit. Het is een feit van de natuur, een wet van het grote spel.

Kan men de wezens van het vitale in hun eigen domein ontmoeten?

Vitale wezens bewegen zich in een suprafysieke wereld waar mensen, als ze toevallig binnenkomen, zich hulpeloos en weerloos voelen. De mens is thuis en veilig in het materiële lichaam; het lichaam is zijn bescherming. Er zijn mensen die vol minachting zijn voor hun lichaam en denken dat het veel beter en gemakkelijker zal zijn na de dood zonder hen. Maar in feite is het lichaam je fort en je schuilplaats. Terwijl je erin verblijft, vinden de krachten van de vijandige wereld het moeilijk om direct vat op je te krijgen. Wat zijn nachtmerries? Dit zijn je uitvallen naar de vitale wereld. En wat is het eerste dat je probeert te doen als je in de greep bent van een nachtmerrie? Je rent terug naar je lichaam en schudt jezelf in je normale fysieke bewustzijn. Maar in de wereld van de vitale krachten ben je een vreemdeling; het is een onbekende zee waarin je noch kompas noch roer hebt. Je weet niet hoe je moet gaan, je weet niet waar je heen moet en bij elke stap doe je precies het tegenovergestelde van wat er gedaan zou moeten worden. Zodra je een rijk van deze wereld betreedt, verzamelen de wezens zich om je heen en willen alles wat je hebt om je heen omvatten en eruit halen, om te trekken wat ze kunnen en het tot voedsel en prooi te maken. Als je geen sterk licht en kracht hebt die van binnenuit straalt, beweeg je daarheen zonder je lichaam alsof je geen jas hebt om je te beschermen tegen een koude en sombere atmosfeer, geen huis om je te beschermen, zelfs geen huid die je bedekt, je zenuwen blootgesteld en bloot. Er zijn mensen die zeggen: "Wat ben ik ongelukkig in dit lichaam", en denken dat de dood een ontsnapping is! Maar na de dood heb je dezelfde vitale omgeving en ben je in gevaar door dezelfde krachten die de oorzaak zijn van je ellende in dit leven. De ontbinding van het lichaam dwingt je naar de open ruimtes van de vitale wereld. En je hebt geen verdediging meer; er is geen fysiek lichaam meer om naar terug te rennen voor veiligheid. Het is hier op aarde, in het lichaam zelf, dat je een volledige kennis moet verwerven en moet leren een volledige en complete kracht te gebruiken. Alleen als je dat hebt gedaan, zul je vrij zijn om je met volledige veiligheid in alle werelden te bewegen. Alleen als je niet in staat bent om de minste angst te hebben, als je onbewogen blijft, bijvoorbeeld te midden van de ergste nachtmerrie, kun je zeggen: "Nu ben ik klaar om de vitale wereld in te gaan." Maar dit betekent het verwerven van een kracht en een kennis die alleen kan komen als je een volmaakte meester bent van de impulsen en verlangens van de vitale natuur. Je moet absoluut vrij zijn van alles wat de wezens van de duisternis kan binnenhalen of hen over je kan laten heersen; als je niet vrij bent, wees dan op je hoede!

Geen gehechtheden, geen verlangens, geen impulsen, geen voorkeuren; volmaakte gelijkmoedigheid, onveranderlijke vrede en absoluut geloof in de Goddelijke bescherming: daarmee ben je veilig, zonder ben je in

gevaar. En zolang je niet veilig bent, kun je beter doen als kleine kippen die beschutting zoeken onder de vleugels van de moeder.

Hoe fungeert het fysieke lichaam als een bescherming?

Het fysieke lichaam fungeert als een bescherming door haar grofheid, door het precies datgene waar we het tegenaan stoten. Het is dof en ongevoelig, dik, stijf en hard; het is als een fort met sterke, dichte muren. De vitale wereld is vloeibaar, daar bewegen en mengen en interpenetreren dingen vrijelijk; het is als de golven van de zee die onophoudelijk in elkaar stromen en veranderen en zich vermengen. Tegen deze vloeibaarheid van de vitale wereld ben je weerloos, tenzij je er een zeer krachtig licht en kracht van binnenuit tegen kunt houden; anders dringt het je binnen en is er niets dat zijn binnendringende invloed kan belemmeren. Maar het lichaam grijpt in, snijdt je af van de vitale wereld en is een dam tegen de vloed van zijn krachten.

Maar is er enige individualiteit in de vormen van de vitale wereld, als deze zo vloeibaar is?

Individualiteit is er; alleen zijn vormen zijn niet zo vast en hard als de vormen van belichaamde wezens. Individualiteit betekent niet een onplastische rigiditeit. Een steen heeft een zeer rigide vorm, misschien wel de meest rigide die we kennen, maar er zit heel weinig individualiteit in. Neem tien of twintig stenen bij elkaar en je zult heel voorzichtig moeten zijn als je ze wilt onderscheiden. Maar de wezens van de vitale wereld kunnen op het eerste gezicht van elkaar worden herkend; je onderscheidt ze door iets in de manier waarop de vorm is opgebouwd, door de atmosfeer die het met zich meedraagt, door de manier waarop elk beweegt, spreekt en handelt. Zoals mensen hun uitdrukking veranderen naarmate ze blij of boos zijn; ondergaan deze wezens ook verandering in de stress van hun stemmingen, maar de verandering is intenser in de vitale wereld. Niet alleen de loutere uitdrukking, maar ook de vormen van de kenmerken zelf veranderen.

19 Mei 1929

Wat is de aard van de kracht die het denken bezit? Hoe en in welke mate ben ik de schepper van mijn wereld?

Volgens de Boeddhistische leringen leeft en beweegt ieder mens in een eigen wereld, volkomen onafhankelijk van de wereld waarin een ander leeft; pas wanneer er een zekere harmonie wordt gecreëerd tussen deze verschillende werelden, doordringen ze elkaar en kunnen mensen elkaar ontmoeten en begrijpen. Dit geldt voor het denkvermogen; want iedereen beweegt zich in een eigen mentale wereld, gecreëerd door zijn eigen gedachten. En het is zo waar dat altijd, wanneer er iets is gezegd, ieder het op een andere manier begrijpt; want wat hij opvangt is niet wat er is gezegd, maar iets dat hij in zijn eigen hoofd heeft. Maar het is een waarheid die behoort tot de beweging van het mentale vlak en alleen daar geldig is.

Want het denkvermogen is een instrument van actie en vorming en geen instrument van kennis; op elk moment creëert het vormen. Gedachten zijn vormen en hebben een individueel leven, onafhankelijk van hun auteur: door hem de wereld ingestuurd, bewegen ze erin naar de realisatie van hun eigen doel van bestaan. Wanneer je aan iemand denkt, neemt je gedachte een vorm aan en gaat erop uit om hem te vinden; en als je denken geassocieerd wordt met een wil die erachter zit, doet de gedachtevorm die van je uit is gegaan een poging om zichzelf te realiseren. Laten we bijvoorbeeld zeggen dat je een sterk verlangen hebt dat een bepaalde persoon komt en dat, samen met deze vitale impuls van verlangen, een sterke verbeelding de mentale vorm die je hebt gemaakt vergezelt; je stelt je voor: "Als hij kwam, zou het zo zijn of zo zijn." Na een tijd laat je het idee helemaal vallen en je weet niet dat zelfs nadat je het bent vergeten, je gedachte blijft bestaan. Want het bestaat nog steeds en is in actie, onafhankelijk van jou, en het zou een grote kracht nodig hebben om het terug te halen van zijn werk. Het werkt in de atmosfeer van de persoon die erdoor wordt aangeraakt en creëert in hem het verlangen om te komen. En als er voldoende wilskracht in uw gedachtevorm is, als het een goed opgebouwde formatie is, zal het tot zijn eigen realisatie komen. Maar tussen de formatie en de realisatie is er een bepaald tijdsverloop, en als in dit interval je denkvermogen met heel andere dingen is bezig geweest, dan kunt u zich, wanneer deze vervulling van je vergeten gedachte plaatsvindt, niet eens meer herinneren dat je het ooit koesterde; je weet niet dat je de aanstichter van de handeling ervan was en de oorzaak van wat is ontstaan. En het gebeurt ook heel vaak dat wanneer het resultaat komt, je er niet meer naar verlangt of erom geeft. Er zijn mensen die een heel sterke vormende kracht van deze soort hebben en ze zien hun formaties altijd gerealiseerd; maar omdat ze geen goed gedisciplineerd mentaal en vitaal wezen hebben, willen ze nu het een en dan weer het ander en deze verschillende of tegengestelde formaties en hun resultaten botsen en botsen met elkaar. En deze mensen vragen zich af hoe het komt dat ze in zo'n grote verwarring en disharmonie leven! Ze realiseren zich niet dat het hun eigen gedachten en verlangens zijn die de

omstandigheden om hen heen hebben gecreëerd die hen zo onsaamenhangend lijken en tegenstrijdig en hun leven bijna ondraaglijk maken.

Dit is een kennis van groot belang, als deze wordt gegeven samen met het geheim van het juiste gebruik ervan. Zelfdiscipline en zelfbeheersing zijn het geheim; het geheim is om in jezelf de bron van de Waarheid te vinden en die constante regering van de Goddelijke Wil die alleen aan elke formatie zijn volledige kracht en zijn integrale en harmonieuze realisatie kan geven. Mensen vormen over het algemeen gedachten zonder te weten hoe deze formaties bewegen en handelen. Gevormd in deze staat van verwarring en onwetendheid, botsen ze met elkaar en creëren ze een indruk van spanning en inspanning en vermoeidheid en het gevoel dat je je een weg baant door een veelheid aan obstakels. Deze omstandigheden van onwetendheid en incoherentie zetten een verwarrend conflict in gang waarin de sterkste en meest duurzame vormen de overwinning zullen behalen op de anderen.

Er is één ding zeker over het denkvermogen en zijn werking; het is dat je alleen kunt begrijpen wat je al weet in je eigen innerlijk. Wat je in een boek treft, is wat je diep in jezelf al hebt ervaren. Mensen vinden een boek of een leer erg mooi en vaak hoor je ze zeggen: "Dat is precies wat ik zelf voel en weet, maar ik kon het niet naar buiten brengen of verwoorden zoals het hier wordt verwoord." Wanneer mensen een boek met ware kennis tegenkomen, vindt ieder zichzelf daar, en bij elke nieuwe lezing ontdekt hij dingen die hij er eerst niet in zag; het opent voor hem telkens een nieuw kennisgebied dat hem tot dan toe was ontgaan. Maar dat komt doordat het lagen van kennis bereikt die in het onderbewustzijn in hem wachtten om tot uitdrukking te komen; de uitdrukking is nu door iemand anders gegeven en veel beter dan hij het zelf had kunnen doen. Maar als hij eenmaal is uitgesproken, herkent hij het meteen en voelt hij dat het de waarheid is. De kennis die van buitenaf naar je toe lijkt te komen, is slechts een gelegenheid om de kennis die in je zit naar boven te halen.

De ervaring van een verkeerde voorstelling van zaken van iets dat we hebben gezegd, is heel gebruikelijk en heeft een vergelijkbare bron. We zeggen iets dat heel duidelijk is, maar de manier waarop het wordt begrepen is verbijsterend! Iedereen ziet er iets anders in dan wat bedoeld was of legt er zelfs iets in dat volkomen in strijd is met de betekenis. Als je het echt wilt begrijpen en dit soort fouten wilt vermijden, moet je achter het geluid en de beweging van de woorden kijken en leren in stilte te luisteren. Als je in stilte luistert, hoor je goed en begrijp je goed; maar zolang er iets beweegt en geluid maakt in je hoofd, begrijp je alleen wat er in je hoofd beweegt en niet wat je wordt verteld.

Waarom word je achtervolgd door een heleboel ongunstige omstandigheden, wanneer je voor het eerst kennismakt met Yoga? Iemand heeft gezegd dat wanneer je de deur naar Yoga opent, je wordt geconfronteerd met een veelheid aan obstakels. Is dit waar?

Het is geen absolute regel; en veel hangt af van de persoon. Ongunstige omstandigheden komen voor velen als een test voor de zwakke punten in hun natuur. De onmisbare basis voor Yoga, die goed gevestigd moet zijn voordat je vrij op het pad kunt wandelen, is gelijkmoedigheid. Vanuit dat oogpunt zijn alle verstoringen natuurlijk tests die je moet doorstaan. Maar ze zijn ook nodig

om de grenzen te doorbreken die je mentale constructies om je heen hebben opgebouwd en die je ervan weerhouden je open te stellen voor het Licht en de Waarheid. De hele mentale wereld waarin je leeft is beperkt, ook al ken of voel je de beperkingen ervan niet, en er moet iets komen dat dit gebouw waarin je denkvermogen zich heeft afgesloten, afbreekt en bevrijdt. Bijvoorbeeld, je hebt een aantal vaste regels, ideeën of principes waaraan je een absoluut belang toekent; meestal is het een naleving van bepaalde morele principes of voorschriften, zoals het gebod "Eer uw vader en moeder" of "Gij zult niet doden" en de rest. Ieder mens heeft wel een of andere rage of een voorkeurssjibbolet of een andere, ieder denkt dat hij vrij is van dit of dat vooroordeel waar anderen aan lijden en is bereid om zulke ideeën als helemaal vals te beschouwen; maar hij beeldt zich in dat de zijne niet is zoals de hunne, het is voor hem de waarheid, de echte waarheid. Een gehechtheid aan een regel van het denkvermogen is een indicatie van een blindheid die ergens nog verborgen zit. Neem bijvoorbeeld het zeer universele bijgeloof, dat overal de wereld heerst, dat ascese en spiritualiteit één en hetzelfde zijn. Als je iemand beschrijft als een spirituele man of een spirituele vrouw, denken mensen meteen aan iemand die niet eet of de hele dag stilzit, iemand die in grote armoede in een hut leeft, iemand die alles heeft weggegeven wat hij had en niets voor zichzelf houdt. Dit is het beeld dat onmiddellijk opkomt in de hoofden van negenennegentig van de honderd mensen, wanneer je spreekt over een spirituele man; het enige bewijs van spiritualiteit voor hen is armoede en onthouding van alles wat aangenaam of comfortabel is. Dit is een mentale constructie die omvergeworpen moet worden als je vrij wilt zijn om de spirituele waarheid te zien en te volgen. Want je komt tot het spirituele leven met een oprechte aspiratie en je wilt het Goddelijke ontmoeten en het Goddelijke realiseren in je bewustzijn en in je leven; en dan komt het erop neer dat je op een plek aankomt die helemaal geen hut is en een Goddelijke ontmoet die een comfortabel leven leidt, rijk eet, omringd is door mooie of luxueuze dingen, niet uitdeelt wat hij heeft aan de armen, maar alles accepteert en geniet van wat mensen hem geven. Meteen met je vaste mentale regel ben je verbijsterd en roep je: "Wat is dit? Ik dacht dat ik een spiritueel mens zou ontmoeten!" Deze valse opvatting moet worden doorbroken en verdwijnen. Als het eenmaal weg is, vind je iets dat veel hoger is dan je nauwe ascetische regel, een volledige openheid die het wezen vrij laat. Als je iets wilt krijgen, accepteer je het, en als je precies hetzelfde wilt opgeven, laat je het met een gelijke bereidwilligheid achter. Dingen komen en je neemt ze op; dingen gaan en je laat ze voorbijgaan, met dezelfde glimlach van gelijkmoedigheid bij het nemen of het achterlaten.

Of, nogmaals, je hebt als je gouden regel aangenomen, "Gij zult niet doden", en hebt een afschuw van wreedheid en slachting. Wees niet verbaasd als je onmiddellijk in de aanwezigheid van doden wordt gebracht, niet slechts één keer maar herhaaldelijk, totdat je begrijpt dat je ideaal niet meer is dan een mentaal principe en dat een zoeker naar de spirituele waarheid niet gebonden en gehecht moet zijn aan een mentale regel. En wanneer je er eenmaal vrij van bent, zul je misschien ontdekken dat al deze scènes die je verontrustten — en die inderdaad werden gestuurd om je te verontrusten en je uit je mentale gebouw te schudden —, opmerkelijk genoeg, helemaal niet meer in jouw aanwezigheid plaatsvinden.

Wanneer je tot het Goddelijke komt, moet je alle mentale concepties opgeven; maar in plaats daarvan werp je je concepties op het Goddelijke en wil je dat het Goddelijke ze gehoorzaamt. De enige ware houding voor een Yogi is om plastisch te zijn en bereid om het Goddelijke Gebod te gehoorzamen, wat het ook mag zijn; niets mag voor hem onmisbaar zijn, niets een last. Vaak is de eerste impuls van degenen die het spirituele leven willen leiden, om alles wat ze hebben weg te gooien; maar ze doen het omdat ze van een last af willen, niet omdat ze zich willen overgeven aan het Goddelijke. Mannen die rijkdom bezitten en omringd zijn door de dingen die hun luxe en genot keren zich tot het Goddelijke, en onmiddellijk is hun beweging om weg te rennen van deze dingen, — of, zoals ze zeggen, “om te ontsnappen aan hun slavernij”. Maar het is een verkeerde beweging; je moet niet denken dat de dingen die je hebt van jou zijn, — ze zijn van het Goddelijke. Als het Goddelijke wil dat je van iets geniet, geniet er dan van; maar wees ook bereid om het het volgende moment met een glimlach op te geven.

Wat zijn fysieke kwalen? Zijn het aanvallen van de vijandige krachten van buitenaf?

Er zijn twee factoren die in deze kwestie in overweging moeten worden genomen. Er is wat van buitenaf komt en er is wat van je innerlijke toestand komt. Je innerlijke toestand wordt een oorzaak van ziekte wanneer er weerstand of opstand in zit of wanneer er een deel in je is dat niet reageert op de bescherming; of er kan zelfs iets zijn dat bijna gewillig en willekeurig de vijandige krachten oproept. Het is voldoende als er een kleine beweging van dit soort in je is; de vijandige krachten komen meteen op je af en hun aanval neemt vaak de vorm aan van ziekte.

Maar zijn ziektes niet soms het resultaat van microben en niet een deel van de beweging van de Yoga?

Waar begint Yoga en waar eindigt het? Is niet het geheel van je leven Yoga? De mogelijkheden van ziekte zijn altijd aanwezig in je lichaam en om je heen; je draagt in je of er zwermen om je heen de microben en ziektekiemen van elke ziekte. Hoe kan het dat je plotseling bezwijkt aan een ziekte die je jarenlang niet hebt gehad? Je zult zeggen dat het komt door een "depressie van de levenskracht". Maar waar komt de depressie vandaan? Het komt van een disharmonie in het wezen, van een gebrek aan ontvankelijkheid voor de goddelijke krachten. Wanneer je jezelf afsnijdt van de energie en het licht dat je in stand houdt, dan is er deze depressie, er wordt gecreëerd wat de medische wetenschap een "gunstige grond" noemt en iets maakt er misbruik van. Het is twijfel, somberheid, gebrek aan zelfvertrouwen, een egoïstische terugkeer naar jezelf die je afsnijdt van het licht en de goddelijke energie en de aanval dit voordeel geeft. Dit is de oorzaak van je ziek worden en niet microben.

Maar is het niet gebleken dat door verbeterde sanitaire voorzieningen de gezondheid van de gemiddelde burger verbetert?

Geneesmiddelen en sanitaire voorzieningen zijn onmisbaar in het gewone leven, maar ik heb het nu niet over de gemiddelde burger, ik heb het over degenen die Yoga doen. Toch is er dit nadeel van sanitaire voorzieningen dat terwijl je de kans op het oplopen van een ziekte verkleint, je ook je natuurlijke weerstandsvermogen vermindert. Verzorgers in ziekenhuizen, die zich altijd wassen met ontsmettingsmiddelen, merken dat hun handen gemakkelijker geïnfecteerd raken en veel vatbaarder zijn dan de handen van anderen. Er zijn daarentegen mensen die niets van hygiëne weten en de meest onhygiënische dingen doen en toch immuun blijven. Hun onwetendheid helpt hen omdat het hen afsluit voor de suggesties die met medische kennis komen. Aan de andere kant helpt uw geloof in de hygiënische voorzorgsmaatregelen die u neemt hen om te werken. Want uw gedachte is: "Nu ben ik ontsmet en veilig", en in die mate maakt het je veilig.

Maar waarom moeten we dan hygiënische voorzorgsmaatregelen nemen, zoals alleen gefilterd water drinken?

Is er iemand van jullie puur en sterk genoeg om niet beïnvloed te worden door suggesties? Als je ongefilterd water drinkt en denkt: "Nu drink ik onzuiver water", dan is de kans groot dat je ziek wordt. En ook al komen zulke suggesties misschien niet via het bewuste binnen, je hele onderbewustzijn is er, bijna hulpeloos open om welke suggestie dan ook te accepteren. In het leven is het de actie van het onderbewustzijn die het grootste aandeel heeft en het handelt honderd keer krachtiger dan de bewuste delen. De normale menselijke conditie is een staat vol met zorgen en angsten; als je je geest tien minuten lang diep observeert, zul je ontdekken dat hij negen van de tien keer vol angsten zit — hij draagt angst in zich voor veel dingen, groot en klein, dichtbij en veraf, gezien en ongezien, en hoewel je er gewoonlijk geen bewuste aandacht aan schenkt, is hij er toch. Vrij zijn van alle angst kan alleen door voortdurende inspanning en discipline.

En zelfs als je door discipline en inspanning je geest en je vitale energie hebt bevrijd van zorgen en angst, is het moeilijker om het lichaam te overtuigen. Maar ook dat moet gebeuren. Als je eenmaal het pad van Yoga betreedt, moet je alle angsten kwijtraken — de angsten van je geest, de angsten van je vitale energie, de angsten van je lichaam die in de cellen ervan zijn opgeslagen. Een van de toepassingen van de klappen en stoten die je op het pad van Yoga ontvangt, is om je van alle angst te ontdoen. De oorzaken van je angsten springen steeds weer op je af, totdat je er vrij en onverschillig, onaangeraakt en puur voor kunt staan. De een heeft angst voor de zee, de ander voor vuur. De laatste zal ontdekken, dat hij misschien de ene na de andere vuurzee moet trotseren, tot hij zo getraind is dat geen enkele cel van zijn lichaam meer trilt. Datgene waar je een afschuw van hebt, komt steeds weer terug tot de afschuw verdwenen is. Iemand die de transformatie zoekt en een volgeling is van het Pad, moet door en door onbevreesd worden, om niet aangeraakt of geschokt te worden door wat dan ook in welk deel van zijn natuur dan ook.

26 Mei 1929

Als onze wil slechts een uitdrukking of echo is van de universele wil, waar is dan de plaats van het individuele initiatief? Is het individu slechts een instrument om universele bewegingen te registreren? Heeft hij geen scheppings- of ontstaanskracht?

Alles hangt af van het bewustzijnsniveau van waaruit je naar dingen kijkt en erover spreekt of van het deel van het wezen van waaruit u handelt.

Als je vanuit het ene bewustzijnsniveau kijkt, zal het individu voor je verschijnen alsof hij niet alleen een instrument en registrator is, maar een schepper. Maar kijk vanuit een ander en hoger bewustzijnsniveau met een bredere kijk op dingen en je zult zien dat dit slechts een verschijning is. In de werking van het universum is alles wat er gebeurt het resultaat van alles wat eerder is gebeurd. Hoe stel je voor om één wezen te scheiden van het integrale spel van de manifestatie of één beweging van de hele massa bewegingen? Waar ga je de oorsprong van iets of het begin ervan plaatsen? Het hele spel is een rigide verbonden keten; de ene schakel gaat onmerkbaar over in de andere. Niets kan uit de keten worden gehaald en door zichzelf worden verklaard alsof het zijn eigen bron en begin is.

En wat bedoel je als je zegt dat het individu een beweging creëert of veroorzaakt? Doet hij het allemaal uit zichzelf of uit het niets? Als een wezen in staat zou zijn om op die manier een gedachte of gevoel of actie of iets anders te creëren, zou hij de schepper van de wereld zijn. Alleen als het individu in zijn bewustzijn teruggaat naar het grotere Bewustzijn dat de oorsprong van dingen is, kan hij een schepper zijn; hij kan alleen een beweging initiëren door zichzelf te identificeren met de bewuste Kracht die de ultieme bron is van alle bewegingen.

Er zijn veel bewustzijnsniveaus; en het determinisme van het ene niveau is niet hetzelfde als het determinisme van het andere. Dus, als je spreekt over het creatieve individu, aan welk deel van hem denk je dan? Want hij is een zeer samengestelde entiteit. Is het zijn psychische wezen waarover je spreekt, of het mentale of het vitale of het fysieke? Tussen de onzichtbare bron van een beweging en de manifestatie ervan, de externe expressie ervan door het individu, zijn er al deze stappen en vele andere; en op elk ervan vinden vele modificaties plaats, vele vervormingen en misvormingen. Het zijn deze veranderingen die de illusie geven van een nieuwe creatie, een nieuwe oorsprong of een nieuw startpunt voor een beweging. Het is als wanneer je een stok in het water steekt; je ziet de stok, niet in zijn ware lijn, maar gebogen in een hoek. Maar het is een illusie, een vervorming door het zicht; het is niet eens een echte hoek.

Elk individueel bewustzijn, zou je kunnen zeggen, brengt in de universele beweging iets dat je vanuit een bepaald gezichtspunt zijn eigen vervorming of vanuit een ander zijn eigen kwaliteit van de beweging kunt noemen. Deze individuele bewegingen maken deel uit van het spel van de Goddelijke beweging; ze zijn zelf geen oorsprongen, ze zijn een transformatie van dingen waarvan je de oorsprong moet zoeken in het universum als geheel.

Het gevoel van scheiding is overal verspreid, maar het is een illusie; het is een van die valse stemmingen waarvan we genezen moeten worden als we het ware bewustzijn willen betreden. Het denkvermogen knipt de wereld in kleine stukjes: hij zegt, hier houdt dit op, daar begint dat, en door deze fragmentatie slaagt hij erin de universele beweging te vervormen. Er is één grote stroom van een enkel, alomvattend, allesomvattend bewustzijn dat zich manifesteert in een zich altijd ontvouwend universum. Dit is de waarheid die achter alles hier staat; maar er is ook deze illusie die de waarheid voor je verbergt, de illusie van deze vele bewegingen die zich voorstellen dat ze los van elkaar staan, dat ze op zichzelf staan, in zichzelf en voor zichzelf en dat elk een ding op zichzelf is, los van de rest van het universum. Ze hebben de indruk dat hun actie en reactie op elkaar iets externs is, alsof ze als verschillende werelden in elkaars aanwezigheid staan, maar zonder contactpunt, behalve wat externe relaties op afstand. Ieder ziet zichzelf alsof hij een afzonderlijke persoonlijkheid is die op zichzelf bestaat. Deze fout van de separatieve zin is toegestaan als onderdeel van het universele spel, omdat het nodig was dat het ene bewustzijn zichzelf zou objectiveren en zijn vormen zou vastleggen. Maar omdat het in het verleden is toegestaan, volgt hieruit niet dat de illusie van afgescheidenheid altijd moet voortduren.

In het universele spel zijn er sommigen, de meerderheid, die onwetende instrumenten zijn; het zijn acteurs die als marionetten rondbewogen worden, die niets weten. Er zijn anderen die bewust zijn, en die hun rol spelen, wetende dat het een spel is. En er zijn sommigen die de volledige kennis hebben van de universele beweging en zich ermee identificeren en met het ene Goddelijke Bewustzijn, en toch instemmen om te handelen alsof ze iets afzonderlijks zijn, een verdeling van het geheel. Er zijn veel tussenliggende stadia tussen die onwetendheid en deze volledige kennis, veel manieren om aan het spel deel te nemen. Er is een staat van onwetendheid waarin je iets doet en gelooft dat jij het was die het besliste; er is een staat van mindere onwetendheid waarin je het doet wetende dat je gemaakt bent om het te doen, maar je weet niet hoe of waarom; en er is ook een staat van bewustzijn waarin je je volledig bewust bent, — want je weet wat het is dat door je heen werkt, je weet dat je een instrument bent, je weet hoe en waarom je handeling wordt gedaan, het proces en het doel ervan. De staat van onwetendheid waarin je gelooft dat jij de dader van je handelingen bent, blijft bestaan zolang het nodig is voor je ontwikkeling; maar zodra je in staat bent om naar een hogere conditie te gaan, begin je te zien dat je een instrument bent van het ene bewustzijn; je zet een stap omhoog en je stijgt naar een hoger bewust niveau.

Vallen vijandige krachten je aan op het mentale vlak zoals ze dat doen in de vitale wereld?

Het is moeilijk om een precies antwoord te geven zonder in te gaan op een aantal verklaringen waar we nu niet op in kunnen gaan.

Het denkvermogen is één beweging, maar er zijn veel variëteiten van de beweging, veel lagen, die elkaar raken en zelfs in elkaar drukken. Tegelijkertijd dringt de beweging die we denkvermogen noemen door in andere vlakken. In de mentale wereld zelf zijn er veel niveaus. Al deze mentale vlakken en mentale krachten zijn onderling afhankelijk; maar toch is

er een verschil in de kwaliteit van hun bewegingen en om ze gemakkelijk te kunnen uiten, moeten we ze van elkaar scheiden. Zo kunnen we spreken van een hoger denkvermogen, een intermediair denkvermogen, een fysiek en zelfs een heel materieel denkvermogen; en er zijn veel andere onderscheidingen die gemaakt kunnen worden.

Nu zijn er mentale vlakken die hoog boven de vitale wereld staan en aan de invloed ervan ontsnappen; daar zijn geen vijandige krachten of wezens. Maar er zijn er anderen — en dat zijn er veel — die aangeraakt of doordrongen kunnen worden door de vitale krachten. Het mentale vlak dat tot de fysieke wereld behoort, het fysieke brein, zoals we het gewoonlijk noemen, is materiëler in zijn structuur en beweging dan het ware brein en het staat erg onder de heerschappij van de vitale wereld en de vijandige krachten. Dit fysieke brein is gewoonlijk in een soort alliantie met het lagere vitale bewustzijn en zijn bewegingen; wanneer het lagere vitale bepaalde verlangens en impulsen manifesteert, komt dit meer materiële brein te hulp en rechtvaardigt en ondersteunt ze met schijnbare verklaringen en redeneringen en excuses. Het is deze laag van het brein die het meest openstaat voor suggesties uit de vitale wereld en het vaakst wordt binnengevallen door zijn krachten. Maar er is in ons een hoger brein dat zich beweegt in het gebied van onbaatzuchtige ideeën en lichtgevende speculaties en de oorsprong is van vormen, en er is een brein van zuivere ideeën die nog niet in vorm zijn gebracht; deze grotere niveaus van het brein zijn vrij van de vitale bewegingen en de tegengestelde krachten, omdat ze ver boven hen staan. Er kunnen daar tegenstrijdige bewegingen zijn; er kunnen bewegingen en formaties zijn die in botsing komen met de Waarheid of met elkaar in conflict zijn; maar er is geen vitale verstoring, niets dat vijandig genoemd kan worden. Het ware filosofische denkvermogen, het denkvermogen dat de denker, ontdekker, maker van vormen is, en het denkvermogen van zuivere ideeën die nog niet in vorm zijn gebracht, zijn voorbij deze inferieure invasie en invloed. Maar dit betekent niet dat hun bewegingen niet kunnen worden nagebootst of hun creaties niet kunnen worden misbruikt door perverse of vijandige wezens van een grotere makelij en hogere oorsprong dan die waarover ik tot nu toe heb gesproken.

Wat zijn de omstandigheden in de psychische wereld? Hoe is het gepositioneerd met betrekking tot de vijandige krachten?

De psychische wereld of het bewustzijnsvlak is dat deel van de wereld, het psychische wezen is dat deel van het wezen dat direct onder invloed staat van het Goddelijk Bewustzijn; de vijandige krachten kunnen er zelfs niet de geringste invloed op uitoefenen. Het is een wereld van harmonie, en alles beweegt erin van licht naar licht en van vooruitgang naar vooruitgang. Het is de zetel van het Goddelijk Bewustzijn, het Goddelijk Zelf in het individuele wezen. Het is een centrum van licht en waarheid en kennis en schoonheid en harmonie die het Goddelijke Zelf in ieder van jullie creëert door zijn aanwezigheid, beetje bij beetje; het wordt beïnvloed, gevormd en bewogen door het Goddelijke Bewustzijn waarvan het een integraal onderdeel is. Het is in ieder van jullie het diepe innerlijke wezen dat je moet vinden om in contact te komen met het Goddelijke in jou. Het is de bemiddelaar tussen het Goddelijke Bewustzijn en je externe bewustzijn; het is de bouwer van het

innerlijke leven, het is dat wat in de uiterlijke natuur de orde en regel van de Goddelijke Wil manifesteert. Als je je in je uiterlijke bewustzijn bewust wordt van het psychische wezen in jou en je ermee verenigt, kun je het zuivere Eeuwige Bewustzijn vinden en erin leven; in plaats van bewogen te worden door de Onwetendheid zoals de mens voortdurend is, word je je bewust van de aanwezigheid van een eeuwig licht en kennis in je, en geef je je eraan over en word je er integraal aan gewijd en erdoor bewogen in alle dingen.

Want je psychische wezen is dat deel van je dat al is gegeven aan het Goddelijke. Het is zijn invloed die zich geleidelijk verspreidt van vanbinnen naar de meest uiterlijke en materiële grenzen van uw bewustzijn dat de transformatie van uw hele natuur teweeg zal brengen. Hier kan geen duisternis zijn; het is het lichtgevende deel in je. De meeste mensen zijn zich niet bewust van dit psychische deel in hen; de inspanning van Yoga is om je er bewust van te maken, zodat het proces van uw transformatie, in plaats van een langzame arbeid die zich uitstrekt over eeuwen, kan worden geperst in één leven of zelfs een paar jaar.

Het psychische wezen is dat wat blijft bestaan na de dood, omdat het je eeuwige zelf is; het is dit dat het bewustzijn voortdraagt van leven tot leven.

Het psychische wezen is de echte individualiteit van het ware en goddelijke individu in je. Want je individualiteit betekent je speciale manier van expressie en je psychische wezen is een speciaal aspect van het ene Goddelijke Bewustzijn dat vorm heeft gekregen in je. Maar in het psychische bewustzijn is er niet dat gevoel van verdeling tussen het individu en het universele bewustzijn dat de andere delen van uw natuur beïnvloedt. Je bent je er van bewust dat je individualiteit je eigen expressielijn is, maar tegelijkertijd weet je ook dat het een expressie is die het ene universele bewustzijn objectivert. Het is alsof je een deel uit jezelf hebt genomen en voor je hebt gelegd en er een wederzijdse blik en bewegingsspel tussen de twee was. Deze dualiteit was nodig om de geobjectiveerde relatie te creëren en te vestigen en ervan te genieten; maar in je psychische zijn wordt de scheiding die de dualiteit verscherpt gezien als een illusie, een verschijning en niets meer.

Is er een verschil tussen het "spirituele" en het "psychische"? Zijn het verschillende vlakken?

Ja, het psychische vlak behoort tot de persoonlijke manifestatie; het psychische is dat wat goddelijk is in jou, dat dynamisch wordt uitgebracht in het spel. Maar als we het over het spirituele hebben, denken we aan iets dat geconcentreerd is in het Goddelijke in plaats van in de externe manifestatie. Het spirituele vlak is iets statisch achter en boven het uiterlijke spel; het ondersteunt de instrumenten van de natuur, maar is zelf niet inbegrepen of betrokken bij de externe manifestatie hier.

Maar bij het spreken over deze dingen moet men oppassen dat men niet gevangen wordt genomen door de woorden die we gebruiken. Als ik spreek over het psychische of het spirituele, bedoel ik dingen die heel diep en echt zijn achter het platte oppervlak van de woorden en zelfs in hun verschillen nauw met elkaar verbonden zijn. Intellectuele definities en onderscheidingen zijn te extern en rigide om de ware waarheid van dingen te vatten. En toch, tenzij je heel erg gewend bent om met elkaar te praten, is er

bijna een noodzaak om de betekenis van je woorden te definiëren, als je elkaar wilt begrijpen. De ideale conditie voor een gesprek is wanneer de denkvermogens zo goed op elkaar zijn afgestemd dat de woorden alleen een ondersteuning zijn voor een spontaan wederzijds begrip en je niet bij elke stap hoeft uit te leggen wat je zegt. Dit is het voordeel wanneer je altijd met dezelfde personen praat; er ontstaat een harmonieuze harmonie tussen hun denkvermogens en de betekenis van de gesproken dingen dringt meteen tot hen door.

Er is een wereld van ideeën zonder vorm en het is daar die je moet betreden als je wilt begrijpen wat er achter de woorden zit. Zolang je je begrip moet halen uit de vormen van woorden, zul je waarschijnlijk in veel verwarring raken over de ware betekenis; maar als je in stilte van je denkvermogen op kunt stijgen naar de wereld waaruit ideeën afdalen om vorm te krijgen, komt het echte begrip meteen. Als je er zeker van wilt zijn dat je elkaar begrijpt, moet je in stilte kunnen begrijpen. Er is een toestand waarin jullie denkvermogens zo goed op elkaar zijn afgestemd en in harmonie zijn dat de een de gedachte van de ander waarneemt zonder dat er woorden nodig zijn. Maar als er geen afstemming is, zal er altijd enige vervorming van je betekenis zijn, omdat het andere denkvermogen aan wat je zegt zijn eigen betekenis geeft. Ik gebruik een woord in een bepaalde betekenis of schakering van zijn betekenis; jij bent gewend om er een andere betekenis of schakering aan te geven. Dan zul je het blijkbaar begrijpen, niet mijn exacte betekenis erin, maar wat het woord voor jou betekent. Dit geldt niet alleen voor spraak, maar ook voor lezen. Als je een boek met een diepe leer erin wilt begrijpen, moet je het kunnen lezen in de stilte van je denkvermogen; je moet wachten en de expressie diep in je laten gaan naar de regio waar woorden niet meer zijn en van daaruit langzaam terugkeren naar je externe bewustzijn en het oppervlakkige begrip ervan. Maar als je de woorden naar je externe denkvermogen laat springen en probeert de twee aan te passen en te corrigeren, zul je hun echte betekenis en kracht volledig hebben gemist. Er kan geen perfect begrip zijn tenzij je in eenheid bent met de onuitgesproken denkvermogen dat achter het centrum van expressie zit.

We spraken ooit over individuele denkvermogens als werelden die verschillend en gescheiden van elkaar zijn; elk is op zichzelf opgesloten en heeft bijna geen direct contactpunt met een ander. Maar dat ligt in de regio van het inferieure denkvermogen; daar sluiten je eigen formaties je in; je kunt er niet uit of uit jezelf; je kunt alleen jezelf en je eigen weerspiegeling in dingen begrijpen. Maar hier in dit hogere gebied van de onuitgesproken denkvermogen en zijn zuiverdere hoogten ben je vrij; wanneer je daar binnengaat, ga je uit jezelf en dring je door in een universeel mentaal vlak waarin elke individuele mentale wereld als in een enorme zee duikt. Daar kun je volledig begrijpen wat er in een ander omgaat en zijn gedachten lezen alsof het de jouwe is, omdat er geen scheiding is die denkvermogen van denkvermogen scheidt. Het is alleen wanneer je in dat gebied met anderen verenigt dat je ze kunt begrijpen; anders ben je niet afgestemd, raak je niet aan, heb je geen middelen om precies te weten wat er in een ander omgaat dan de jouwe. Meestal ben je, wanneer je in de aanwezigheid van een ander bent, volkomen onwetend van wat hij denkt of voelt; maar als je in staat bent om verder te gaan dan en boven dit externe vlak van expressie, als je een vlak kunt betreden waar een stille gemeenschap mogelijk is, dan kun je in die

ander lezen zoals je dat in jezelf zou doen. Dan zijn de woorden die je gebruikt voor je uitdrukking van heel weinig belang, omdat het volledige begrip ervan ergens anders ligt en een minimum aan woorden voldoende is voor je doel. Lange uitleg is daar niet nodig; je hebt niet nodig dat een gedachte volledig tot uitdrukking wordt gebracht, want het directe zicht op wat bedoeld wordt, is bij je.

Zal er een tijd komen dat de vijandige krachten er niet meer zullen zijn?

Wanneer hun aanwezigheid in de wereld niet meer van enig nut is, zullen ze verdwijnen. Hun actie wordt gebruikt als een testproces, zodat niets vergeten mag worden, niets mag worden weggelaten in het werk van transformatie. Ze zullen geen vergissing toestaan. Als je zelfs maar één detail over het hoofd hebt gezien, zullen ze komen en hun aanraking op die verwaarloosde plek leggen en het zo pijnlijk duidelijk maken dat je gedwongen zult worden om te veranderen. Wanneer ze niet meer nodig zijn voor dit proces, zal hun bestaan nutteloos worden en zullen ze verdwijnen. Ze worden hier toegestaan te bestaan, omdat ze nodig zijn in het Grote Werk; zodra ze niet meer onmisbaar zijn, zullen ze veranderen of verdwijnen.

Zal het lang duren voordat dat gebeurt?

Alles hangt af van je standpunt. Want tijd is relatief; je kunt erover spreken vanuit het gewone externe menselijke standpunt of vanuit het diepere gezichtspunt van een innerlijk bewustzijn of vanuit het uitzicht van het Goddelijke.

Of hetgeen dat gedaan moet worden duizend jaar duurt of slechts een jaar volgens de menselijke berekening, doet er helemaal niet toe als je één bent met het Goddelijke Bewustzijn; want dan laat je de dingen van de menselijke natuur buiten je en ga je de oneindigheid en eeuwigheid van de Goddelijke Natuur binnen. Dan ontsnap je aan dit gevoel van een grote gretigheid van haast waarmee mensen geobsedeerd zijn, omdat ze dingen gedaan willen zien. Agitatie, haast, rusteloosheid leiden nergens toe. Het is schuim op de zee; het is een groot gedoe dat vanzelf stopt. Mensen hebben het gevoel dat als ze niet de hele tijd rondrennen en in aanvallen van koortsachtige activiteit uitbarsten, ze niets doen. Het is een illusie om te denken dat al deze zogenaamde bewegingen dingen veranderen. Het is slechts het nemen van een kopje en het slaan van het water erin; het water wordt bewogen maar het verandert niet voor al je slaan. Deze illusie van actie is een van de grootste illusies van de menselijke natuur. Het schaadt de vooruitgang omdat het je de noodzaak bezorgt om altijd in een opgewonden beweging te haasten. Als je de illusie maar kon waarnemen en zien hoe nutteloos het allemaal is, hoe het niets verandert! Nergens kun je er iets mee bereiken. Degenen die zo rondrennen zijn de instrumenten van krachten die hen laten dansen voor hun eigen vermaak. En het zijn ook geen krachten van de beste kwaliteit.

Wat er ook in de wereld is gedaan, is gedaan door de heel weinigen die in stilte buiten de actie kunnen staan; want zij zijn het die de instrumenten van de Goddelijke Kracht zijn. Ze zijn dynamische agenten, bewuste instrumenten; ze halen de krachten naar beneden die de wereld veranderen.

Dingen kunnen op die manier gedaan worden, niet door een rusteloze activiteit. In vrede, in stilte en in stilte werd de wereld gebouwd; en elke keer dat er echt iets gebouwd moet worden, moet het in vrede en stilte en rust gedaan worden. Het is onwetendheid om te geloven dat je van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat moet rennen en aan allerlei nutteloze dingen moet werken om iets voor de wereld te doen.

Zodra je een stap terug doet van deze wervelende krachten naar rustige gebieden, zie je hoe groot de illusie is! De mensheid lijkt voor jou op een massa blinde wezens die rondrennen zonder te weten wat ze doen of waarom ze het doen en alleen maar tegen elkaar aan botsen en struikelen. En dat is wat ze actie en leven noemen! Het is lege agitatie, geen actie, geen echt leven.

Ik zei ooit dat je, om tien minuten nuttig te spreken, tien dagen stil moet zijn. Ik zou eraan kunnen toevoegen dat je, om één dag nuttig te handelen, een jaar stil moet zijn! Ik heb het natuurlijk niet over de gewone dagelijkse handelingen die nodig zijn voor het gewone externe leven, maar over degenen die iets te doen hebben voor de wereld of het geloven. En de stilte, ik spreek over de innerlijke kalmte die alleen zij hebben die kunnen handelen zonder geïdentificeerd te zijn met hun handeling, erin opgegaan te zijn en verblind en verdoofd te zijn door het lawaai en de vorm van hun eigen beweging. Ga een stapje terug van je handeling en verhef je tot een uitzicht boven deze tijdelijke bewegingen; betreed het bewustzijn van Eeuwigheid. Dan zul je pas weten wat ware handeling is.

2 Juni 1929

Wat is de relatie tussen menselijke liefde en Goddelijke liefde? Is de mens een obstakel voor de Goddelijke liefde? Of is niet eerder het vermogen tot menselijke liefde een index voor het vermogen tot Goddelijke liefde? Zijn grote spirituele figuren, zoals Christus, Ramakrishna en Vivekananda, niet opmerkelijk liefdevol en liefdevol van aard geweest?

Liefde is een van de grote universele krachten; het bestaat op zichzelf en zijn beweging is vrij en onafhankelijk van de objecten waarin en waardoor het zich manifesteert. Het manifesteert zich waar het een mogelijkheid tot manifestatie vindt, waar er ontvankelijkheid is, waar er enige opening voor is. Wat u liefde noemt en als een persoonlijk of individueel iets beschouwt, is slechts uw vermogen om deze universele kracht te ontvangen en te manifesteren. Maar omdat het universeel is, is het daarom geen onbewuste kracht; het is een uiterst bewuste Macht. Bewust zoekt het naar zijn manifestatie en realisatie op aarde; bewust kiest het zijn instrumenten, wekt tot zijn trillingen degenen die in staat zijn tot een antwoord, probeert in hen te realiseren wat zijn eeuwige doel is, en wanneer het instrument niet geschikt is, laat het het vallen en wendt het zich om naar anderen te zoeken. Mensen denken dat ze plotseling verliefd zijn geworden; ze zien hun liefde komen en groeien en dan vervaagt het — of, het kan zijn, duurt het een beetje langer voort bij sommigen die meer speciaal geschikt zijn voor de meer blijvende beweging ervan. Maar hun gevoel hierin van een persoonlijke ervaring die geheel hun eigen was, was een illusie. Het was een golf uit de eeuwige zee van universele liefde.

Liefde is universeel en eeuwig; het manifesteert zich altijd en is altijd identiek in zijn essentie. En het is een Goddelijke Kracht; want de vervormingen die we zien in zijn schijnbare werkingen behoren tot zijn instrumenten. Liefde manifesteert zich niet alleen in mensen; het is overal. Zijn beweging is er in planten, misschien wel in de stenen; bij dieren is het gemakkelijk om zijn aanwezigheid te detecteren. Alle misvormingen van deze grote en goddelijke Kracht komen voort uit de onduidelijkheid en onwetendheid en egoïsme van het beperkte instrument. Liefde, de eeuwige kracht, heeft geen aankleving, geen verlangen, geen honger naar bezit, geen zelfzuchtige gehechtheid; het is, in zijn zuivere beweging, het zoeken naar vereniging van het zelf met het Goddelijke, een absoluut zoeken en ongeacht alle andere dingen. Goddelijke liefde geeft zichzelf en vraagt niets. Wat mensen ervan hebben gemaakt, hoeven we niet te zeggen; ze hebben het veranderd in een lelijk en afstotelijk iets. En toch brengt zelfs bij mensen het eerste contact van liefde iets van zijn zuiverdere substantie naar beneden; ze worden in staat om zichzelf even te vergeten, voor een moment wekt en vergroot zijn goddelijke aanraking alles wat fijn en mooi is. Maar daarna komt de menselijke natuur aan de oppervlakte, vol van haar onzuivere eisen, die om iets vraagt in ruil, ruilt wat ze geeft, schreeuwt om haar eigen inferieure bevredigingen, vervormt en bezoedelt wat goddelijk was.

Om de Goddelijke liefde te manifesteren moet je in staat zijn om de Goddelijke liefde te ontvangen. Want alleen zij kunnen het manifesteren die van nature openstaan voor haar oorspronkelijke beweging. Hoe breder en duidelijker de opening in hen, hoe meer ze goddelijke liefde in haar oorspronkelijke zuiverheid manifesteren; hoe meer het vermengd is met de lagere menselijke gevoelens, hoe groter de vervorming. Iemand die niet openstaat voor liefde in haar essentie en in haar waarheid, kan het Goddelijke niet naderen. Zelfs de zoekers door kennis komen op een punt waar ze, als ze verder willen gaan, zichzelf onvermijdelijk zullen betrappen op het betreden van tegelijkertijd de liefde en het voelen van de twee als één, kennis het licht van de goddelijke unie, liefde het hart van kennis. Er is een plek in de vooruitgang van de ziel waar ze elkaar ontmoeten en je kunt de een niet van de ander onderscheiden. De verdeling, het onderscheid tussen de twee die je in het begin maakt, is een creatie van het denkvermogen: zodra je naar een hoger niveau stijgt, verdwijnen ze.

Onder degenen die op deze wereld zijn gekomen om het Goddelijke hier te onthullen en het aardse leven te transformeren, zijn er enkelen die de Goddelijke liefde in een grotere volheid hebben gemanifesteerd. Bij sommigen is de zuiverheid van de manifestatie zo groot dat ze door de hele mensheid verkeerd worden begrepen en zelfs worden beschuldigd van hard en liefdeloos te zijn, hoewel de Goddelijke liefde er is. Maar het is in hen goddelijk en niet menselijk in zijn vorm als in zijn substantie. Want als de mens over liefde spreekt, associeert hij het met een emotionele en sentimentele zwakte. Maar de goddelijke intensiteit van zelfvergetelheid, het vermogen om zichzelf helemaal uit te storten, zonder beperking en zonder voorbehoud, als een geschenk, zonder ergens voor in ruil voor te vragen, dat is weinig bekend bij mensen. En als het daar is, onvermengd met zwakke en sentimentele emoties, vinden ze het hard en koud; ze kunnen er niet de allerhoogste en meest intense kracht van liefde in herkennen.

De manifestatie van de liefde van het Goddelijke in de wereld was de grote holocaust, de opperste zelfgave. Het Volmaakte Bewustzijn accepteerde om te worden samengevoegd en geabsorbeerd in het onbewuste van de materie, zodat het bewustzijn in de diepten van zijn duisternis kon worden gewekt en beetje bij beetje een Goddelijke Kracht erin kon opkomen en het geheel van dit gemanifesteerde universum tot de hoogste uitdrukking van het Goddelijk Bewustzijn en de Goddelijke liefde kon maken. Dit was de opperste liefde, om het verlies van de volmaakte toestand van de opperste goddelijkheid, zijn absolute bewustzijn, zijn oneindige kennis, te accepteren om zich te verenigen met het onbewuste, om in de wereld te wonen met onwetendheid en duisternis. En toch zou niemand het misschien liefde noemen; want het kleedt zich niet in een oppervlakkig gevoel, het stelt geen eisen in ruil voor wat het heeft gedaan, geen vertoon van zijn opoffering. De kracht van de liefde in de wereld probeert bewustzijn te vinden die in staat zijn om deze goddelijke beweging in zijn zuiverheid te ontvangen en uit te drukken. Deze race van alle wezens naar liefde, deze onweerstaanbare drang en zoektocht in het hart van de wereld en in alle harten, is de impuls die gegeven wordt door een Goddelijke liefde achter het menselijke verlangen en zoeken. Het raakt miljoenen instrumenten aan, altijd proberend, altijd falend; maar deze constante aanraking bereidt deze instrumenten voor en plotseling

zal er op een dag in hen het vermogen tot zelfgave, het vermogen tot liefhebben, ontwaken.

De beweging van liefde is niet beperkt tot mensen en is misschien minder vervormd in andere werelden dan in de mens. Kijk naar de bloemen en bomen. Wanneer de zon ondergaat en alles stil wordt, ga dan even zitten en verbind je met de Natuur: je zult voelen dat je opstijgt uit de aarde, van onder de wortels van de bomen en omhoog klimt en door hun vezels stroomt tot aan de hoogste uitstreckende takken, het verlangen van een intense liefde en verlangen, — een verlangen naar iets dat licht brengt en geluk geeft, naar het licht dat weg is en ze weer terug willen hebben. Er is een verlangen zo puur en intens dat als je de beweging in de bomen kunt voelen, je eigen wezen ook omhoog zal gaan in een vurig gebed voor de vrede en het licht en de liefde die hier ongemanifesteerd zijn. Als je eenmaal in contact bent gekomen met deze grote, zuivere en ware Goddelijke liefde, als je het zelfs maar kort en in de kleinste vorm hebt gevoeld, zul je beseffen wat een verachtelijk iets het menselijk verlangen ervan heeft gemaakt. Het is in de menselijke natuur iets laags, bruuts, egoïstisch, gewelddadigs, lelijks geworden, of anders is het iets zwaks en sentimenteels, samengesteld uit de kleinste gevoelens, broos, oppervlakkig, veeleisend. En deze laagheid en brutaliteit of deze zelfzuchtige zwakte noemen ze liefde!

Moet ons vitale wezen deelnemen aan de Goddelijke liefde? Als dat zo is, wat is dan de juiste en correcte vorm van deelname die het zou moeten aannemen?

Waar moet de manifestatie van Goddelijke liefde stoppen? Moet het beperkt blijven tot een onwerkelijk of immaterieel gebied? Goddelijke liefde stort haar manifestatie op aarde in de meest materiële materie. Het bevindt zich inderdaad niet in de egoïstische vervormingen van het menselijk bewustzijn; maar het vitale op zichzelf is een even belangrijk element in Goddelijke liefde als in het geheel van het gemanifesteerde universum. Er is geen mogelijkheid tot beweging en voortgang zonder de bemiddeling van het vitale; maar omdat deze Kracht van de Natuur zo ernstig is vervormd, geloven sommigen liever dat het helemaal moet worden uitgetrokken en weggegooid. Maar alleen door het vitale kan materie worden aangeraakt door de transformerende kracht van de Geest. Als het vitale er niet is om zijn dynamiek en levenskracht te doordringen, zal materie dood blijven; want de hogere delen van het wezen zullen niet in contact komen met de aarde, zullen niet worden geconcretiseerd in het leven, en zullen onbevredigd vertrekken en verdwijnen.

De Goddelijke liefde waarover ik spreek is een Liefde die zich hier op deze fysieke aarde, in materie, manifesteert, maar het moet zuiver zijn van zijn menselijke vervormingen, als het wil incarneren. Het vitale is een onmisbare agent in deze en in alle manifestaties. Maar zoals altijd is gebeurd, hebben de vijandige krachten hun greep op dit meest kostbare iets. Het is de energie van het vitale die de doffe en ongevoelige materie binnengaat en deze responsief en levend maakt. Maar de vijandige krachten hebben het vervormd; ze hebben het veranderd in een veld van geweld en egoïsme en verlangen en allerlei lelijkheid en het ervan weerhouden deel te nemen aan het goddelijke werk. Het enige wat gedaan moet worden, is het veranderen, niet de beweging ervan onderdrukken of vernietigen. Want zonder het is er

nergens intensiteit mogelijk. Het vitale is in zijn aard datgene in ons dat zichzelf kan weggeven. Juist omdat het datgene is dat altijd de impuls en de kracht heeft om te nemen, is het ook datgene dat in staat is zichzelf tot het uiterste te geven; omdat het weet hoe het moet bezitten, weet het ook hoe het zichzelf zonder voorbehoud moet opgeven. De ware vitale beweging is de mooiste en meest magnifieke van alle bewegingen; maar het is verdraaid en veranderd in de lelijkste, de meest vervormde, de meest afstotelijke. Waar ook in een menselijk verhaal van liefde, zelfs maar een atoom van pure liefde is binnengedrongen en het zich zonder al te veel vervorming heeft mogen manifesteren, vinden we iets waars en moois. En als de beweging niet blijft duren, is dat omdat ze zich niet bewust is van haar eigen doel en zoeken; ze heeft niet de kennis dat het niet de vereniging van het ene wezen met het andere is die ze zoekt, maar de vereniging van alle wezens met het Goddelijke.

Liefde is een opperste kracht die het Eeuwige Bewustzijn van zichzelf naar een duistere en verduisterde wereld heeft gestuurd zodat het die wereld en haar wezens terug zou kunnen brengen naar het Goddelijke. De materiële wereld in haar duisternis en onwetendheid was het Goddelijke vergeten. Liefde kwam in de duisternis; het wekte alles wat daar sliep; het fluisterde, de oren openend die verzegeld waren, "Er is iets dat het waard is om voor wakker te worden, het is de moeite waard om voor te leven, en dat is liefde!" En met het ontwaken van liefde kwam er de mogelijkheid om terug te keren naar het Goddelijke in de wereld. De schepping beweegt omhoog door liefde naar het Goddelijke en als antwoord leunt er naar beneden om de schepping te ontmoeten, de Goddelijke Liefde en Genade. Liefde kan niet bestaan in haar pure schoonheid, liefde kan niet haar natuurlijke kracht en intense vreugde van volheid aannemen totdat er deze uitwisseling is, deze fusie tussen de aarde en het Allerhoogste, deze beweging van Liefde van het Goddelijke naar de schepping en van de schepping naar het Goddelijke. Deze wereld was een wereld van dode materie, totdat Goddelijke liefde erin afdaalde en het tot leven wekte. Sindsdien is het op zoek gegaan naar deze goddelijke bron van leven, maar het heeft op zijn zoektocht elke verkeerde afslag en verkeerde weg genomen, het is hier en daar in het donker rondgezworven. De massa van deze schepping heeft zich op zijn weg bewogen als de blinde die op zoek is naar het onbekende, op zoek maar onwetend van wat het zocht. Het maximum dat het heeft bereikt is wat voor mensen liefde lijkt in zijn hoogste vorm, zijn zuiverste en meest onbaatzuchtige soort, zoals de liefde van de moeder voor het kind. Deze menselijke beweging van liefde is in het geheim op zoek naar iets anders dan wat het tot nu toe heeft gevonden; maar het weet niet waar het te vinden, het weet zelfs niet wat het is. Op het moment dat het bewustzijn van de mens ontwaakt tot de Goddelijke liefde, zuiver, onafhankelijk van alle manifestatie in menselijke vormen, weet hij waar zijn hart altijd al echt naar heeft verlangd. Dat is het begin van de aspiratie van de Ziel, die het ontwaken van het bewustzijn en zijn verlangen naar vereniging met het Goddelijke met zich meebrengt. Alle vormen die van de onwetendheid zijn, alle vervormingen die het heeft opgelegd, moeten vanaf dat moment vervagen en verdwijnen en plaatsmaken voor één enkele beweging van de schepping die beantwoordt aan de Goddelijke liefde door haar liefde voor het Goddelijke. Zodra de schepping bewust is, ontwaakt, openstaat voor liefde voor het Goddelijke,

stort de Goddelijke liefde stort onbeperkt terug in de schepping. De cirkel van de beweging keert terug naar zichzelf en de einden raken elkaar; daar is de vereniging van de uitersten, de opperste Geest en de manifesterende Materie, en hun goddelijke unie wordt constant en compleet.

Grote wezens zijn geboren in deze wereld die kwamen om hier iets van de soevereine zuiverheid en kracht van Goddelijke liefde te brengen. De Goddelijke liefde heeft zichzelf in hen in een persoonlijke vorm geworpen, zodat de realisatie ervan op aarde tegelijk makkelijker en volmaakter kan zijn. Goddelijke liefde, wanneer gemanifesteerd in een persoonlijk wezen, is gemakkelijker te realiseren; het is moeilijker wanneer het ongemanifesteerd of onpersoonlijk is in zijn beweging. Een mens, gewekt door deze persoonlijke aanraking, met deze persoonlijke intensiteit, tot het bewustzijn van de Goddelijke liefde, zal zijn werk en verandering gemakkelijker vinden; de unie waarnaar hij zoekt wordt natuurlijker en hechter. En de unie, de realisatie zal ook voor hem voller, volmaakter worden; want de brede uniformiteit van een universele en onpersoonlijke Liefde zal worden verlicht en levendig met de kleur en schoonheid van alle mogelijke relaties met het Goddelijke.

9 Juni 1929

Wat is precies de aard van religie? Is het een obstakel op de weg van het spirituele leven?

Religie behoort tot het hogere verstand van de mensheid. Het is de inspanning van het hogere verstand van de mens om, voor zover dat in zijn macht ligt, iets te benaderen dat erbuiten ligt, iets waaraan de mensheid de naam God of Geest of Waarheid of Geloof of Kennis of het Oneindige geeft, een soort Absolute, dat het menselijke denkvermogen niet kan bereiken en toch probeert te bereiken. Religie kan goddelijk zijn in zijn uiteindelijke oorsprong; in zijn werkelijke aard is het niet goddelijk maar menselijk. In werkelijkheid zouden we eerder van religies dan van religie moeten spreken; want de religies die door de mens zijn gemaakt, zijn er veel. Deze verschillende religies, zelfs als ze niet dezelfde oorsprong hadden, zijn de meeste op dezelfde manier gemaakt. We weten hoe de christelijke religie is ontstaan. Het was zeker niet Jezus die maakte wat bekend staat als het christendom, maar enkele geleerde en zeer slimme mannen staken hun hoofden bij elkaar en bouwden het uit tot wat we zien. Er was niets goddelijks in de manier waarop het werd gevormd, en er is ook niets goddelijks in de manier waarop het functioneert. En toch was het excuus of de aanleiding voor de vorming ongetwijfeld een openbaring van wat men een Goddelijk Wezen zou kunnen noemen, een Wezen dat van elders kwam en een zekere Kennis en Waarheid voor de aarde met zich meebracht van een hoger plan. Hij kwam en leed voor zijn Waarheid; maar heel weinigen begrepen wat hij zei, weinigen gaven erom de Waarheid te vinden en vast te houden waarvoor hij leed. Boeddha trok zich terug uit de wereld, ging zitten in meditatie en ontdekte een uitweg uit het aardse lijden en de ellende, uit al deze ziekte en dood en verlangen en zonde en honger. Hij zag een Waarheid die hij probeerde uit te drukken en te communiceren aan de discipelen en volgelingen die zich om hem heen verzamelden. Maar zelfs voordat hij dood was, was zijn onderricht al begonnen om verdraaid en vervormd te worden. Pas na zijn verdwijning stak het Boeddhisme als volwaardige religie de kop op, gebaseerd op wat de Boeddha zou hebben gezegd en op de veronderstelde betekenis van deze gerapporteerde uitspraken. Maar al snel ontstonden er, omdat de discipelen en de discipelen van de discipelen het niet eens konden worden over wat de Meester had gezegd of wat hij bedoelde met zijn uitspraken, een groot aantal sekten en sub-sekten in het lichaam van de moederreligie — een Zuidelijk Pad, een Noordelijk Pad, een Verre Oosten Pad, elk van hen beweerde de enige, de oorspronkelijke, de onbevleete leer van de Boeddha te zijn. Hetzelfde lot trof de leer van de Christus; ook die werd op dezelfde manier tot een vaste en georganiseerde religie gemaakt. Er wordt vaak gezegd dat als Jezus terug zou komen, hij niet in staat zou zijn om te herkennen wat hij leerde in de vormen die eraan zijn opgelegd, en als Boeddha terug zou komen en zou zien wat er van zijn leer is gemaakt, zou hij onmiddellijk ontmoedigd terugrennen naar Nirvana! Alle religies hebben elk hetzelfde verhaal te vertellen. De aanleiding voor hun geboorte is de komst van een grote Leraar van de wereld. Hij komt en openbaart en is de incarnatie

van een Goddelijke Waarheid. Maar mensen grijpen het aan, handelen er mee en maken er een bijna politieke organisatie van. De religie wordt door hen uitgerust met een regering en beleid en wetten, met haar geloofsbelijdenissen en dogma's, haar regels en voorschriften, haar rituelen en ceremonies, allemaal bindend voor haar aanhangers, allemaal absoluut en onschendbaar. Net als de staat, beheert ook zij beloningen aan de loyalen en kent straffen toe aan hen die in opstand komen of afdwalen, aan de ketter en de afvallige.

Het eerste en belangrijkste artikel van deze gevestigde en formele religies luidt altijd: "De mijne is de allerhoogste, de enige waarheid, alle anderen zijn vals of inferieur." Want zonder dit fundamentele dogma zouden gevestigde geloofsreligies niet hebben kunnen bestaan. Als je niet gelooft en verkondigt dat jij alleen de ene of de hoogste waarheid bezit, zul je mensen niet kunnen imponeren en ze niet naar je toe laten stromen.

Deze houding is natuurlijk voor de religieuze denkvermogen; maar het is juist datgene wat religie in de weg staat van het spirituele leven. De artikelen en dogma's van een religie zijn door de geest gemaakte dingen en, als je je eraan vastklampt en jezelf opsluit in een levenscode die voor je is gemaakt, ken je de waarheid van de Geest die voorbij alle codes en dogma's ligt, wijd en groot en vrij, niet en kun je die ook niet kennen. Wanneer je stopt bij een religieuze geloofsbelijdenis en jezelf eraan vastbindt, en het als de enige waarheid in de wereld beschouwt, stop je de vooruitgang en verbreding van je innerlijke ziel. Maar als je religie vanuit een andere hoek bekijkt, hoeft het niet altijd een obstakel te zijn voor alle mensen. Als je het beschouwt als een van de hogere activiteiten van de mensheid en als je er de aspiraties van de mens in kunt zien zonder de onvolmaaktheid van alle door de mens gemaakte dingen te negeren, kan het heel goed een soort hulp voor je zijn om het spirituele leven te benaderen. Als je het op een serieuze en oprechte manier aanpakt, kun je proberen te ontdekken welke waarheid daar is, welke aspiratie erin verborgen ligt, welke goddelijke inspiratie hier door het menselijke denkvermogen en een menselijke organisatie is getransformeerd en vervormd, en met een passend mentaal standpunt kunt u religie krijgen, zelfs als het is om wat licht op je weg te werpen en wat steun te verlenen aan uw spirituele inspanning.

In alle religies vinden we stevast een bepaald aantal mensen die een groot emotioneel vermogen bezitten en vol zijn van een echte en vurige aspiratie, maar een zeer eenvoudig denkvermogen hebben en niet de behoefte voelen om het Goddelijke door kennis te naderen. Voor zulke naturen heeft religie een nut en is het zelfs noodzakelijk voor hen; want door uiterlijke vormen, zoals de ceremonies van de Kerk, biedt het een soort steun en hulp aan hun innerlijke spirituele aspiratie. In elke religie zijn er sommigen die een hoog spiritueel leven hebben ontwikkeld. Maar het is niet de religie die hun spiritualiteit gaf; het zijn zij die hun spiritualiteit in de religie hebben gestopt. Als ze ergens anders waren geplaatst, geboren in een andere sekte, zouden ze daar hetzelfde spirituele leven hebben gevonden en geleefd. Het is hun eigen vermogen, het is een kracht van hun innerlijke wezen en niet de religie die ze belijden die hen heeft gemaakt tot wat ze zijn. Deze kracht in hun aard is zodanig dat religie voor hen geen slavernij of gebondenheid wordt. Alleen als ze geen sterk, helder en actief denkvermogen hebben, moeten ze geloven in deze of die geloofsbelijdenis als absoluut waar en zich eraan overgeven zonder enige verontrustende vraag of twijfel. Ik heb in alle religies

mensen van deze soort ontmoet en het zou een misdaad zijn om hun geloof te verstoren. Voor hen is religie geen obstakel. Een obstakel voor degenen die verder kunnen gaan, kan het een hulp zijn voor degenen die niet kunnen, maar toch in staat zijn om een bepaalde afstand te reizen op de paden van de Geest. Religie is een impuls geweest voor de ergste dingen en de beste; als de hevigste oorlogen zijn gevoerd en de meest afschuwelijke vervolgingen in haar naam zijn uitgevoerd, heeft ze teveel opperste heldendom en zelfopoffering gestimuleerd in haar zaak. Samen met filosofie markeert het de grens die het menselijke denkvermogen heeft bereikt in zijn hoogste activiteiten. Het is een belemmering en een ketting als je een slaaf bent van haar uiterlijke lichaam; als je weet hoe je de innerlijke substantie ervan moet gebruiken, kan het je springplank zijn naar het rijk van de Geest.

Iemand die een bepaald geloof aanhangt of die een waarheid heeft ontdekt, is geneigd te denken dat hij alleen de Waarheid heeft gevonden, helemaal en algeheel. Dit is de menselijke natuur. Een mengeling van valsheid lijkt noodzakelijk voor mensen om op hun benen te staan en hun weg te vervolgen. Als het visioen van de Waarheid hen plotseling zou worden gegeven, zouden ze verpletterd worden onder het gewicht.

Elke keer dat iets van de Goddelijke Waarheid en de Goddelijke Kracht naar beneden komt om zich op aarde te manifesteren, wordt er een verandering in de atmosfeer van de aarde teweeggebracht. Tijdens de afdaling worden degenen die ontvankelijk zijn, gewekt door enige inspiratie ervan, enige aanraking, een begin van zicht. Als ze in staat waren om vast te houden en op de juiste manier uit te drukken wat ze ontvangen, zouden ze zeggen: "Een grote kracht is naar beneden gekomen; ik sta ermee in contact en wat ik ervan begrijp, zal ik je vertellen." Maar de meesten van hen zijn daartoe niet in staat, omdat ze een klein denkvermogen hebben. Ze raken verlicht, bezeten, als het ware, en roepen: "Ik heb de Goddelijke Waarheid, ik bezit het geheel en geheel." Er zijn nu op aarde minstens twee dozijn Christussen, zo niet evenveel Boeddha's; India alleen kan een willekeurig aantal Avatars leveren, om nog maar te zwijgen van kleine manifestaties. Maar op deze manier begint het geheel er grotesk uit te zien; maar als je ziet wat erachter zit, is het niet zo dom als het op het eerste gezicht lijkt. De waarheid is dat de menselijke persoonlijkheid in contact is gekomen met een Wezen, een Macht, en onder invloed van opvoeding en traditie noemt hij het Boeddha of Christus of een andere bekende naam. Het is moeilijk te bevestigen dat het Boeddha zelf was of de Christus zelf met wie het contact was, maar niemand kan ook beweren dat de inspiratie niet afkomstig was van datgene wat de Christus of de Boeddha inspireerde. Deze menselijke vaten kunnen de inspiratie heel goed uit een dergelijke bron hebben ontvangen. Als ze bescheiden en eenvoudig waren, zouden ze tevreden zijn met dat en niet meer; ze zouden zeggen: "Ik heb deze inspiratie ontvangen van die en die Grote", maar in plaats daarvan verkondigen ze: "Ik ben die Grote." Ik kende er een die bevestigde dat hij zowel Christus als Boeddha was! Hij had iets ontvangen, had een waarheid ervaren, had de Goddelijke Aanwezigheid in zichzelf en in anderen gezien. Maar de ervaring was te sterk voor hem, de waarheid te groot. Hij werd half gek en ging de volgende dag de straat op, verkondigend dat in hem Christus en Boeddha één waren geworden.

Eén Goddelijk Bewustzijn is hier aan het werk door al deze wezens, en bereidt zijn weg voor door al deze manifestaties. Op deze dag is het hier aan

het werk op aarde, krachtiger dan het ooit eerder is geweest. Er zijn sommigen die zijn aanraking op een of andere manier of in zekere mate ontvangen; maar wat ze ontvangen, vervormen ze, ze maken er hun eigen ding van. Anderen voelen de aanraking, maar kunnen de kracht niet verdragen en worden gek onder de druk. Maar sommigen hebben het vermogen om te ontvangen en de kracht om te verdragen, en zij zijn het die de vaten van de volledige kennis zullen worden, de uitverkoren instrumenten en agenten.

Als je de werkelijke waarde van de religie waarin je bent geboren of opgegroeid wilt beoordelen of een correct perspectief wilt hebben op het land of de maatschappij waartoe je behoort door geboorte, als je wilt weten hoe relatief de specifieke omgeving is waarin je toevallig bent gegooid en opgesloten, dan hoef je alleen om de aarde rond te gaan en te zien dat wat jij goed vindt ergens anders als slecht wordt beschouwd en wat op de ene plek als slecht wordt beschouwd, ergens anders als goed wordt verwelkomd. Alle landen en alle religies zijn opgebouwd uit een massa tradities. In al die zal je heiligen en helden en grote en machtige persoonlijkheden ontmoeten, maar ook kleine en slechte mensen. Dan zul je zien wat een bespottung het is om te zeggen: "Omdat ik ben opgegroeid in deze religie, daarom is het de enige ware religie; omdat ik in dit land ben geboren, daarom is het de beste van alle landen." Je zou net zo goed dezelfde claim kunnen maken voor je familie: "Omdat ik uit deze familie kom die al zoveel jaar of zoveel eeuwen op dezelfde plek woont, daarom ben ik gebonden aan haar tradities; alleen zij zijn het ideaal."

Dingen hebben een innerlijke waarde en worden pas echt voor je wanneer je ze hebt verworven door de uitoefening van je vrije keuze, niet wanneer ze je zijn opgelegd. Als je zeker wilt zijn van je religie, moet je die kiezen; als je zeker wilt zijn van je land, moet je die kiezen; als je zeker wilt zijn van je familie, moet je zelfs dat kiezen. Als je zonder vragen accepteert wat je door het toeval is gegeven, kun je nooit zeker weten of het goed of slecht voor je is, of het het ware is voor je leven. Neem afstand van alles wat je natuurlijke omgeving of erfenis vormt, bedacht en opgedrongen door het blinde mechanische proces van de natuur; trek naar binnen en kijk rustig en onbevangen naar dingen. Beoordeel ze, kies vrij. Dan kun je met een innerlijke waarheid zeggen: "Dit is mijn familie, dit is mijn land, dit is mijn religie."

Als we een klein stukje in onszelf gaan, zullen we ontdekken dat er in ieder van ons een bewustzijn is dat door de eeuwen heen heeft geleefd en zich in een veelheid aan vormen heeft gemanifesteerd. Ieder van ons is geboren in veel verschillende landen, behoorde tot veel verschillende naties, volgde veel verschillende religies. Waarom moeten we de laatste als de beste accepteren? De ervaringen die we in al die vele levens in verschillende landen en religies hebben opgedaan, worden opgeslagen in die innerlijke continuïteit van ons bewustzijn dat door alle geboorten heen blijft bestaan. Er zijn meerdere persoonlijkheden die door deze ervaringen uit het verleden zijn gecreëerd, en wanneer we ons bewust worden van deze veelheid in ons, wordt het onmogelijk om te spreken over één bepaalde vorm van waarheid als de enige waarheid, één land als ons enige land, één religie als de enige ware religie. Er zijn mensen die in één land zijn geboren, hoewel de leidende elementen van hun bewustzijn duidelijk tot een ander land behoren. Ik heb er

een paar ontmoet die in Europa zijn geboren en die duidelijk Indiërs waren; ik heb anderen ontmoet die in Indiase lichamen zijn geboren en die duidelijk Europeanen waren. In Japan heb ik er een paar ontmoet die Indiërs waren, anderen die Europeaan waren. En als een van hen naar het land gaat of de beschaving betreedt waar hij affiniteit mee heeft, dan voelt hij zich daar volkomen thuis.

Als je doel is om vrij te zijn, in de vrijheid van de Geest, dan moet je je ontdoen van alle banden die niet de innerlijke waarheid van je zijn zijn, maar voortkomen uit onderbewuste gewoontes. Als je jezelf volledig, absoluut en uitsluitend aan het Goddelijke wilt toewijden, moet je dat in alle volledigheid doen; je mag geen stukjes van jezelf hier en daar vastbinden. Je kunt tegenwerpen dat het niet gemakkelijk is om je helemaal los te maken van je ankerpunten. Maar heb je nooit teruggekeken en de veranderingen waargenomen die in de loop van een paar jaar in je hebben plaatsgevonden? Als je dat doet, vraag je je bijna altijd af hoe het kwam dat je je zo voelde en handelde als je deed in bepaalde omstandigheden; soms kun je jezelf zelfs niet meer herkennen in de persoon die je tien jaar geleden was. Hoe kun je jezelf dan binden aan wat was of wat is of hoe kun je van tevoren vastleggen wat er in de toekomst wel of niet zal zijn?

Al je relaties moeten opnieuw worden opgebouwd op een innerlijke vrijheid van keuze. De tradities waarin je leeft of bent opgegroeid, zijn je opgelegd door de druk van de omgeving of door de algemene geest of door de keuze van anderen. Er zit een element van dwang in je instemming. Religie zelf is aan mensen opgelegd; het wordt vaak ondersteund door een suggestie van religieuze angst of door een spirituele of andere bedreiging. Er kan er geen dergelijke oplegging zijn in je relatie met het Goddelijke; het moet vrij zijn, de keuze van uw eigen denkvermogen en hart, opgenomen met enthousiasme en vreugde. Welke eenheid kan dat zijn waarin men bevend zegt: "Ik word gedwongen, ik kan niet anders"? De waarheid is vanzelfsprekend en hoeft niet aan de wereld te worden opgelegd. Het voelt niet de behoefte om door mensen te worden geaccepteerd. Want het is zelfbestaand; het leeft niet van wat mensen ervan zeggen of van hun afhankelijkheid. Maar iemand die een religie sticht, moet veel volgelingen hebben. De kracht en grootheid van een religie wordt door mensen beoordeeld op basis van het aantal mensen dat haar volgt, hoewel de echte grootheid er niet is. De grootheid van spirituele waarheid zit niet in aantallen. Ik kende het hoofd van een nieuwe religie, de zoon van de stichter, en hoorde hem eens zeggen dat het zo veel honderden jaren duurde om een bepaalde religie op te bouwen, en zo weer zo veel honderden jaren, maar dat ze binnen vijftig jaar al meer dan vier miljoen volgelingen hadden. "En zo zie je", voegde hij toe, "wat een geweldige religie is de onze!" Religies mogen hun grootheid beoordelen naar het aantal gelovigen, maar de Waarheid zou nog steeds de Waarheid zijn als ze niet eens één volgeling had. De gemiddelde man voelt zich aangetrokken tot degenen die grote pretenties hebben; hij gaat niet naar waar de Waarheid zich stilletjes manifesteert. Degenen die grote pretenties hebben, moeten luidkeels verkondigen en reclame maken; want anders zouden ze geen grote aantallen mensen aantrekken. Het werk dat wordt gedaan zonder zich druk te maken om wat mensen ervan denken, is niet zo bekend, trekt niet zo gemakkelijk massa's. Maar de Waarheid heeft geen reclame nodig; ze verbergt zichzelf niet, maar ze verkondigt zichzelf ook niet.

Het is tevreden om te manifesteren, ongeacht de resultaten, zonder goedkeuring te zoeken of afkeuring te mijden, niet aangetrokken of in de war gebracht door de acceptatie of ontkenning van de wereld.

Wanneer je naar de Yoga komt, moet je bereid zijn om al je mentale gebouwen en al je vitale steigers in stukken te laten slaan. Je moet bereid zijn om in de lucht te hangen met niets om je te ondersteunen behalve je vertrouwen. Je zult je vroegere zelf en zijn afhankelijkheid helemaal moeten vergeten, het uit je bewustzijn moeten plukken en opnieuw geboren moeten worden, vrij van elke vorm van slavernij. Denk niet aan wat je was, maar aan wat je wilt zijn; wees helemaal in wat je wilt realiseren. Keer je af van je dode verleden en kijk recht naar de toekomst. Je religie, land, familie liggen daar; het is het GODDELIJKE.

16 Juni 1929

Kunnen alle fysieke kwalen worden herleid tot een stoornis in de geest als hun uiteindelijke bron? Zo ja, wat voor soort mentale stoornis zou zo'n kwaal veroorzaken, zoals bijvoorbeeld prikkelende hitte of keelpijn?

Er zijn evenveel redenen voor een ziekte als er mensen zijn die ziek worden; de verklaring is in elk geval anders. Als u mij vraagt: "Waarom heb ik deze of gene kwaal?" kan ik kijken en je de reden vertellen, maar er is geen algemene regel.

De kwalen van het lichaam zijn niet altijd het resultaat van een mentale stoornis, disharmonie of verkeerde beweging. De bron van de kwaal kan iets in het denkvermogen zijn, het kan iets in het vitale zijn; of het kan iets meer of minder puur fysieks zijn, zoals bij ziekten die ontstaan door een extern contact. Nogmaals, de verstoring kan het resultaat zijn van een beweging in de Yoga, en ook in dat geval is er een veelvoud aan mogelijke oorzaken.

Laten we de ziekten die te wijten zijn aan Yoga oppakken; want onze zorg is directer en intiemer met hen. Hier, hoewel er geen enkele reden kan worden gegeven voor een bepaalde ziekte, kunnen we ze toch onderverdelen in verschillende groepen volgens de aard van de oorzaken die ze veroorzaken.

De kracht die neerdaalt op iemand die Yoga beoefent en hem helpt bij zijn transformatie, werkt langs veel verschillende lijnen en de resultaten ervan variëren volgens de aard die het ontvangt en het werk dat moet worden gedaan. Ten eerste versnelt het de transformatie van alles in het wezen dat klaar is om getransformeerd te worden. Als hij open en ontvankelijk is in zijn denkvermogen, begint het denkvermogen, aangeraakt door de kracht van Yoga, snel te veranderen en te vorderen. Er kan dezelfde snelheid van verandering zijn in het vitale bewustzijn als dat klaar is, of zelfs in het lichaam. Maar in het lichaam is de transformerende kracht van Yoga slechts tot op zekere hoogte werkzaam; want de ontvankelijkheid van het lichaam is beperkt. Het meest materiële vlak van het universum bevindt zich nog steeds in een toestand waarin ontvankelijkheid wordt gemengd met een grote hoeveelheid weerstand. Maar snelle vooruitgang in een deel van het wezen die niet wordt gevolgd door een gelijkwaardige vooruitgang in andere delen produceert een disharmonie in de natuur, een ontwrichting ergens; en waar of wanneer deze ontwrichting ook plaatsvindt, kan het zichzelf vertalen in een ziekte. De aard van de ziekte hangt af van de aard van de ontwrichting. Eén soort disharmonie beïnvloedt het denkvermogen en de verstoring die het veroorzaakt kan zelfs leiden tot krankzinnigheid; een andere soort beïnvloedt het lichaam en kan zich uiten als koorts of stekelige hitte of een andere grotere of kleinere stoornis.

Aan de ene kant versnelt de werking van de krachten van Yoga de beweging van transformatie van het wezen in die delen die klaar zijn om de kracht die erop werkt te ontvangen en erop te reageren. Yoga bespaart op deze manier tijd. De hele wereld bevindt zich in een proces van progressieve transformatie; als je de discipline van Yoga oppakt, versnel je dit proces in jezelf. Het werk dat in de normale gang van zaken jaren zou kosten, kan door

Yoga in een paar dagen en zelfs in een paar uur worden gedaan. Maar het is je innerlijke bewustzijn dat gehoorzaamt aan deze versnellende impuls; want de hogere delen van je wezen volgen de snelle en geconcentreerde beweging van Yoga gemakkelijk en lenen zich gemakkelijker voor de voortdurende aanpassing en aanpassing die het vereist. Het lichaam is daarentegen gewoonlijk dicht, inert en apathisch. En als je in dit deel iets hebt dat niet reageert, als er hier weerstand is, is de reden dat het lichaam niet in staat is om zo snel te bewegen als de rest van het wezen. Het moet tijd kosten, het moet in zijn eigen tempo lopen, zoals het in het gewone leven doet. Wat er gebeurt is als wanneer volwassen mensen te snel lopen voor kinderen in hun gezelschap; ze moeten soms stoppen en wachten tot het kind dat achterblijft hen inhaalt. Deze divergentie tussen de vooruitgang in het innerlijk wezen en de traagheid van het lichaam creëert vaak een ontwrichting in het systeem, en dat manifesteert zich als een ziekte. Dit is de reden waarom mensen die Yoga beginnen vaak beginnen met lijden aan een fysiek ongemak of stoornis. Dat hoeft niet te gebeuren als ze op hun hoede zijn en voorzichtig. Of als er een grotere en ongewone ontvankelijkheid in het lichaam is, dan ontsnappen ze ook. Maar een onvermengde ontvankelijkheid die de fysieke delen nauwkeurig het tempo van de innerlijke transformatie laat volgen, is nauwelijks mogelijk, tenzij het lichaam in het verleden al is voorbereid op de processen van Yoga.

In het gewone leven van de mens is een progressieve ontwrichting de regel. De mentale en vitale wezens van de mens volgen zo goed als ze kunnen de beweging van de universele krachten, en de stroom van de innerlijke transformatie en evolutie van de wereld voert hen een bepaalde weg; maar het lichaam, gebonden aan de wet van de meest materiële natuur, beweegt heel langzaam. Na een paar jaar, zeventig of tachtig, honderd of tweehonderd, — en dat is misschien wel het maximum, — is de ontwrichting zo ernstig dat het uiterlijke wezen uit elkaar valt. De divergentie tussen de vraag en het antwoord, het toenemende onvermogen en de ongevoeligheid van het lichaam, brengt het verschijnsel van de dood teweeg. Door Yoga wordt de innerlijke transformatie die in een langzaam constant proces in de schepping is, intenser en sneller, maar het tempo van de uiterlijke transformatie blijft bijna hetzelfde als in het gewone leven. Als gevolg hiervan is de disharmonie tussen het innerlijke en het uiterlijke wezen in iemand die Yoga beoefent, des te groter, tenzij er voorzorgsmaatregelen worden genomen en een bescherming wordt veiliggesteld die het lichaam zal helpen de innerlijke mars zo nauwkeurig mogelijk te volgen. Zelfs dan is het de aard van het lichaam om je tegen te houden. Om deze reden zijn we tegen velen verplicht om te zeggen: "Trek niet, haast je niet; je moet je lichaam de tijd geven om te volgen." Sommigen moeten zelfs jarenlang worden tegengehouden en mogen niet veel doen of ver komen. Soms wordt het onmogelijk om het onevenwicht te vermijden; en dan heb je een verstoring die varieert afhankelijk van de aard van de weerstand en de mate van zorg die je hebt besteed of je nalatigheid. Dit is ook de reden waarom elke keer dat er een sterke beweging van vooruitgang is, deze bijna onveranderlijk wordt gevolgd door een periode van onbeweeglijkheid, die voor degenen die niet zijn gewaarschuwd, een periode van saaiheid, stagnatie en ontmoediging lijkt waarin alle vooruitgang wordt gestopt, en ze denken angstig, "Wat is er aan de hand? Verlies ik tijd? Er wordt niets gedaan." Maar de waarheid is dat het

de tijd is die nodig is voor assimilatie; er wordt een pauze ingelast zodat het lichaam zich meer kan openen en ontvankelijk kan worden en dicht bij het niveau komt dat het innerlijke bewustzijn heeft bereikt. De ouders zijn te ver vooruitgelopen; ze moeten stoppen zodat het achtergebleven kind naar hen toe kan rennen en hen bij de hand kan pakken; pas dan kunnen ze samen weer op reis.

Elke plek op het lichaam is symbolisch voor een innerlijke beweging; er is een wereld van subtiele overeenkomsten. Maar dit is een lang en complex onderwerp en we kunnen nu niet ingaan op de details. De specifieke plek in het lichaam die door een ziekte is aangetast, is een index voor de aard van de innerlijke disharmonie die heeft plaatsgevonden. Het wijst naar de oorsprong, het is een teken van de oorzaak van de kwaal. Het onthult ook de aard van de weerstand die het hele wezen ervan weerhoudt om met dezelfde hoge snelheid vooruit te gaan. Het geeft de behandeling en de genezing aan. Als men perfect kon begrijpen waar de fout zit, kon achterhalen wat niet ontvankelijk is geweest, dat deel kon openen en de kracht en het licht daar kon plaatsen, zou het mogelijk zijn om in een moment de verstoorde harmonie te herstellen en de ziekte zou onmiddellijk verdwijnen.

De oorsprong van een ziekte kan in het denkvermogen liggen; het kan in het vitale zijn; het kan in elk van de delen van het wezen zijn. Eén en dezelfde ziekte kan het gevolg zijn van verschillende oorzaken; het kan in verschillende gevallen voortkomen uit verschillende bronnen van disharmonie. En er kan ook een schijn van ziekte zijn waar helemaal geen echte ziekte is. In dat geval, als je voldoende bewust bent, zal je zien dat er ergens slechts een wrijving is, een of andere stop in de beweging, en door het recht te zetten, zal je onmiddellijk genezen. Dit soort ziekte heeft geen waarheid in zich, zelfs niet als het fysieke effecten lijkt te hebben. Het bestaat voor de helft uit verbeelding en heeft niet dezelfde grip op materie als een echte ziekte.

Kortom, de bronnen van een ziekte zijn veelvoudig en ingewikkeld; elk kan een veelvoud aan oorzaken hebben, maar het geeft altijd aan waar het zwakke deel in het wezen zit.

Welke oorzaak een ziekte ook heeft, materieel of mentaal, extern of intern, het moet, voordat het het fysieke lichaam kan aantasten, een andere laag van het wezen raken die het omringt en beschermt. Deze subtielere laag wordt in verschillende leringen met verschillende namen aangeduid: het etherische lichaam, de zenuwomhulling. Het is een subtiel lichaam en toch bijna zichtbaar. In dichtheid, iets als de trillingen die je ziet rond een zeer heet en stomend object, straalt het uit van het fysieke lichaam en bedekt het nauw. Alle communicaties met de buitenwereld worden via dit medium gemaakt, en dit is wat eerst moet worden binnengedrongen en gepenetreerd voordat het lichaam kan worden aangetast. Als deze omhulling absoluut sterk en intact is, kun je naar plekken gaan die besmet zijn met de ergste ziekten, zelfs pest en cholera, en vrijwel immuun blijven. Het is een perfecte bescherming tegen alle mogelijke aanvallen van ziekte, zolang het maar heel en volledig is, volkomen consistent in zijn samenstelling, zijn elementen in onberispelijke balans. Dit lichaam is opgebouwd aan de ene kant, uit een materiële basis, maar eerder uit materiële omstandigheden dan uit fysieke materie, aan de andere kant, uit de trillingen van onze psychologische toestanden. Vrede en gelijkmoedigheid en vertrouwen, geloof in gezondheid, ongestoorde rust en vrolijkheid en heldere blijdschap vormen dit element erin en geven het kracht en substantie.

Het is een zeer gevoelig medium met gemakkelijke en snelle reacties; het neemt gemakkelijk allerlei suggesties op en die kunnen zijn toestand snel veranderen en bijna hervormen. Een slechte suggestie werkt er heel sterk op; een goede suggestie werkt in de tegenovergestelde zin met dezelfde kracht. Depressie en ontmoediging hebben een zeer averechts effect; ze snijden er gaten in als het ware, in zijn eigen stof, maken het zwak en weerstandloos en stellen het open voor vijandige aanvallen een gemakkelijke doorgang.

Het is de werking van dit medium die deels verklaart waarom mensen vaak een spontane en onredelijke aantrekkingskracht of afstoting voor elkaar voelen. De eerste zetel van deze reacties is in deze beschermende envelop. We voelen ons gemakkelijk aangetrokken tot mensen die een versterking brengen aan onze zenuwenvelop; we worden afgestoten door degenen die het verstoren of kwetsen. Wat het ook een gevoel van expansie en comfort en gemak geeft, wat het ook doet reageren met een gevoel van geluk en plezier oefent op ons direct een aantrekkingskracht uit; wanneer het effect in de tegenovergestelde zin is, reageert het met een beschermende afstoting. Deze beweging, wanneer twee mensen elkaar ontmoeten, is vaak wederzijds. Het is natuurlijk niet de enige oorzaak van affiniteiten, maar het is er een en een zeer frequente oorzaak.

Als het hele wezen gelijktijdig zou kunnen vorderen in zijn progressieve transformatie, gelijke tred houdend met de innerlijke mars van het universum, zou er geen ziekte zijn, zou er geen dood zijn. Maar het zou letterlijk het hele wezen integraal moeten zijn van de hoogste vlakken, waar het plastischer is en in de vereiste mate toegeeft aan transformerende krachten, tot aan de meest materiële, die van nature stijf, stationair en ongevoelig is voor elke snelle hermodellerende verandering.

Er zijn bepaalde regio's die een veel sterkere weerstand bieden dan andere tegen de werking van de Yogische krachten, en de ziekten die hen treffen zijn moeilijker te genezen. Het zijn die delen die tot de meest materiële lagen van het wezen behoren, en de ziekten die daarbij horen, zoals bijvoorbeeld huidziekten of slechte tanden. Sri Aurobindo sprak ooit over een Yogi die, nog steeds genietend van een robuuste gezondheid en een prachtig lichaam, al bijna een eeuw aan de oevers van de Narmada leefde. Een discipel bood hem een medicijn aan tegen kiespijn, maar hij weigerde en merkte op dat één tand hem de afgelopen tweehonderd jaar problemen had bezorgd. Deze Yogi had zoveel controle over de materiële natuur gekregen dat hij tweehonderd jaar leefde, maar in al die tijd was hij er niet in geslaagd kiespijn te overwinnen.

Sommige van de ziekten die als het gevaarlijkst worden beschouwd, zijn het gemakkelijkst te genezen; sommige die als van zeer weinig belang worden beschouwd, kunnen de meest hardnekkige weerstand bieden.

De bronnen van een ziekte zijn veelvoudig en ingewikkeld; elk kan een veelvoud aan oorzaken hebben, maar het geeft altijd aan waar het zwakke deel in het wezen is.

Negentiende van het gevaar van een ziekte komt voort uit angst. Angst kan je de schijnbare symptomen van een ziekte geven; en het kan je ook ziek maken, — de effecten kunnen zover gaan. Nog niet zo lang geleden hoorde de vrouw van iemand die de Ashram bezoekt maar zelf geen Yoga beoefent, dat er cholera was in het huis waar haar melkboer woonde; angst overviel haar en het volgende moment begon ze symptomen van de ziekte te vertonen.

Ze kon echter snel genezen worden, omdat de schijnbare symptomen niet mochten uitgroeien tot de echte ziekte.

Er zijn fysieke bewegingen, effecten van de druk van de Yoga, die soms ongegronde angsten creëren die schadelijk kunnen zijn als de angst niet wordt afgewezen. Er is bijvoorbeeld een bepaalde druk in het hoofd waar vraagtekens bij zijn gezet en die door velen wordt gevoeld, vooral in de eerdere stadia, wanneer iets dat nog gesloten is, zich moet openen. Het is een ongemak dat tot niets leidt en gemakkelijk te overwinnen is, als je weet dat het een effect is van de druk van de krachten waarvoor je je opent, wanneer ze sterk op het lichaam inwerken om een resultaat te produceren en de transformatie te versnellen. Als je het rustig neemt, kan het veranderen in een niet onaangenaam gevoel. Maar als je bang wordt, zul je zeker een hele erge hoofdpijn krijgen; het kan zelfs zover gaan dat je koorts krijgt. Het ongemak is te wijten aan een weerstand in de natuur; als je weet hoe je de weerstand kunt loslaten, ben je meteen vrij van het ongemak. Maar als je bang wordt, kan het ongemak veranderen in iets veel ergers. Wat het karakter van de ervaring die je hebt ook is, je mag geen ruimte geven aan angst; je moet een onwankelbaar vertrouwen houden en voelen dat wat er ook gebeurt, het is wat moet gebeuren. Als je eenmaal het pad hebt gekozen, moet je alle consequenties van je keuze moedig accepteren. Maar als je kiest en dan terugtrekt en steeds weer kiest terugtrekt, altijd wankelend, altijd twijfelend, altijd angstig, creëer je een disharmonie in je wezen, die niet alleen je voortgang vertraagt, maar ook de oorsprong kan zijn van allerlei verstoringen in het denkvermogen en het vitale wezen en ongemak en ziekte in het lichaam.

23 Juni 1929

Kan een Yogi een staat van bewustzijn bereiken waarin hij alle dingen kan weten, alle vragen kan beantwoorden, zelfs met betrekking tot abstruse wetenschappelijke problemen, zoals bijvoorbeeld de relativiteitstheorie?

Theoretisch en in principe is het niet onmogelijk voor een Yogi om alles te weten; alles hangt af van de Yogi.

Maar er is kennis en kennis. De Yogi weet niet op de manier van het denkvermogen. Hij weet niet alles in de zin dat hij toegang heeft tot alle mogelijke informatie of omdat hij alle feiten van het universum in zijn denkvermogen bevat of omdat zijn bewustzijn een soort wonderbaarlijke encyclopedie is. Hij weet door zijn vermogen tot een bevattende of dynamische identiteit met dingen en personen en krachten. Of hij weet omdat hij leeft in een bewustzijnsniveau of in contact staat met een bewustzijn waarin de waarheid en de kennis aanwezig zijn.

Als je in het ware bewustzijn bent, zal de kennis die je hebt ook van de waarheid zijn. Dan kun je ook direct weten, door één te zijn met wat je weet. Als er een probleem aan je wordt voorgelegd, als je wordt gevraagd wat er in een bepaalde kwestie moet worden gedaan, kun je, door met voldoende aandacht en concentratie te kijken, spontaan de vereiste kennis en het ware antwoord ontvangen. Het is niet door een zorgvuldige toepassing van de theorie dat je de kennis bereikt of door het uit te werken via een mentaal proces. Het wetenschappelijke denkvermogen heeft deze methoden nodig om tot zijn conclusies te komen. Maar de kennis van de yogi is direct en onmiddellijk; het is niet deductief. Als een ingenieur de exacte positie moet achterhalen voor de bouw van een boog, de lijn van de kromming en de grootte van de opening, doet hij dat door berekening, het verzamelen en afleiden van zijn informatie en gegevens. Maar een Yogi heeft geen van deze dingen nodig; hij kijkt, heeft de visie van het ding, ziet dat het moet worden gedaan op deze manier en niet op een andere, en dit zien is zijn kennis.

Hoewel het in algemene zin en in zekere zin waar kan zijn dat een Yogi alle dingen kan weten en alle vragen kan beantwoorden vanuit zijn eigen gezichtsveld en bewustzijn, volgt daar niet uit dat er geen vragen van welke aard dan ook zijn waarop hij niet zou willen of kunnen antwoorden. Een Yogi die de directe kennis heeft, de kennis van de ware waarheid van dingen, zou het niet kunnen schelen of zou het misschien moeilijk vinden om vragen te beantwoorden die volledig tot het domein van menselijke mentale constructies behoren. Het kan zijn dat hij geen problemen en moeilijkheden kan of wil oplossen die je hem zou kunnen voorleggen en die alleen de illusie van dingen en hun verschijningen raken. De werking van zijn kennis zit niet in het denkvermogen. Als je hem een dwaze mentale vraag van die aard zou stellen, zou hij waarschijnlijk niet antwoorden. De veelvoorkomende opvatting dat je hem elke onwetende vraag kunt stellen als aan een super-schoolmeester of van hem informatie kunt eisen over het verleden, heden of de toekomst en dat hij verplicht is te antwoorden, is een dwaas idee. Het is net zo onbekwaam als de verwachting van de spirituele mens van prestaties en wonderen die het

vulgaire externe denkvermogen zouden bevredigen en hem met verwondering zouden laten gapen.

Bovendien is de term "Yogi" erg vaag en breed. Er zijn veel soorten Yogi's, veel lijnen of bereiken van spirituele of occulte inspanningen en verschillende hoogten van prestatie, er zijn er die hun krachten niet verder reiken dan het mentale niveau; er zijn er anderen die er voorbij zijn gegaan. Alles hangt af van het gebied of de aard van hun inspanning, de hoogte die ze hebben bereikt, het bewustzijn waarmee ze contact hebben of waar ze binnengaan.

Gaan wetenschappers soms niet verder dan het mentale vlak? Er wordt gezegd dat Einstein zijn relativiteitstheorie niet vond door een proces van redeneren, maar door een soort plotselinge inspiratie. Heeft die inspiratie iets te maken met het Supramentale?

De wetenschapper die een inspiratie krijgt die hem een nieuwe waarheid onthult, ontvangt deze van het intuïtieve denkvermogen. De kennis komt als een directe waarneming in het hogere mentale vlak, verlicht door een ander licht dat nog verder omhoog is. Maar dat heeft allemaal niets te maken met de werking van het Supramentale en dit hogere mentale niveau is ver verwijderd van het supramentale vlak. Mensen zijn te gemakkelijk geneigd te geloven dat ze zijn opgeklommen in gebieden die volkomen goddelijk zijn, terwijl ze alleen maar boven het gemiddelde niveau zijn uitgekomen. Er zijn veel stadia tussen het gewone menselijke denkvermogen en het Supramentale, veel graden en veel tussenliggende vlakken. Als een gewone man in direct contact zou komen, zelfs met een van deze tussenliggende vlakken, zou hij verdwaasd en verblind worden, zou hij verpletterd worden onder het gewicht van het gevoel van onmetelijkheid of zou hij zijn evenwicht verliezen; en toch is het niet het Supramentale.

Achter het algemene idee dat een Yogi alles kan weten en alle vragen kan beantwoorden, schuilt het feit dat er een vlak in het denkvermogen is waar de herinnering aan alles wordt opgeslagen en altijd blijft bestaan. Alle mentale bewegingen die bij het leven van de aarde horen, worden in dit vlak opgeslagen en geregistreerd. Degenen die in staat zijn om daarheen te gaan en de moeite willen nemen, kunnen erin lezen en alles leren wat ze willen. Maar dit gebied mag niet worden verward met de supramentale niveaus. En toch, om daar te komen, moet je in staat zijn om de bewegingen van het materiële of fysieke denkvermogen tot zwijgen te brengen; je moet in staat zijn om al je sensaties opzij te zetten en een einde te maken aan je gewone mentale bewegingen, wat ze ook zijn; je moet uit het vitale komen; je moet vrij worden van de slavernij van het lichaam. Alleen dan kun je dat gebied betreden en zien. Maar als je voldoende geïnteresseerd bent om deze inspanning te leveren, kun je daar aankomen en lezen wat er in het geheugen van de aarde staat geschreven.

Als je dus diep in de stilte gaat, kun je een niveau van bewustzijn bereiken waarop het niet onmogelijk is om antwoorden op al je vragen te ontvangen. En als er iemand is die bewust openstaat voor de volledige waarheid van het supramentale, in constant contact ermee, kan hij zeker elke vraag beantwoorden die een antwoord van het supramentale Licht waard is. De gestelde vragen moeten voortkomen uit een gevoel van de waarheid en

realiteit achter dingen. Er zijn veel vragen en veel besproken problemen die spinnenwebben zijn die geweven zijn van louter mentale abstracties of die zich bewegen op het illusoire oppervlak van dingen. Deze hebben geen betrekking op echte kennis; ze zijn een vervorming van kennis, hun substantie is van de onwetendheid. De supramentale kennis kan zeker een antwoord geven, haar eigen antwoord, op de problemen die door de onwetendheid van het denkvermogen worden gesteld; maar het is waarschijnlijk dat het helemaal niet bevredigend of misschien zelfs niet begrijpelijk zou zijn voor degenen die vragen stellen vanaf het mentale niveau. Je mag niet verwachten dat het supramentale op de manier van het denkvermogen werkt of eisen dat de kennis in waarheid samengevoegd zou kunnen worden met de halfkennis in onwetendheid. Het schema van het denkvermogen is één ding, maar het Supramentale is iets heel anders en het zou niet langer supramentaal zijn als het zich aanpaste aan de eisen van het mentale schema. De twee zijn onvergelijkbaar en kunnen niet worden samengevoegd.

Wanneer het bewustzijn supramentale vreugde heeft bereikt, heeft het dan geen interesse meer in de dingen van het denkvermogen?

Het supramentale heeft geen interesse in mentale dingen op dezelfde manier als het denkvermogen. Het heeft zijn eigen interesse in alle bewegingen van het universum, maar het is vanuit een ander gezichtspunt en met een andere visie. De wereld presenteert het een geheel andere verschijning; er is een omkering van het perspectief en alles wordt van daaruit gezien als anders dan wat het voor het denkvermogen lijkt en vaak zelfs het tegenovergestelde. Dingen hebben een andere betekenis; hun aspect, hun beweging en proces, alles eromheen, wordt met andere ogen bekeken. Alles hier wordt gevolgd door het supramentale; de bewegingen van het denkvermogen en niet minder de vitale, de materiële bewegingen, het hele spel van het universum heeft een zeer diepe interesse, maar van een andere soort. Het is ongeveer hetzelfde verschil als dat tussen de interesse die iemand heeft in een poppenspel met iemand die de touwtjes in handen houdt en weet wat de poppen moeten doen en de wil die hen beweegt en dat ze alleen kunnen doen wat het hen beweegt te doen, en de interesse van een ander die het toneelstuk observeert maar alleen ziet wat er van moment tot moment gebeurt en niets anders weet. Degene die het stuk volgt en buiten het geheim ervan is, heeft een sterkere, gretige en gepassioneerde interesse in wat er zal gebeuren en hij schenkt opgewonden aandacht aan de onvoorziene of dramatische gebeurtenissen; de ander, die de touwtjes in handen heeft en de show beweegt, is onbewogen en rustig. Er is een bepaalde intensiteit van interesse die voortkomt uit onwetendheid en verbonden is met illusie, en die moet verdwijnen als je uit de onwetendheid bent. De interesse die mensen in dingen hebben, is gebaseerd op de illusie; als die zou worden weggenomen, zouden ze helemaal geen interesse meer hebben in het stuk; ze zouden het droog en saai vinden. Daarom heeft al deze onwetendheid, al deze illusie zo lang geduurd; het is omdat mensen het leuk vinden, omdat ze eraan vasthouden en het is het eigenaardige soort aantrekkingskracht dat het blijft bestaan.

Wat moet iemand doen die zijn lichamelijke conditie wil veranderen, een genezing wil bewerkstelligen of een fysieke onvolmaaktheid wil

corrigeren? Moet hij zich concentreren op het te realiseren doel en zijn wilskracht uitoefenen of moet hij alleen leven in het vertrouwen dat het zal gebeuren of vertrouwen op de Goddelijke Kracht om het gewenste resultaat op zijn eigen tijd en op zijn eigen manier te bewerkstelligen?

Dit zijn allemaal zoveel manieren om hetzelfde te doen en elk kan in verschillende omstandigheden effectief zijn. De methode waarmee je het meest succesvol zult zijn, hangt af van het bewustzijn dat je hebt ontwikkeld en het karakter van de krachten die je in het spel kunt brengen. Je kunt leven in het bewustzijn van de voltooide genezing of verandering en door de kracht van uw innerlijke formatie langzaam de uiterlijke verandering tot stand brengen. Of als je de kracht kent en de visie hebt van de kracht die in staat is deze dingen te bewerkstelligen en als je de vaardigheid hebt om ermee om te gaan, kun je deze naar beneden roepen en toepassen in de delen waar zijn actie nodig is, en het zal de verandering bewerkstelligen. Of, nogmaals, je kunt je moeilijkheid aan het Goddelijke voorleggen en het om genezing vragen, waarbij je vol vertrouwen je vertrouwen in de Goddelijke Macht stelt.

Maar wat je ook doet, welk proces je ook gebruikt, en zelfs als je er toevallig een grote vaardigheid en macht in hebt verworven, je moet het resultaat in de handen van het Goddelijke laten. Je kunt het altijd proberen, maar het is aan het Goddelijke om je de vrucht van je inspanning te geven of niet. Daar houdt jouw persoonlijke macht op; als het resultaat komt, is het de Goddelijke Macht en niet de jouwe die het brengt. Je vraagt je af of het juist is om het Goddelijke om deze dingen te vragen. Maar er is niet meer kwaad in het zich tot het Goddelijke wenden voor het verwijderen van een fysieke onvolkomenheid dan in het bidden voor het verwijderen van een moreel gebrek. Maar wat je ook vraagt of wat je inspanning ook is, je moet voelen, zelfs terwijl je je best doet, kennis gebruikt of macht uitoefent, dat het resultaat afhankelijk is van de Goddelijke Genade. Als je eenmaal met Yoga bent begonnen, moet je alles wat je doet doen in een geest van volledige overgave. Dit moet jouw houding zijn: "Ik streef ernaar, ik probeer mijn onvolkomenheden te genezen, ik doe mijn best, maar voor het resultaat leg ik mezelf volledig in de handen van het Goddelijke."

Helpt het als je zegt: "Ik ben zeker van het resultaat, ik weet dat het Goddelijke mij zal geven wat ik wil"?

Je kunt het op die manier opvatten. De intensiteit van je geloof kan betekenen dat het Goddelijke al heeft gekozen dat het ding waarnaar het wijst, zal worden gedaan. Een onwankelbaar geloof is een teken van de aanwezigheid van de Goddelijke Wil, een bewijs van wat zal zijn.

Wat zijn de krachten die in werking zijn als iemand in stille meditatie is?

Dat hangt af van degene die mediteert.

Maar maakt hij zichzelf in stille meditatie niet volledig leeg? Hoe kan er dan iets van hem afhangen?

Zelfs als je jezelf een absolute leegte maakt, verandert dat niet de aard van je aspiratie of het domein ervan. Bij sommigen beweegt de aspiratie zich op het mentale niveau of in het vitale veld; sommigen hebben een spirituele aspiratie. Van de kwaliteit van de aspiratie hangt de kracht af die antwoordt en het werk dat het komt doen. Jezelf leegmaken in meditatie creëert een innerlijke stilte; het betekent niet dat je niets bent geworden of een dode en inerte massa bent geworden. Door jezelf een leeg vat te maken, nodig je datgene uit wat het zal vullen. Het betekent dat je de stress van je innerlijke bewustzijn loslaat voor realisatie. De aard van het bewustzijn en de mate van de stress bepalen de krachten die je in het spel brengt en of ze zullen helpen en vervullen of falen of zelfs schaden en belemmeren.

Er zijn veel verschillende omstandigheden waarin je kunt mediteren en ze hebben allemaal hun effect op de krachten die worden ingebracht of neergehaald en op hun werking. Als je alleen zit, is het je eigen innerlijke en uiterlijke conditie die ertoe doet. Als je met anderen zit, is de algemene conditie van primair belang. Maar in beide gevallen zullen de condities altijd variëren en de krachten die antwoorden zullen nooit twee keer hetzelfde zijn. Een verenigde concentratie die goed wordt uitgevoerd, kan een grote kracht zijn. Er is een oud gezegde dat als twaalf oprechte personen hun wil en hun aspiratie verenigen en het Goddelijke aanroepen, het Goddelijke zich zal manifesteren. Maar de wil moet eenpuntig zijn, de aspiratie oprecht. Want degenen die de poging doen, kunnen verenigd zijn in traagheid of zelfs in een verkeerd of pervers verlangen, en het resultaat zal dan waarschijnlijk rampzalig zijn.

In je meditatie is de eerste dwingende behoefte een staat van volmaakte en absolute oprechtheid in al het bewustzijn. Het is onmisbaar dat je jezelf niet bedriegt of anderen bedriegt of door anderen bedrogen wordt. Vaak hebben mensen een wens, een mentale voorkeur of vitaal verlangen; ze willen dat de ervaring op een bepaalde manier plaatsvindt of een wending neemt die hun ideeën of verlangens of voorkeuren bevredigt; ze houden zichzelf niet leeg en onbevooroordeeld en observeren eenvoudig en oprecht wat er gebeurt. Als je dan niet leuk vindt wat er gebeurt, is het gemakkelijk om jezelf te misleiden; je ziet één ding, maar geeft het een kleine draai en maakt er iets anders van, of je verdraait iets eenvoudigs en rechttoe rechtaan of vergroot het uit tot een buitengewone ervaring. Wanneer je in meditatie zit, moet je zo openhartig en eenvoudig zijn als een kind, je niet bemoeien met je externe denkvermogen, niets verwachten, niets eisen. Als deze toestand er eenmaal is, hangt de rest af van de aspiratie diep in je. Als je van binnenuit om vrede vraagt, zal die komen; als je om kracht, macht, kennis vraagt, zullen ze ook komen, maar alles in de mate van je vermogen om het te ontvangen. En als je het Goddelijke aanroept, dan zul je ook — altijd erkennen dat het Goddelijke openstaat voor je roeping, en dat betekent dat je roeping zuiver genoeg en sterk genoeg is om hem te bereiken, — het antwoord krijgen.

30 Juni 1929

Wat is de grond van de afstoting die men instinctief voelt voor bepaalde dieren, zoals slangen en schorpioenen?

Het is geen onvermijdelijke noodzaak dat men deze of een andere afstoting zou moeten voelen. Helemaal geen afstoting hebben is een van de fundamentele verworvenheden van Yoga.

De afstoting waar je het over hebt komt voort uit angst; als er geen angst was, zou het niet bestaan. Deze angst is niet gebaseerd op rede, het is instinctief; het is niet individueel, maar raciaal; het is een algemene suggestie en behoort tot het bewustzijn van de mensheid als geheel. Wanneer men het menselijk lichaam opneemt, accepteert men ermee een massa van deze algemene suggesties, rasideeën, rasgevoelens van de mensheid, associaties, aantrekkingskrachten, afstotingen, angsten.

Maar vanuit een ander gezichtspunt is er iets heel persoonlijks in de aard van een aantrekkingskracht of afstoting; want deze bewegingen zijn niet voor iedereen hetzelfde en hangen vooral af van de kwaliteit van de trilling van het vitale wezen in verschillende mensen. Er zijn mensen die niet alleen geen afkeer voelen voor wezens als slangen, maar er zelfs een voorliefde voor hebben, een vitale aantrekkingskracht en voorkeur.

De wereld is vol met dingen die niet aangenaam of mooi zijn, maar dat is geen reden waarom men in een constant gevoel van afkeer voor deze dingen zou moeten leven. Alle gevoelens van krimpen en walging en angst die de menselijke geest verstoren en verzwakken kunnen overwonnen worden. Een Yogi moet deze reacties overwinnen; want bijna de allereerste stap in Yoga vereist dat je een volmaakte gelijkmoedigheid moet bewaren in de aanwezigheid van alle wezens en dingen en gebeurtenissen. Je moet altijd kalm, onaangeraakt en onbewogen blijven; de kracht van de Yogi ligt daar. Een volledige kalmte en stilte zal zelfs gevaarlijke en woeste dieren ontwapenen wanneer ze je confronteren.

Afstoting is een beweging van onwetendheid. Het is een instinctief gebaar van zelfverdediging. Maar wat je het beste beschermt tegen gevaar is niet een onredelijke terugslag, maar kennis, kennis van de aard van het gevaar en een bewuste toepassing van de middelen die het zullen wegnemen of tenietdoen. De onwetendheid waaruit deze bewegingen voortkomen, is een algemene menselijke conditie, maar het kan worden overwonnen; want we zijn niet gebonden aan de ruwe menselijke natuur waaruit het externe wezen voortkomt en die overal om ons heen is.

Onwetendheid wordt verdreven door een groeiend bewustzijn; wat je nodig hebt is bewustzijn en altijd meer bewustzijn, een bewustzijn dat puur, eenvoudig en lichtgevend is. In het licht van dit vervolmaakte bewustzijn lijken dingen zoals ze zijn en niet zoals ze willen lijken. Het is als een scherm dat alle dingen getrouw vastlegt terwijl ze voorbijgaan. Je ziet daar wat lichtgevend is en wat donker is, wat recht is en wat krom is. Je bewustzijn wordt een scherm of spiegel; maar dit is wanneer je in een staat van

contemplatie bent, een loutere waarnemer; wanneer je actief bent, is het als een zoeklicht. Je hoeft het alleen maar aan te zetten, als je lichtgevend wilt zien en alles op welke plaats dan ook doordringend wilt onderzoeken.

De manier om dit perfecte bewustzijn te bereiken is om je werkelijke bewustzijn te vergroten voorbij de huidige groeven en grenzen, het te onderwijzen, het te openen voor het Goddelijke Licht en het Goddelijke Licht er volledig en vrij in te laten werken. Maar het Licht kan zijn volledige en ongehinderde werk alleen doen als je alle verlangens en angsten hebt kwijtgeraakt, als je geen mentale vooroordelen, geen vitale voorkeuren, geen fysieke angsten of aantrekkingskrachten hebt die je verduisteren of binden.

Afstoting is een beweging van zwakte. Het komt omdat je bent aangeraakt en gekwetst en terugdeinst voor wat je pijn doet. De atmosfeer van een wezen of mens of dier of de uitstralingen ervan kunnen schadelijk voor je zijn, hoewel dit misschien niet zo wordt gevoeld door iedereen, en direct als het je raakt, deins je ervoor terug. Maar als je sterk genoeg was, kon je het gevaar op een afstand stoppen en het je niet laten bereiken of pijn doen. Want je zou meteen zien en weten dat er iets schadelijks was en een verdedigingsbarrière om je heen plaats, en zelfs als het ding dichtbij kwam, zou het je niet kunnen raken; je zou ongedeerd blijven en onbewogen door zijn aanwezigheid.

Als het Goddelijke dat alle liefde is de bron van de schepping is, waar komt dan al het kwaad vandaan dat overvloedig op aarde is?

Alles is van het Goddelijke; maar het Ene Bewustzijn, het Allerhoogste heeft de wereld niet rechtstreeks uit zichzelf geschapen; een Macht is ervan uitgegaan en is door vele gradaties van zijn werkingen afgedaald en door vele agenten gegaan. Er zijn veel scheppers of liever "formateurs", vormgevers, die het voortouw hebben genomen bij de schepping van de wereld. Ze zijn bemiddelende agenten en ik noem ze liever "Formateurs" en niet "Creators"; want wat ze hebben gedaan is een vorm, wending en aard geven aan materie. Er zijn er veel geweest, en sommigen hebben dingen gevormd die harmonieus en goedaardig zijn en anderen hebben dingen gevormd die kwaadaardig en slecht zijn. En sommigen zijn ook vervormers geweest in plaats van bouwers, want ze hebben ingegrepen en verpest wat goed was begonnen door anderen.

Staat deze materiële wereld van ons niet heel laag op de schaal van het systeem van werelden dat de schepping vormt?

De onze is de meest materiële wereld, maar is niet per se "laag", in ieder geval niet om die reden; als het laag is, is dat omdat het duister en onwetend is, niet omdat het materieel is. Het is een vergissing om "materie" een synoniem te maken voor duisterheid en onwetendheid. En de materiële wereld is ook niet de enige wereld waarin we leven: het is eerder een van de vele waarin we tegelijkertijd bestaan, en op een bepaalde manier de belangrijkste van allemaal. Want deze wereld van materie is het concentratiepunt van alle werelden; het is het veld van concretisering van alle werelden; het is de plaats waar alle werelden zich zullen moeten manifesteren. Op dit moment is het disharmonisch en duister; maar dat is slechts een

ongeluk, een valse start. Op een dag zal het mooi, ritmisch, vol licht worden; want dat is de voltooiing waarvoor het gemaakt is.

28 Juli 1929

Is het mogelijk voor een Yogi om een kunstenaar te worden of kan een kunstenaar een Yogi zijn? Wat is de relatie tussen Kunst en Yoga?

De twee zijn niet zo antagonistisch als je lijkt te denken. Er is niets dat een Yogi ervan weerhoudt om een kunstenaar te zijn of een kunstenaar om een Yogi te zijn. Maar wanneer je Yoga beoefent, is er een diepgaande verandering in de waarden van dingen, van kunst en van alles; je begint kunst vanuit een heel ander standpunt te bekijken. Het is niet langer het ene allerbelangrijkste, allesoverheersende ding voor je, niet langer een doel op zich. Kunst is een middel, geen eindpunt; het is een middel van expressie. En de kunstenaar houdt dan ook op te geloven dat de hele wereld draait om wat hij doet of dat zijn werk het belangrijkste is dat ooit is gedaan. Zijn persoonlijkheid telt niet langer; hij is een agent, een kanaal, zijn kunst een middel om zijn relaties met het Goddelijke uit te drukken. Hij gebruikt het voor dat doel zoals hij elk ander middel zou kunnen gebruiken dat deel uitmaakte van de krachten van zijn natuur.

Maar voelt een kunstenaar überhaupt een impuls om te creëren als hij eenmaal Yoga oppakt?

Waarom zou hij die impuls niet hebben? Hij kan zijn relatie met het Goddelijke uiten op de manier van zijn kunst, precies zoals hij dat in elke andere zou doen. Als je wilt dat kunst de ware en hoogste kunst is, moet het de uitdrukking zijn van een goddelijke wereld die naar deze materiële wereld is gebracht. Alle ware kunstenaars hebben een gevoel van dit soort, een besef dat ze bemiddelaars zijn tussen een hogere wereld en dit fysieke bestaan. Als je het in dit licht bekijkt, is kunst niet heel anders dan Yoga. Maar meestal heeft de kunstenaar alleen een onbepaald gevoel, hij heeft geen kennis. Toch kende ik er een paar die het hadden; ze werkten bewust aan hun kunst met de kennis. In hun creatie stelden ze niet hun persoonlijkheid als de belangrijkste factor naar voren; ze beschouwden hun werk als een offer aan het Goddelijke, ze probeerden er hun relatie met het Goddelijke mee uit te drukken.

Dit was de erkende functie van Kunst in de Middeleeuwen. De "primitieve" schilders, de bouwers van kathedralen in Middeleeuws Europa hadden geen ander concept van kunst. In India zijn al haar architectuur, haar beeldhouwkunst, haar schilderkunst voortgekomen uit deze bron en geïnspireerd door dit ideaal. De liederen van Mirabai en de muziek van Thyagaraja, de poëtische literatuur opgebouwd door haar toegewijden, heiligen en Rishis behoren tot 's werelds grootste artistieke bezittingen.

Maar verbetert het werk van een kunstenaar als hij Yoga doet?

De discipline van kunst heeft hetzelfde principe als de discipline van Yoga in het centrum. In beide is het doel om steeds bewuster te worden; in beide moet je leren om iets te zien en te voelen dat buiten de gewone visie en het

gevoel ligt, om naar binnen te gaan en van daaruit diepere dingen naar boven te halen. Schilders moeten een discipline volgen voor de groei van het bewustzijn van hun ogen, wat op zichzelf bijna een Yoga is. Als ze echte kunstenaars zijn en proberen verder te kijken en hun kunst gebruiken voor de expressie van de innerlijke wereld, groeien ze in bewustzijn door deze concentratie, die niet anders is dan het bewustzijn dat door Yoga wordt gegeven. Waarom zou Yogabewustzijn dan geen hulp kunnen zijn bij artistieke creatie? Ik heb er een paar gekend die heel weinig training en vaardigheden hadden en toch door Yoga een fijn vermogen tot schrijven en schilderen hadden verworven. Ik kan je twee voorbeelden geven. Een van hen was een meisje dat helemaal geen opleiding had genoten; ze was danseres en danste redelijk goed. Nadat ze met Yoga was begonnen, danste ze alleen voor vrienden; maar haar dansen bereikte een diepte van expressie en schoonheid die er daarvoor niet was. En hoewel ze geen opleiding had genoten, begon ze prachtige dingen te schrijven; want ze had visioenen en uitte ze in de mooiste taal. Maar er waren ups en downs in haar Yoga, en als ze in een goede conditie was, schreef ze prachtig, maar was verder nogal saai en dom en niet creatief. Het tweede geval is dat van een jongen die kunst had gestudeerd, maar slechts een beetje. De zoon van een diplomaat, hij was opgeleid voor de diplomatieke carrière; maar hij leefde in weelde en zijn studies reikten niet ver. Maar zodra hij Yoga oppakte, begon hij geïnspireerde tekeningen te maken die de uitdrukking van een innerlijke kennis droegen en symbolisch van karakter waren; uiteindelijk werd hij een groot kunstenaar.

Waarom zijn kunstenaars over het algemeen onregelmatig in hun gedrag en los van karakter?

Als ze dat zijn, komt dat omdat ze meestal in het vitale vlak leven, en het vitale deel in hen is extreem gevoelig voor de krachten van die wereld en ontvangt van die wereld allerlei indrukken en impulsen waarover ze geen controle hebben. En vaak zijn ze ook heel vrij in hun gedachten en geloven ze niet in de kleinzielige sociale conventies en moraal die het leven van gewone mensen beheersen. Ze voelen zich niet gebonden aan de gebruikelijke gedragsregels en hebben nog geen innerlijke wet gevonden die hen zou vervangen. Omdat er niets is om de bewegingen van hun verlangenswezen te controleren, leiden ze gemakkelijk een leven van vrijheid of losbandigheid. Maar dit gebeurt niet met iedereen. Ik leefde tien jaar tussen kunstenaars en ontdekte dat velen van hen tot in hun kern bourgeois waren; ze waren getrouwd en gesetteld, goede vaders, goede echtgenoten en leefden volgens de meest strikte morele ideeën van wat wel en niet gedaan moest worden.

Er is één manier waarop Yoga de productieve impuls van de kunstenaar kan stoppen. Als de oorsprong van zijn kunst in de vitale wereld ligt, zal hij, zodra hij een Yogi wordt, zijn inspiratie verliezen of, beter gezegd, zal de bron waaruit zijn inspiratie vroeger kwam, hem niet meer inspireren, want dan verschijnt de vitale wereld in haar ware licht; het geeft zijn ware waarde, en die waarde is heel relatief. De meeste diegenen die zichzelf kunstenaars noemen, halen hun inspiratie alleen uit de vitale wereld; en het draagt geen hoge of grote betekenis in zich. Maar wanneer een echte kunstenaar, iemand die zijn creatieve bron zoekt in een hogere wereld, zich

tot Yoga wendt, zal hij ontdekken dat zijn inspiratie directer en krachtiger wordt en zijn expressie duidelijker en dieper. Van degenen die een echte waarde bezitten, zal de kracht van Yoga de waarde verhogen, maar van iemand die slechts een valse schijn van kunst heeft, zal zelfs die schijn verdwijnen of anders zijn aantrekkingskracht verliezen. Voor iemand die serieus is in Yoga, is de eerste simpele waarheid die zijn openingsvisie treft, dat wat hij doet een zeer relatief iets is in vergelijking met de universele manifestatie, de universele beweging. Maar een kunstenaar is meestal ijdel en beschouwt zichzelf als een zeer belangrijk persoon, een soort halfgod in de menselijke wereld. Veel kunstenaars zeggen dat als ze niet geloofden dat wat ze doen van het allergrootste belang is, ze het niet zouden kunnen doen. Maar ik heb er een paar gekend wiens inspiratie uit een hogere wereld kwam en toch geloofden ze niet dat wat ze deden van zo'n immens belang was. Dat is dicht bij de geest van ware kunst. Als een man werkelijk wordt geleid om zichzelf uit te drukken in kunst, is het de manier waarop het Goddelijke ervoor heeft gekozen om zich in hem te manifesteren, en dan zal door Yoga zijn kunst winnen en niet verliezen. Maar de vraag is: wordt de kunstenaar aangesteld door het Goddelijke of zelfbenoemd?

Maar als iemand Yoga doet, kan hij dan opstijgen tot zulke hoogten als Shakespeare of Shelley? Er is geen enkel voorbeeld van zo'n geval geweest.

Waarom niet? De Mahabharata en Ramayana zijn zeker niet minderwaardig aan iets dat is gecreëerd door Shakespeare of een andere dichter, en er wordt gezegd dat ze het werk zijn geweest van mannen die Rishis waren en Yogische *tapasyā* hadden gedaan. De Gita die, net als de Upanishads, zowel tot de grootste literaire als de grootste spirituele werken behoort, is niet geschreven door iemand die geen ervaring had met Yoga. En waar is de minderwaardigheid ten opzichte van je Milton en Shelley in de beroemde gedichten die in India of Perzië of elders zijn geschreven door mannen die bekend staan als heiligen, soefi's, toegewijden? En kent je dan alle Yogi's en hun werk? Onder de dichters en schepers kun je zeggen wie er wel of niet in bewust contact met het Goddelijke stonden? Er zijn er die geen officiële Yogi's zijn, geen *goeroes* en geen discipelen; de wereld weet niet wat ze doen; ze zijn niet uit op roem en trekken niet de aandacht van mensen; maar ze hebben het hogere bewustzijn, staan in contact met een Goddelijke Macht, en wanneer ze creëren, creëren ze van daaruit. De beste schilderijen in India en veel van de beste beeldhouwwerken en architectuur werden gemaakt door boeddhistische monniken die hun leven doorbrachten in spirituele contemplatie en beoefening; ze deden het allerbeste artistieke werk, maar gaven er niet om hun namen aan het nageslacht na te laten. De voornaamste reden waarom Yogi's doorgaans niet bekend staan om hun kunst is dat ze hun kunstuiting niet beschouwen als het belangrijkste deel van hun leven en er niet zoveel tijd en energie in steken als een simpele kunstenaar. En wat ze doen, bereikt niet altijd het publiek. Hoeveel zijn er die grote dingen hebben gedaan en die niet aan de wereld hebben bekendgemaakt!

Hebben Yogi's grotere drama's gemaakt dan Shakespeare?

Drama is niet de hoogste kunst. Iemand heeft gezegd dat drama groter is dan welke andere kunst dan ook en kunst groter is dan het leven. Maar zo is het niet helemaal. De fout van de kunstenaar is te geloven dat artistieke productie iets is dat op zichzelf staat en voor zichzelf staat, onafhankelijk van de rest van de wereld. Kunst zoals begrepen door deze kunstenaars is als een paddenstoel op de brede bodem van het leven, iets toevalligs en externs, niet iets intiems aan het leven; het bereikt en raakt de diepe en blijvende realiteiten niet, het wordt geen intrinsiek en onafscheidelijk deel van het bestaan. Echte kunst is bedoeld om het mooie uit te drukken, maar in nauwe intimiteit met de universele beweging. De grootste naties en de meest beschaafde rassen hebben kunst altijd beschouwd als een deel van het leven en maakten het ondergeschikt aan het leven. Kunst was zo in Japan op zijn beste momenten; het was zo in alle beste momenten in de geschiedenis van de kunst. Maar de meeste kunstenaars zijn als parasieten die groeien aan de rand van het leven; ze lijken niet te weten dat kunst de uitdrukking van het Goddelijke in het leven en door het leven zou moeten zijn. In alles, overal, in alle relaties moet de waarheid in zijn alomvattende ritme naar voren worden gebracht en elke beweging van het leven moet een uitdrukking zijn van schoonheid en harmonie. Vaardigheid is geen kunst, talent is geen kunst. Kunst is een levende harmonie en schoonheid die tot uitdrukking moet worden gebracht in alle bewegingen van het bestaan. Deze manifestatie van schoonheid en harmonie is onderdeel van de Goddelijke realisatie op aarde, misschien zelfs het grootste deel ervan.

Want vanuit het supramentale gezichtspunt zijn schoonheid en harmonie net zo belangrijk als elke andere uitdrukking van het Goddelijke. Maar ze zouden niet geïsoleerd moeten worden, los van alle andere relaties, uit het ensemble gehaald; ze zouden één moeten zijn met de uitdrukking van het leven als geheel. Mensen hebben de gewoonte om te zeggen: "Oh, het is een kunstenaar!" alsof een kunstenaar geen mens zou moeten zijn tussen andere mensen, maar een buitengewoon wezen dat tot een klasse op zichzelf behoort, en zijn kunst ook iets buitengewoons en apart, niet te verwarren met de andere gewone dingen van de wereld. De stelregel, "Kunst om de kunst", probeert dezelfde fout te imponeren en te benadrukken als een waarheid. Het is dezelfde fout als wanneer mensen in het midden van hun salons een ingelijste schilderij plaatsen die niets te maken heeft met het meubilair of de muren, maar daar alleen is neergezet omdat het een "kunstvoorwerp" is.

Echte kunst is een geheel en een ensemble; het is één en één stuk met het leven. Je ziet iets van deze intieme volledigheid in het oude Griekenland en het oude Egypte; want daar werden schilderijen en beelden en alle kunstvoorwerpen gemaakt en gerangschikt als onderdeel van het architectonische plan van een gebouw, elk detail een deel van het geheel. Zo is het in Japan, of in ieder geval was het zo tot de andere dag vóór de invasie van een utilitair en praktisch modernisme. Een Japans huis is een prachtig artistiek geheel; altijd staat het juiste ding op de juiste plek, niets verkeerd geplaatst, niets te veel, niets te weinig. Alles is precies zoals het moest zijn, en het huis zelf past wonderwel bij de omringende natuur. Ook in India waren schilderkunst, beeldhouwkunst en architectuur één integrale schoonheid, één enkele beweging van aanbidding van het Goddelijke.

In die zin heeft er sindsdien een grote degeneratie plaatsgevonden in de wereld. Vanaf de tijd van Victoria en in Frankrijk vanaf het Tweede Keizerrijk zijn we een periode van decadentie ingegaan. De gewoonte is ontstaan om in kamers schilderijen op te hangen die geen betekenis hebben voor de omringende objecten; elk schilderij, elk kunstwerk kan nu overal worden neergezet en het zou weinig verschil maken. Kunst is nu bedoeld om vaardigheid, slimheid en talent te tonen, niet om een integrale uitdrukking van harmonie en schoonheid in een huis te belichamen.

Maar de laatste tijd is er een opstand ontstaan tegen deze terugval in de burgerlijke smaak. De reactie was zo heftig dat het op een complete afwijking leek en de kunst leek op het punt te staan om te zinken in het absurde. Langzaam is er echter uit de chaos iets ontstaan, iets dat rationeler, logischer, coherenter is waaraan opnieuw de naam kunst kan worden gegeven, een kunst vernieuwd en misschien, of laten we hopen, geregenereerd.

Kunst is in zijn fundamentele waarheid niets minder dan het aspect van schoonheid van de Goddelijke manifestatie. Misschien zullen er, vanuit dit standpunt bekeken, maar weinig echte kunstenaars te vinden zijn; maar er zijn er toch een paar en deze kunnen heel goed als Yogis worden beschouwd. Want net als een Yogi gaat een kunstenaar in diepe contemplatie om zijn inspiratie af te wachten en te ontvangen. Om iets werkelijk moois te creëren, moet hij het eerst van binnenuit zien, het als een geheel in zijn innerlijk bewustzijn realiseren; pas wanneer hij het zo vindt, ziet, vasthoudt, kan hij het naar buiten toe uitvoeren; hij creëert volgens deze grotere innerlijke visie. Dit is ook een soort Yogadiscipline, want hierdoor treedt hij in intieme gemeenschap met de innerlijke werelden. Een man als Leonardo da Vinci was een Yogi en niets anders. En hij was, zo niet de grootste, dan toch minstens een van de grootste schilders, — hoewel zijn kunst niet alleen bij schilderen bleef.

Ook muziek is een wezenlijk spirituele kunst en is altijd geassocieerd met religieus gevoel en een innerlijk leven. Maar ook hier hebben we het tot iets onafhankelijks en zelfvoorzienends gemaakt, een paddenstoelkunst, zoals operamuziek. De meeste artistieke producties die we tegenkomen zijn van deze soort en op zijn best interessant vanuit het oogpunt van techniek. Ik zeg niet dat zelfs operamuziek niet kan worden gebruikt als een medium voor een hogere kunstuitdrukking; want welke vorm het ook heeft, het kan worden gebruikt om een dieper doel te dienen. Alles hangt af van het ding zelf, van hoe het wordt gebruikt, van wat erachter zit. Er is niets dat niet kan worden gebruikt voor het Goddelijke doel — net zoals alles kan doen alsof het Goddelijk is en toch van de paddenstoelsoort is.

Onder de grote moderne muzikanten zijn er verschillende geweest wier bewustzijn, toen ze creëerden, in contact kwam met een hoger bewustzijn. Cesar Franck speelde op het orgel als iemand die geïnspireerd was; hij had een opening naar het psychische leven en hij was zich daarvan bewust en gaf er in grote mate uitdrukking aan. Beethoven had, toen hij de Negende Symfonie componeerde, het visioen van een opening naar een hogere wereld en van de afdaling van een hogere wereld naar dit aardse vlak. Wagner had sterke en krachtige aanduidingen van de occulte wereld; hij had het instinct van occultisme en het gevoel voor het occulte en daardoor ontving hij zijn grootste inspiraties. Maar hij werkte vooral op het vitale niveau en zijn

denkvermogen kwam voortdurend tussenbeide om zijn inspiratie te verstoren en te mechaniseren. Zijn werk is voor het grootste deel te gemengd, te vaak duister en zwaar, hoewel krachtig. Maar toen hij de vitale en de mentale niveaus kon oversteken en een hogere wereld kon bereiken, waren sommige van de glimpen die hij had van een uitzonderlijke schoonheid, zoals in Parsifal, in sommige delen van Tristan en Isolde en de meeste in de laatste grote akte.

Kijk nog eens naar wat de moderneren van de dans hebben gemaakt; vergelijk het met wat de dans ooit was. De dans was ooit een van de hoogste uitingen van het innerlijke leven; het werd geassocieerd met religie en het was een belangrijk onderdeel van heilige ceremonies, in de viering van festivals, in de aanbidding van het Goddelijke. In sommige landen bereikte het een zeer hoge mate van schoonheid en een buitengewone perfectie. In Japan hielden ze de traditie van de dans in stand als onderdeel van het religieuze leven en, omdat het strikte gevoel voor schoonheid en kunst een natuurlijk bezit is van de Japanners, lieten zij het niet ontaarden in iets van mindere betekenis en kleiner doel. Dat was ook zo in India. Het is waar dat er in onze tijd pogingen zijn gedaan om de oude Griekse en andere dansen nieuw leven in te blazen; maar de religieuze zin ontbreekt in al zulke wederopstandingen en ze lijken meer op ritmische gymnastiek dan op dans.

Tegenwoordig zijn Russische dansen beroemd, maar ze zijn uitingen van de vitale wereld en er zit zelfs iets verschrikkelijk vitaals in ze. Zoals alles wat uit die wereld naar ons toekomt, kunnen ze heel aantrekkelijk of heel afstotelijk zijn, maar ze staan altijd voor zichzelf en niet voor de uiting van het hogere leven. De mystiek van de Russen is van een vitale orde. Als technici van de dans zijn ze geweldig; maar techniek is slechts een instrument. Als je instrument goed is, des te beter, maar zolang het niet overgegeven is aan het Goddelijke, hoe mooi het ook mag zijn, is het leeg van het hoogste en kan het geen goddelijk doel dienen. De moeilijkheid is dat de meesten die kunstenaars worden, geloven dat ze op eigen benen staan en zich niet tot het Goddelijke hoeven te wenden. Dat is heel jammer; want in de goddelijke manifestatie is vaardigheid een even nuttig element als al het andere. Vaardigheid is een deel van het goddelijke weefsel, alleen moet het weten hoe het zich ondergeschikt kan maken aan grotere dingen.

Er is een domein ver boven het denkvermogen dat we de wereld van Harmonie zouden kunnen noemen en als je daar kunt komen, zul je de wortel vinden van alle harmonie die zich in welke vorm dan ook op aarde heeft gemanifesteerd. Er is bijvoorbeeld een bepaalde lijn van muziek, bestaande uit een paar opperste noten, die achter de producties van twee kunstenaars zat die na elkaar kwamen — de een een concert van Bach, de ander een concert van Beethoven. De twee zijn niet hetzelfde op papier en verschillen voor het uitwendige oor, maar in hun essentie zijn ze hetzelfde. Eén en dezelfde trilling van bewustzijn, één golf van betekenisvolle harmonie raakte beide kunstenaars. Beethoven ving een groter deel op, maar in hem was het meer vermengd met de uitvindingen en interpolaties van zijn denkvermogen; Bach ontving minder, maar wat hij ervan greep was zuiverder. De trilling was die van de zegevierende opkomst van het bewustzijn, bewustzijn dat zichzelf uit de baarmoeder van onbewustheid rukt in een triomfantelijke opstand en geboorte.

Als je door Yoga in staat bent om deze bron van alle kunst te bereiken, dan ben je meester, als je wilt, van alle kunsten. Degenen die er misschien

eerder zijn geweest, vonden het misschien gelukkiger, aangenamer of vol van een verrukkelijke gemak om te blijven en te genieten van de Schoonheid en het Genot dat daar is, zonder het te manifesteren, niet te belichamen op aarde. Maar deze onthouding is niet de hele waarheid noch de ware waarheid van Yoga; het is eerder een vervorming, een vermindering van de dynamische vrijheid van Yoga door de meer negatieve geest van Sannyasa. De wil van het Goddelijke is om te manifesteren, niet om helemaal teruggetrokken te blijven in inactiviteit en een absolute stilte; als het Goddelijke Bewustzijn werkelijk een inactiviteit van niet-manifesterende gelukzaligheid was, zou er nooit enige schepping zijn geweest.

4 Augustus 1929

Is overgave niet hetzelfde als opoffering?

In onze Yoga is er geen ruimte voor opoffering. Maar alles hangt af van de betekenis die je aan het woord geeft. In zijn zuivere betekenis betekent het een gewijd geven, een heilig maken voor het Goddelijke. Maar in de betekenis die het nu draagt, is opoffering iets dat werkt voor vernietiging; het draagt een atmosfeer van ontkenning met zich mee. Dit soort opoffering is geen vervulling; het is een ontbering, een zelfverbranding. Het zijn je mogelijkheden die je opoffert, de mogelijkheden en realisaties van je persoonlijkheid van het meest materiële tot het hoogste spirituele bereik. Opoffering vermindert je zijn. Als je fysiek je leven, je lichaam opoffert, geef je al je mogelijkheden op het materiële vlak op; het is gedaan met de prestaties van je aardse bestaan.

Op dezelfde manier kun je je leven moreel opofferen; je geeft de amplitude en vrije vervulling van je innerlijke bestaan op. Er is altijd in dit idee van zelfopoffering een gevoel van dwang, een beperking, een opgelegde zelfverloochening. Dit is een ideaal dat geen ruimte biedt aan de diepere en grotere spontaniteiten van de ziel. Met overgave bedoelen we niet dit, maar een spontane zelfgave, een gave van heel je zelf aan het Goddelijke, aan een groter Bewustzijn waarvan je deel uitmaakt. Overgave zal niet verminderen, maar toenemen; het zal je persoonlijkheid niet verminderen, verzwakken of vernietigen, het zal het versterken en vergroten. Overgave betekent een vrije totale gave met alle vreugde van het geven; er zit geen gevoel van opoffering in. Als je ook maar het geringste gevoel hebt dat je een offer brengt, dan is het geen overgave meer. Want het betekent dat je jezelf reserveert of dat je probeert te geven, met tegenzin of met pijn en moeite, en niet de vreugde van het geschenk hebt, misschien zelfs niet het gevoel dat je geeft. Wanneer je iets doet met het gevoel van een compressie van je wezen, wees er dan zeker van dat je het op de verkeerde manier doet. Ware overgave vergroot je; het vergroot je capaciteit; het geeft je een grotere mate van kwaliteit en kwantiteit die je niet alleen had kunnen hebben. Deze nieuwe grotere mate van kwaliteit en kwantiteit is anders dan alles wat je eerder kon bereiken: je betreedt een andere wereld, een wijdte die je niet had kunnen betreden als je je niet had overgegeven. Het is als wanneer een druppel water in de zee valt; als het daar nog steeds zijn afzonderlijke identiteit zou houden, zou het een kleine druppel water blijven en niets meer, een kleine druppel verpletterd door alle immensheid eromheen, omdat het zich niet heeft overgegeven. Maar, door zich over te geven, verenigt het zich met de zee en neemt het deel aan de aard en kracht en uitgestrektheid van de hele zee.

Er is geen dubbelzinnigheid of vaagheid in de beweging, het is duidelijk en sterk en definitief. Als een klein menselijke denkvermogen voor het Goddelijke Universele Denkvermogen staat en zich vastklampt aan zijn afgescheidenheid, zal hij blijven wat hij is, een klein begrensde ding, niet in staat de aard van de hogere realiteit te kennen of er zelfs maar mee in contact te komen. De twee blijven apart staan en zijn, zowel kwalitatief als kwantitatief, behoorlijk verschillend van elkaar. Maar als het kleine menselijke

denkvermogen zich overgeeft, zal hij opgaan in het Goddelijke Universele Denkvermogen; hij zal er in kwaliteit en kwantiteit één mee zijn; niets verliezend behalve zijn eigen beperkingen en vervormingen, zal hij er zijn uitgestrektheid en stralende helderheid van ontvangen. Het kleine bestaan zal zijn aard veranderen; het zal de aard aannemen van de grotere waarheid waaraan het zich overgeeft. Maar als het zich verzet en vecht, als het in opstand komt tegen het Universele Denkvermogen, dan zijn een conflict en druk onvermijdelijk waarin wat zwak en klein is niet anders kan dan in die kracht en immensiteit worden getrokken. Als het zich niet overgeeft, is zijn enige andere mogelijke lot absorptie en uitsterven. Een mens die in contact komt met het Goddelijke Denkvermogen en zich overgeeft, zal merken dat zijn eigen denkvermogen onmiddellijk gezuiverd wordt van zijn onduidelijkheden en deelneemt aan de kracht en de kennis van het Goddelijke Universele Denkvermogen. Als hij vooraan staat, maar gescheiden, zonder enig contact, zal hij blijven wat hij is, een klein druppeltje water in de onmetelijke uitgestrektheid. Als hij in opstand komt, verliest hij zijn verstand; zijn krachten zullen afnemen en verdwijnen. En wat geldt voor het verstand, geldt ook voor alle andere delen van de natuur. Het is net als wanneer je vecht tegen iemand die te sterk voor je is — een gebroken hoofd is alles wat je wint. Hoe kun je vechten tegen iets dat een miljoen keer sterker is? Elke keer dat je in opstand komt, krijg je een klap en elke klap neemt een deel van je kracht weg, zoals wanneer iemand die een boksgevecht aangaat met een veel sterkere rivaal klap na klap krijgt en elke klap hem zwakker en zwakker maakt tot hij knock-out is. Er is geen noodzaak voor een opzettelijke interventie, de actie is automatisch. Er kan niets anders gebeuren als je jezelf in opstand brengt tegen de Immensiteit. Zolang je in je hoek blijft en de koers van het gewone leven volgt, word je niet aangeraakt of gekwetst; maar zodra je in contact komt met het Goddelijke, staan er slechts twee wegen voor je open. Je geeft je over en gaat erin op, en je overgave vergroot en verheerlijkt je; of je komt in opstand en al je mogelijkheden worden vernietigd en je krachten ebben weg en worden uit je getrokken naar Dat waar je je tegen verzet.

Er zijn veel verkeerde ideeën in omloop over overgave. De meeste mensen lijken overgave te zien als een abdicatie van de persoonlijkheid; maar dat is een ernstige vergissing. Want het individu is bedoeld om één aspect van het Goddelijke Bewustzijn te manifesteren, en de uitdrukking van zijn karakteristieke aard is wat zijn persoonlijkheid creëert; dan, door de juiste houding aan te nemen ten opzichte van het Goddelijke, wordt deze persoonlijkheid gezuiverd van alle invloeden van de lagere natuur die het verminderen en vervormen en wordt het sterker persoonlijker, meer zichzelf, completer. De waarheid en kracht van de persoonlijkheid komen naar voren met een meer schitterende duidelijkheid, zijn karakter is nauwkeuriger gemarkeerd dan het mogelijk zou kunnen zijn wanneer het gemengd zou worden met alle duisternis en onwetendheid, al het vuil en de legering van de lagere natuur. Het ondergaat een verhoging en verheerlijking, een vergroting van capaciteit, een realisatie van het maximum van zijn mogelijkheden. Maar om deze sublimerende verandering te hebben, moet hij eerst dat alles opgeven door de ware aard te vervormen, te beperken en te verduisteren, de ware persoonlijkheid boeit en vernedert en misvormt; hij moet alles wat toebehoort aan de onwetende lagere bewegingen van de gewone mens en

zijn blinde, hinkende gewone leven, van zich afwerpen. En allereerst moet hij zijn verlangens opgeven; want verlangen is de meest duistere en meest verduisterende beweging van de lagere natuur. Verlangens zijn bewegingen van zwakte en onwetendheid en ze houden je geketend aan je zwakte en aan je onwetendheid. Mensen hebben de indruk dat hun verlangens binnenin geboren worden; ze voelen alsof ze uit zichzelf komen of binnen zichzelf ontstaan; maar het is een verkeerde indruk. Verlangens zijn golven van de uitgestrekte zee van de duistere lagere natuur en ze gaan van de ene persoon naar de andere. Mensen genereren geen verlangen in zichzelf, maar worden door deze golven overvallen; wie open is en zonder verdediging, wordt erin gevangen en heen en weer geslingerd. Begeerte door hem in beslag te nemen en te bezitten, maakt hem onbekwaam tot enig onderscheid en geeft hem de indruk dat het tot zijn natuur behoort om het te manifesteren. In werkelijkheid heeft het niets te maken met zijn ware natuur. Hetzelfde geldt voor alle lagere impulsen, jaloezie of afgunst, haat of geweld. Ook dit zijn bewegingen die je grijpen, golven die overweldigen en binnendringen; ze vervormen, ze behoren niet tot het ware karakter of de ware natuur; ze zijn geen intrinsiek of onafscheidelijk deel van jezelf, maar komen uit de zee van omringende duisternis waarin de krachten van de lagere natuur bewegen. Deze verlangens, deze passies hebben geen persoonlijkheid, er is niets in hen of hun werking dat specifiek is voor jou; ze manifesteren zich op dezelfde manier bij iedereen. Ook de duistere bewegingen van het denkvermogen, de twijfels en fouten en moeilijkheden die de persoonlijkheid vertroebelen en haar uitbreiding en vervulling verminderen, komen uit dezelfde bron. Het zijn passerende golven en ze vangen iedereen die klaar is om gevangen te worden en gebruikt te worden als hun blinde instrument. En toch blijft iedereen geloven dat deze bewegingen deel uitmaken van hemzelf en een kostbaar product zijn van zijn eigen vrije persoonlijkheid. Zelfs wij vinden mensen die zich aan hen en hun beperkingen vastklampen als het teken of de essentie van wat zij hun vrijheid noemen.

Als je dit begrepen hebt, zul je klaar zijn om het verschil te begrijpen, het grote verschil tussen spiritualiteit en moraliteit, twee dingen die voortdurend met elkaar verward worden. Het spirituele leven, het leven van Yoga, heeft als doel om te groeien tot het goddelijke bewustzijn en als resultaat om te zuiveren, intensiveren, verheerlijken en vervolmaken wat in je is. Het maakt je tot een kracht voor het manifesteren van het Goddelijke; het verheft het karakter van elke persoonlijkheid tot zijn volle waarde en brengt het tot zijn maximale expressie; want dit is onderdeel van het Goddelijke plan. Moraliteit gaat voort door een mentale constructie en, met een paar ideeën over wat goed is en wat niet, stelt een ideaaltype op waartoe iedereen zich moet dwingen. Dit morele ideaal verschilt in zijn bestanddelen en zijn ensemble op verschillende tijden en verschillende plaatsen. En toch proclameert het zichzelf als een uniek type, een categorisch absoluut; het laat geen ander buiten zichzelf toe; het laat zelfs geen variatie binnen zichzelf toe. Allen moeten gevormd worden volgens zijn ene ideale patroon, iedereen moet uniform en onberispelijk hetzelfde gemaakt worden. Omdat moraliteit van deze rigide onwerkelijke aard is, is het in zijn principe en werking het tegenovergestelde van het spirituele leven. Het spirituele leven onthult de ene essentie in alles, maar onthult ook zijn oneindige diversiteit; het werkt voor diversiteit in eenheid en voor perfectie in die diversiteit. Moraliteit tilt een

kunstmatige standaard op die in strijd is met de verscheidenheid van het leven en de vrijheid van het denkvermogen. Door iets mentaals te creëren, vast en beperkt, vraagt het iedereen om zich eraan te conformeren. Iedereen moet zich inspannen om dezelfde kwaliteiten en dezelfde ideale natuur te verwerven. Moraliteit is niet goddelijk of van het Goddelijke; het is van de mens en de mens. Moraliteit neemt als basiselement een vaste indeling in het goede en het slechte; maar dit is een willekeurig idee. Het neemt dingen die relatief zijn en probeert ze op te leggen als absoluut; want dit goede en dit slechte verschillen in verschillende klimaten en tijden, tijdperken en landen. Het morele idee gaat zo ver dat het zegt dat er goede en slechte verlangens zijn en roept je op om het ene te accepteren en het andere te verwerpen. Maar het spirituele leven eist dat je verlangens volledig verwerpt. De wet ervan is dat je alle bewegingen die je wegtrekken van het Goddelijke, moet verwerpen. Je moet ze niet verwerpen omdat ze slecht zijn op zichzelf, — want ze kunnen goed zijn voor een ander mens of in een andere sfeer, — maar omdat ze behoren tot de impulsen of krachten die, omdat ze niet verlicht en onwetend zijn, in de weg staan van uw benadering van het Goddelijke. Alle verlangens, of ze nu goed of slecht zijn, vallen binnen deze beschrijving; want verlangen zelf ontstaat uit een niet verlicht vitaal wezen en zijn onwetendheid. Aan de andere kant moet u alle bewegingen accepteren die je in contact brengen met het Goddelijke. Maar je accepteert ze niet omdat ze op zichzelf goed zijn, maar omdat ze je naar het Goddelijke brengen. Accepteer dan alles wat je naar het Goddelijke brengt. Verwerp alles wat je ervan wegvoert, maar zeg niet dat dit goed is en dat slecht of probeer uw visie op te leggen aan anderen; want wat je slecht noemt, kan juist goed zijn voor uw buurman die niet probeert het Goddelijke Leven te realiseren.

Laten we een voorbeeld nemen van het verschil tussen de morele en de spirituele kijk op dingen. De gewone sociale opvattingen maken onderscheid tussen twee klassen mensen, — de vrijgevige, de hebzuchtige. De hebzuchtige man wordt veracht en bekritiseerd, terwijl de vrijgevige man als onzelfzuchtig en nuttig voor de maatschappij wordt beschouwd en geprezen om zijn deugd. Maar voor de spirituele visie staan ze allebei op hetzelfde niveau; de vrijgevigheid van de een, de hebzucht van de ander zijn vervormingen van een hogere waarheid, een grotere goddelijke macht. Er is een macht, een goddelijke beweging die krachten en dingen en wat het ook maar bezit verspreidt, diffundeert, vrijelijk uitwerpt op alle niveaus van de natuur, van het meest materiële tot het meest spirituele vlak. Achter de vrijgevige man en zijn vrijgevigheid staat een zielstype dat deze beweging uitdrukt; hij is een macht voor diffusie, voor brede distributie. Er is een andere macht, een andere goddelijke beweging die verzamelt en vergaart; het verzamelt en accumuleert krachten en dingen en alle mogelijke bezittingen, of het nu van de lagere of van de hogere vlakken is. De man die je belast met hebzucht was bedoeld als instrument van deze beweging. Beide zijn belangrijk, beide nodig in het hele plan; de beweging die opslaat en concentreert is niet minder nodig dan de beweging die zich verspreidt en diffundeert. Beide, als ze zich werkelijk overgeven aan het Goddelijke, zullen worden gebruikt als instrumenten voor zijn goddelijke werk in dezelfde mate en met een gelijke waarde. Maar wanneer ze niet worden overgegeven, worden ze allebei evenzeer aangestuurd door impulsen van onwetendheid. De een wordt ertoe aangezet om weg te gooien, de ander wordt ertoe

aangezet om terug te houden; maar beide worden aangestuurd door krachten die voor hun eigen bewustzijn onduidelijk zijn, en tussen de twee is er weinig te kiezen. Men zou tegen de veelgeprezen vrijgevige man kunnen zeggen, vanuit het hogere gezichtspunt van Yoga, "Al uw impulsen van vrijgevigheid zijn niets in de waarden van de geest, want ze komen voort uit ego en onwetend verlangen." En aan de andere kant, onder degenen die worden beschuldigd van hebzucht, kun je soms een man zien die verzamelt en hamstert, vol van een rustige en geconcentreerde vastberadenheid in het werk dat hem door zijn natuur is toegewezen, die, eenmaal ontwaakt, een heel goed instrument van het Goddelijke zou zijn. Maar gewoonlijk handelt de hebzuchtige man vanuit ego en verlangen, net als zijn tegenpool; het is het andere uiteinde van dezelfde onwetendheid. Beiden zullen zichzelf moeten zuiveren en veranderen voordat ze contact kunnen maken met iets hogers dat achter hen staat en het kunnen uiten op de manier waartoe ze door hun natuur worden geroepen.

Op dezelfde manier kun je alle andere typen nemen en ze herleiden tot een oorspronkelijke bedoeling in de Goddelijke Kracht. Elk is een vermindering of karikatuur van het type dat door het Goddelijke is bedoeld, een mentale en vitale vervorming van dingen die een grotere spirituele waarde hebben. Het is een verkeerde beweging die de vervorming of de karikatuur creëert. Zodra deze valse impuls onder de knie is, de juiste houding is aangenomen, de juiste beweging is gevonden, onthullen ze allemaal hun goddelijke waarden. Ze worden allemaal gerechtvaardigd door de waarheid die in hen is, allemaal even belangrijke, even noodzakelijke, verschillende maar onmisbare instrumenten van de Goddelijke Manifestatie.

Vragen en Antwoorden

1930 - 1931

Het Gewone Leven en de Ware ziel

Het gewone leven is een kringloop van verschillende verlangens en hebzucht. Zolang men ermee bezig is, kan er geen blijvende vooruitgang zijn. Er moet een uitweg uit de kringloop worden gevonden. Neem bijvoorbeeld de meest voorkomende bezigheid van het gewone leven: het voortdurende denken van mensen over wat ze zullen eten en wanneer ze zullen eten en of ze genoeg eten. Om de hebzucht naar voedsel te overwinnen, moet er een gelijkmoedigheid in het wezen worden ontwikkeld, zodat je volkomen onverschillig bent ten opzichte van voedsel. Als je voedsel wordt gegeven, eet je het; zo niet, dan maakt het je helemaal niet uit; bovenal blijf je niet aan voedsel denken. En het denken mag ook niet negatief zijn. Om zo opgeslokt te worden door het bedenken van methoden en middelen van onthouding als de sannyasis doen, is om bijna net zo geobsedeerd te zijn door voedsel als om er hebzuchtig over te dromen. Wees er onverschillig tegenover: dat is het belangrijkste. Haal het idee van eten uit je bewustzijn, hecht er niet het minste belang aan.

Dit zal heel gemakkelijk zijn als je eenmaal in contact bent met je psychische wezen, de ware ziel diep in je. Dan zul je onmiddellijk voelen hoe onbelangrijk deze dingen zijn en dat het enige dat ertoe doet het Goddelijke is. In het psychische verblijven is verheven worden boven alle hebzucht. Je zult geen hunkering, geen zorgen, geen koortsachtig verlangen hebben. En je zult ook voelen dat wat er ook gebeurt, het gebeurt voor het beste. Begrijp me niet verkeerd als ik suggereer dat je altijd moet denken dat alles voor het beste is. Niet alles is voor het beste zolang je in het gewone bewustzijn bent. Je kunt misleid worden in volkomen verkeerde kanalen als je niet in de juiste staat van bewustzijn bent. Maar als je eenmaal in evenwicht bent in het psychische en je zelfoffer hebt gebracht aan het Goddelijke, zal alles wat er gebeurt voor het beste gebeuren, want alles, hoe vermomd ook, zal een duidelijk goddelijk antwoord op jou zijn.

De daad van oprechte zelfgave is inderdaad zijn eigen onmiddellijke beloning — het brengt zoveel geluk, zoveel vertrouwen, zoveel zekerheid met zich mee als niets anders kan geven. Maar totdat de zelfgave stevig psychisch is, zullen er verstoringen zijn, de tussenpoos van donkere momenten tussen heldere. Alleen het psychische blijft voortgaan in een ononderbroken lijn, zijn beweging een voortdurende ascensie. Alle andere bewegingen zijn gebroken en discontinu. En pas als het psychische als jezelf wordt gevoeld, kun je een individu zijn; want het is het ware zelf in jou. Voordat het ware zelf wordt gekend, ben je een openbare plaats, geen wezen. Er zijn zoveel botsende krachten die in jou werken; dus als je echte vooruitgang wilt boeken, ken dan je eigen wezen dat in constante eenheid is met het Goddelijke. Alleen dan zal transformatie mogelijk zijn. Alle andere delen van je natuur zijn onwetend: de geest bijvoorbeeld, maakt vaak de fout te denken dat elk briljant idee ook een lichtend idee is. Het kan met evenveel kracht argumenten voor en tegen God verzinnen: het heeft geen onfeilbaar gevoel voor de waarheid. Het vitale is over het algemeen onder de indruk van

elke machtsvertoning en is bereid daarin het Goddelijke te zien. Alleen de psyche heeft een rechtvaardig onderscheid: het is zich direct bewust van de opperste Aanwezigheid, het onderscheidt onfeilbaar tussen het goddelijke en het ongoddelijke. Als je er ook maar even contact mee hebt, zul je een overtuiging over het Goddelijke met je meedragen dat door niets aan het wankelen wordt gebracht.

Hoe, vraag je me, moeten we ons ware wezen kennen? Vraag erom, verlang ernaar, wil het zoals je niets anders wilt. De meesten van jullie hier worden erdoor beïnvloed, maar het zou meer moeten zijn dan een invloed, je zou je ermee kunnen identificeren. Alle drang naar perfectie komt ervan, maar je bent je niet bewust van de bron, je werkt er niet bewust mee samen, je identificeert je niet met het licht ervan. Denk niet dat ik het emotionele deel van je bedoel als ik het over de psyche heb. Emotie hoort bij het hogere vitale, niet bij de zuivere psyche. De psyche is een constante vlam die in je brandt, die opstijgt naar het Goddelijke en een gevoel van van kracht die alle tegenstellingen doorbreekt. Wanneer je je ermee identificeert, heb je het gevoel van de goddelijke waarheid — dan kun je niet anders dan ook voelen dat de hele wereld onwetend op zijn kop loopt met zijn voeten in de lucht!

Je moet leren om wat je je individuele zelf noemt te verenigen met je ware psychische individualiteit. Je huidige individualiteit is een zeer gemengd iets, een reeks veranderingen die toch een bepaalde continuïteit, een zekere gelijkheid of identiteit van trilling in het midden van alle flux behoudt. Het is bijna als een rivier die nooit hetzelfde is en toch een zekere vastberadenheid en persistentie van zichzelf heeft. Je normale zelf is slechts een schaduw van je ware individualiteit die je pas zult beseffen wanneer dit normale individu dat op verschillende momenten anders is gepositioneerd, nu in het mentale, dan in het vitale, dan weer in het fysieke, in contact komt met de psyche en het als zijn ware wezen voelt. Dan zul je één zijn, niets zal je doen wankelen of verstoren, je zult gestaag en blijvend vooruitgang boeken en boven zulke kleinzielige dingen als hebzucht naar voedsel staan.

Overgave, Zelfopoffering en Wijding

Overgave is de beslissing die wordt genomen om de verantwoordelijkheid van je leven over te dragen aan het Goddelijke. Zonder deze beslissing is er helemaal niets mogelijk; als je je niet overgeeft, is de Yoga helemaal uit de vraag. Al het andere komt er vanzelf na, want het hele proces begint met overgave. Je kunt je overgeven door kennis of door toewijding. Je hebt misschien een sterke intuïtie dat alleen het Goddelijke de waarheid is en een stralende overtuiging dat je het zonder het Goddelijke niet redt. Of je hebt misschien een spontaan gevoel dat deze zin de enige manier is om gelukkig te zijn, een sterk psychisch verlangen om exclusief bij het Goddelijke te horen: "Ik behoor niet bij mezelf," zeg je, en geef de verantwoordelijkheid van je bestaan op aan de Waarheid. Dan komt zelfopoffering: "Hier ben ik, een wezen met verschillende kwaliteiten, goed en slecht, duister en verlicht. Ik bied mezelf aan zoals ik ben aan jou, neem me op met al mijn ups en downs, conflicterende impulsen en neigingen — doe wat u wilt met me." In de loop van je zelfopoffering, begin je je wezen te verenigen rond datgene wat de eerste beslissing heeft genomen — de centrale psychische wil. Alle botsende elementen van je natuur moeten worden geharmoniseerd, ze moeten één voor één worden opgenomen en verenigd met het centrale wezen. Je kunt jezelf aanbieden aan het Goddelijke met een spontane beweging, maar het is niet mogelijk om jezelf effectief te geven zonder deze eenwording. Hoe meer je verenigd bent, hoe meer je in staat bent om zelfgave te realiseren. En als de zelfgave eenmaal voltooid is, volgt de wijding: het is de kroon op het hele proces van realisatie, de laatste stap van de gradatie, waarna er geen problemen meer zijn en alles soepel verloopt. Maar je mag niet vergeten dat je niet in één keer integraal toegewijd kunt worden. Je wordt vaak in zo'n geloof gefopt als je een dag of twee een sterke beweging van een bepaald soort hebt. Je wordt ertoe gebracht te hopen dat alles anders automatisch in zijn kielzog zal volgen; maar in feite als je ook maar een beetje zelfgenoegzaam wordt, vertraag je je eigen vooruitgang. Want je wezen zit vol met ontelbare neigingen die met elkaar in oorlog zijn — bijna verschillende persoonlijkheden, kunnen we zeggen. Wanneer een van hen zich aan het Goddelijke overgeeft, komen de anderen naar voren en weigeren hun trouw. "We hebben onszelf niet overgegeven," roepen ze, en beginnen te schreeuwen om hun onafhankelijkheid en expressie. Dan gebied je ze stil te zijn en laat je ze de Waarheid zien. Geduldig moet je je hele wezen rondgaan, elke hoek en nis verkennen en al die anarchistische elementen in je onder ogen zien die wachten op hun psychologische moment om naar boven te komen. En het is pas wanneer je de hele ronde van je mentale, vitale en fysieke natuur hebt gemaakt, alles hebt overtuigd om zich aan het Goddelijke over te geven en zo een absolute verenigde toewijding hebt bereikt, dat je een einde maakt aan je moeilijkheden. Dan is jouw wandeling naar transformatie inderdaad een glorieuze, want je gaat niet langer van duisternis naar kennis, maar van kennis naar kennis, licht naar licht, geluk naar geluk.... De volledige toewijding is ongetwijfeld geen gemakkelijke zaak, en het zou bijna oneindig lang kunnen duren als je het allemaal zelf zou moeten doen,

door je eigen onafhankelijke inspanning. Maar als de Genade van het Goddelijke met je is, is dat niet precies zo. Met een klein duwtje van het Goddelijke af en toe, een klein duwtje in deze richting en in die, wordt het werk relatief vrij gemakkelijk. Natuurlijk hangt de tijdsduur af van elk individu, maar het kan heel veel worden verkort als je een echt vast besluit neemt. Besluit is het enige dat nodig is — besluit is de hoofdsleutel.

Verzaking

Er wordt in boeken veel gesproken over verzaking — dat je bezittingen moet verzaken, gehechtheden moet verzaken, verlangens moet verzaken. Maar ik ben tot de conclusie gekomen dat zolang je van iets afstand moet doen, je niet op dit pad bent; want zolang je niet grondig walgt van de dingen zoals ze zijn, en je moeite moet doen om ze te verwerpen, ben je niet klaar voor de supramentale realisatie. Als de constructies van het Bovenmentale — de wereld die het heeft gebouwd en de bestaande orde die het ondersteunt — je nog steeds tevreden stellen, kun je niet hopen deel te nemen aan die realisatie. Alleen als je zo'n wereld walgelig, ondraaglijk en onacceptabel vindt, ben je geschikt voor de verandering van bewustzijn. Daarom hecht ik geen belang aan het idee van verzaking. Verzaking betekent dat je moet opgeven wat je waardeert, dat je moet weggooien wat je denkt dat het waard is om te behouden. Wat u daarentegen moet voelen is dat deze wereld lelijk, dom, bruto en vol ondraaglijk lijden is; en als u zich zo voelt, zal al het fysieke, al het materiële bewustzijn dat niet wil dat het dat is, willen dat het verandert, roepend: "Ik wil iets anders — iets dat waar, mooi, vol vreugde en kennis en bewustzijn is!" Alles hier drijft op een zee van duistere onbewustheid. Maar als u het Goddelijke wilt met al uw wil, al uw vastberadenheid, al uw aspiratie en intensiteit, zal het zeker komen. Maar het is niet alleen een kwestie van het verbeteren van de wereld. Er zijn mensen die roepen om verandering van regering, sociale hervorming en filantropisch werk, in de overtuiging dat ze daardoor de wereld beter kunnen maken. Wij willen een nieuwe wereld, een ware wereld, een uitdrukking van het Waarheidsbewustzijn. En dat zal het zijn, dat moet het zijn — en hoe eerder hoe beter!

Het mag echter niet alleen een subjectieve verandering zijn. Het hele fysieke leven moet worden getransformeerd. De materiële wereld wil niet alleen een verandering van bewustzijn in ons. Het zegt in feite: "Je trekt je terug in gelukzaligheid, wordt lichtgevend, hebt de goddelijke kennis; maar dat verandert mij niet. Ik blijf nog steeds de hel die ik praktisch ben!" De ware verandering van bewustzijn is er een die de fysieke omstandigheden van de wereld zal veranderen en het een geheel nieuwe schepping zal maken.

Aspiratie in het Fysieke voor de Goddelijke Liefde

Hier is de bloem die we “Aspiratie in het fysieke voor de Goddelijke Liefde” hebben genoemd. Met het “fysieke” bedoel ik het fysieke bewustzijn, het meest gewone naar buiten gaande bewustzijn, het normale bewustzijn van de meeste mensen, dat zoveel waarde hecht aan comfort, goed eten, goede kleding, gelukkige relaties, enz., in plaats van te streven naar hogere dingen. Aspiratie in het fysieke voor de Goddelijke Liefde impliceert dat het fysieke niets anders vraagt dan dat het moet voelen hoe het Goddelijke het liefheeft. Het realiseert zich dat al zijn gebruikelijke bevredigingen volstrekt onvoldoende zijn. Maar er kan geen compromis zijn: als het fysieke de Goddelijke Liefde wil, moet het dat alleen willen en niet zeggen: “Ik zal de Goddelijke Liefde hebben en tegelijkertijd mijn andere gehechtheden, behoeften en genoegens behouden....”

De fundamentele zetel van aspiratie van waaruit het uitstraalt of zich manifesteert in een deel van het wezen of een ander is het psychische centrum. Als ik spreek over aspiratie in het fysieke, bedoel ik dat het bewustzijn in jou dat hunkert naar materieel comfort en welzijn, uit zichzelf, zonder gedwongen te worden door de hogere delen van je natuur, uitsluitend om de Goddelijke Liefde zou moeten vragen. Meestal moet je het het Licht laten zien door middel van je hogere delen; dit moet zeker volhardend gebeuren, anders zou het fysieke nooit leren en zou het de gebruikelijke cyclus van de Natuur nodig hebben voordat het uit zichzelf leert. De cyclus van de Natuur is inderdaad bedoeld om het alle mogelijke soorten bevrediging te laten zien en door ze uit te putten ervan te overtuigen dat geen van hen het echt kan bevredigen en dat wat het in wezen zoekt een goddelijke bevrediging is. In Yoga versnellen we dit langzame proces van de Natuur en dringen we erop aan dat het fysieke bewustzijn de waarheid ziet en leert deze te herkennen en te willen. Maar hoe laten we het de waarheid zien? Nou, net zoals je brengt licht in een donkere kamer. Verlicht de duisternis van je fysieke bewustzijn met de intuïtie en aspiratie van je meer verfijnde delen en blijf dit doen totdat het beseft hoe zinloos en onbevredigend haar honger naar de lage, alledaagse dingen is, en zich spontaan tot de waarheid wendt. Wanneer het zich wendt, zal je hele leven veranderen — de ervaring is onmiskenbaar.

Toen ik als kind bij mijn moeder klaagde over eten of andere kleine zaken, zei ze altijd dat ik moest gaan werken of studeren in plaats van me druk te maken over kleinigheden. Ze vroeg me of ik het zelfgenoegzame idee had dat ik geboren was voor comfort. "Je bent geboren om het hoogste ideaal te realiseren," zei ze en stuurde me weg. Ze had helemaal gelijk, hoewel natuurlijk haar idee van het hoogste ideaal nogal armzalig was naar onze maatstaven. We worden allemaal geboren voor het hoogste ideaal: daarom, wanneer in onze Ashram een klein verzoek om meer comfort en materieel geluk wordt afgewezen, is dat voor uew eigen bestwil en om je te laten vervullen waarvoor je hier bent. De weigering is in feite een gunst, omdat je daardoor waardig wordt geacht om voor het hoogste ideaal te staan en ernaar te worden gevormd.

Aspiratie bij planten

Heb je nog nooit een bos met al zijn talloze bomen en planten gezien die gewoon worstelen om het licht te vangen — draaiend en proberen op honderd mogelijke manieren om gewoon in de zon te zijn? Dat is precies het gevoel van aspiratie in het fysieke — de drang, de beweging, de duw naar het licht. Planten hebben er meer van in hun fysieke wezen dan mensen. Hun hele leven is een aanbedding van licht. Licht is natuurlijk het materiële symbool van het Goddelijke, en de zon vertegenwoordigt, onder materiële omstandigheden, het Allerhoogste Bewustzijn. De planten hebben het heel duidelijk gevoeld op hun eigen eenvoudige, blinde manier. Hun aspiratie is intens, als je weet hoe je je ervan bewust kunt worden. Op het vlak van Materie staan ze het meest open voor mijn invloed — ik kan een staat van bewustzijn gemakkelijker overbrengen op een bloem dan op een mens: het is erg ontvankelijk, hoewel het niet weet hoe het zijn ervaring aan zichzelf moet formuleren omdat het geen denkvermogen heeft. Maar het zuivere psychische bewustzijn is instinctief ervoor. Wanneer je mij dus bloemen aanbiedt, is hun conditie bijna altijd een index voor de jouwe. Er zijn mensen die er nooit in slagen mij een verse bloem te brengen — zelfs als de bloem vers is, wordt hij slap in hun handen. Anderen brengen echter altijd verse bloemen en geven zelfs slappe bloemen nieuw leven. Als uw aspiratie sterk is, zullen uw bloemenoffers vers zijn. En als uje ontvankelijk bent, zul je ook heel gemakkelijk de boodschap kunnen opnemen die ik in de bloemen leg die ik je geef. Wanneer ik ze geef, geef ik je bewustzijnstoestanden; de bloemen zijn de media en het hangt allemaal af van je ontvankelijkheid of ze effectief zijn of niet.

Vereniging met het Goddelijke Bewustzijn en de Wil

De kracht die, wanneer geabsorbeerd in de Onwetendheid, de vorm aanneemt van vitale verlangens is dezelfde die, in zijn zuivere vorm, de duw, de dynamis naar transformatie vormt. Bijgevolg moet je tegelijkertijd oppassen om je niet vrijelijk over te geven aan verlangens, te denken dat ze behoeften zijn die bevredigd moeten worden, en de vitale kracht als ronduit slecht af te wijzen. Wat je moet doen is de deuren van je wezen wijd open te gooien voor het Goddelijke. Op het moment dat je iets verbergt, stap je rechtstreeks in Valsheid. De minste onderdrukking van jouw kant trekt je onmiddellijk naar beneden in onbewustheid. Als je volledig bewust wilt zijn, sta dan altijd voor de Waarheid — open jezelf volledig en doe je uiterste best om het diep in je te laten kijken, in elke hoek van je wezen. Dat alleen zal licht en bewustzijn in je brengen en alles wat het meest waar is. Wees absoluut bescheiden — dat wil zeggen, ken de afstand tussen wat je bent en wat zal zijn, en laat de grove fysieke mentaliteit niet denken dat het weet wanneer het niet weet, dat het kan oordelen wanneer het dat niet kan. Bescheidenheid impliceert dat je jezelf met heel je hart aan het Goddelijke overgeeft, om hulp vraagt en door onderwerping de vrijheid en afwezigheid van verantwoordelijkheid wint die het denkvermogen volkomen stilte schenkt. Anders kun je niet hopen de vereniging met het Goddelijke Bewustzijn en de Goddelijke Wil te bereiken. Het hangt natuurlijk af van het pad waarop je het Goddelijke nadert of de vereniging met het Bewustzijn eerst komt of met de Wil. Als je diep vanbinnen gaat, zal de eerste vanzelfsprekend voorafgaan, terwijl als je een standpunt inneemt in de universele beweging, de laatste waarschijnlijk eerst wordt verwezenlijkt; maar het is niet helemaal mogelijk om een kant-en-klare generalisatie te maken, omdat de sadhana een flexibel en vloeibaar iets is en ook omdat het Goddelijke Bewustzijn en de Wil heel nauw met elkaar verbonden, als twee aspecten van één enkel Wezen. Let er echter op dat de louter uiterlijke gelijkenis van je gedachte of handeling niet bewijst dat deze vereniging is bereikt. Al dergelijke bewijzen zijn oppervlakkig, want de werkelijke vereniging betekent een grondige verandering, een totale omkering van uw normale bewustzijn. Je kunt het niet in uw denkvermogen of in uw gewone staat van bewustzijn hebben. Je moet daar schoon van worden — dan en niet eerder kun je verenigd worden met het Goddelijke Bewustzijn. Zodra de vereniging echt is ervaren, zal het idee alleen al om het te bewijzen door de gelijkenis van je gedachte en handeling met de mijne je aan het lachen maken. Mensen die jarenlang in hetzelfde huis samenwonen of dagelijks intiem contact met elkaar hebben, ontwikkelen een soort gemeenschappelijk denkvermogen — ze denken en handelen gelijk. Maar je kunt niet beweren dat je als het Goddelijke bent door zulk gewoon mentaal contact; je moet ermee instemmen dat je bewustzijn volledig wordt omgedraaid! Het echte teken van de vereniging is dat je bewustzijn dezelfde kwaliteit heeft, dezelfde manier van werken als het Goddelijke en voortkomt uit dezelfde supramentale bron van Kennis. Dat je soms toevallig handelt in het externe veld zoals het Goddelijke lijkt te handelen, is misschien niets meer

dan toeval, en om de vereniging aan te tonen door zulke vergelijkingen is om te proberen iets heel groots te bewijzen door iets heel kleins! De ware test is de directe ervaring van het Goddelijke Bewustzijn in alles wat je doet. Het is een onmiskenbare test, omdat het je wezen volledig verandert. Het is duidelijk dat je niet meteen vast kunt zitten in het Goddelijke Bewustzijn; maar zelfs voordat het zich in je vestigt, kun je het af en toe ervaren. Het Goddelijke Bewustzijn zal komen en gaan, maar zolang de vereniging duurt, zal je zijn als iemand anders! Het hele universum zal een nieuw gezicht krijgen en jezelf, evenals je perceptie en visie op dingen, zullen worden gemetamorfoseerd. Zolang je de ervaring mist, ben je geneigd om naar bewijzen te zoeken: bewijzen en resultaten zijn secundair — wat de unie fundamenteel betekent, is dat je in je bewustzijn meer weet dan een mens. Het is allemaal goed als je, dankzij het verwerven van een zuivere, kalme en ontvankelijke geest, erin slaagt om te denken en te handelen in overeenstemming met mijn bedoelingen. Maar je moet een stap op de weg niet verwarren met het einddoel. Want het grootste verschil tussen de positieve vereniging en mentale ontvankelijkheid is dat ik moet formuleren wat ik wil dat je uitvoert en de formule in je zuivere en kalme geest moet leggen, terwijl ik in het geval van de werkelijke vereniging helemaal niet hoeft te formuleren. Ik leg gewoon het noodzakelijke waarheidsbewustzijn in je en de rest werkt automatisch, omdat ik het zelf ben die dan in je ben.... Ik durf te zeggen dat het allemaal nogal moeilijk voor je is om je voor te stellen, de ervaring is bijna onbeschrijfelijk. Het is echter minder moeilijk om je de vereniging van de wil met de Goddelijke Wil voor te stellen, want je kunt je een Wil voorstellen die effectief is zonder strijd en overal zegevierend manifesteert. En als al je wil de neiging heeft om zich ermee te verenigen, dan is er iets dat een vereniging nadert. Dat wil zeggen, je begint je afzonderlijke egoïstische wil te verliezen en je wezen dorst er van nature naar om het bevel van het Goddelijke te vervullen en, zonder zelfs te weten wat de opperste Wil is, precies wilt wat het Goddelijke wenst. Maar dit betekent een onvoorwaardelijke aanvaarding van de Hogere Leiding. De energie in jou die vervormd is tot een vitaal verlangen maar die oorspronkelijk de drang naar realisatie is moet zich verenigen met de Goddelijke Wil, zodat al je wilskracht ermee vermengt als een druppel water met de zee. Niet meer dan zijn eigen zwakheden en tekortkomingen, maar altijd de opperste kwaliteit van de Goddelijke Wil — Almacht!

Uithoudingsvermogen – De Honger van het Vitale naar Lof – Tekenen van het Bekeerde Vitale

Laat uithoudingsvermogen je wachtwoord zijn: leer de levenskracht in je – je vitale wezen – niet te klagen, maar alle voorwaarden te verdragen die nodig zijn voor grote prestaties. Het lichaam is een zeer volhoudende dienaar, het draagt de stress van de omstandigheden tam als een lastdier. Het is het vitale wezen dat altijd moppert en ongemakkelijk is. De slavernij en marteling waaraan het het fysieke onderwerpt is bijna onberekenbaar. Hoe het het arme lichaam verdraait en vervormt naar zijn eigen grillen en grillen, irrationeel eisend dat alles gevormd moet worden volgens zijn grilligheid! Maar de essentie van uithoudingsvermogen is dat het vitale moet leren zijn grillige voorkeuren en afkeuren op te geven en een gelijkmoedigheid te bewaren te midden van de meest beproevende omstandigheden. Als je ruw behandeld wordt door iemand of als je iets mist dat je ongemak zou kunnen verlichten, moet je vrolijk blijven in plaats van je te laten verstoren. Laat niets je ook maar enigszins van streek maken, en wanneer het vitale de neiging heeft om zijn kleinzielige grieven met pompeuze overdrijving te uiten, sta dan even stil bij hoe gelukkig je bent, vergeleken met zovelen in deze wereld. Denk eens even na over wat de soldaten die in de laatste oorlog vochten, moesten doorstaan. Als je zulke ontberingen zou moeten doorstaan, zou je de volslagen dwaasheid van je ontevredenheid beseffen. En toch wil ik niet dat je moeilijkheden uitlokt — wat ik wil is gewoon dat je leert de kleine onbeduidende problemen in je leven te verdragen.

Niets groots wordt ooit bereikt zonder uithoudingsvermogen. Als je de levens van grote mannen bestudeert, zul je zien hoe ze zich als vuursteen verzetten tegen de zwakheden van het vitale. Zelfs vandaag de dag is de ware betekenis van onze beschaving de beheersing van het fysieke door uithoudingsvermogen in het vitale. De geest van sport en avontuur en het onverschrokken tegemoet treden van tegenslagen die duidelijk aanwezig zijn op alle gebieden van het leven maken deel uit van dit ideaal van uithoudingsvermogen. In de wetenschap zelf hangt vooruitgang af van de talloze moeilijke tests en beproevingen die aan de prestatie voorafgaan. Zeker, met zo'n gewichtig werk als we in onze Ashram hebben, hebben we niet minder behoefte aan uithoudingsvermogen. Wat je moet doen is je vitale een flinke tik geven zodra het protesteert; want als het om het fysieke gaat, is er reden om attent te zijn en voorzorgsmaatregelen te nemen, maar met het vitale is de enige methode een stevige "schop". Geef je vitale een trap zodra het klaagt, want er is geen andere manier om uit het kleingeestige bewustzijn te komen dat zoveel belang hecht aan comfort en sociale voorzieningen in plaats van te vragen om het Licht en de Waarheid.

Een van de meest voorkomende eisen van het vitale is lof. Het haat het om bekritiseerd te worden en behandeld te worden alsof het van weinig belang is. Maar het moet altijd voorbereid zijn op afwijzingen en deze met absolute kalmte verdragen; noch moet het aandacht besteden aan

complimenten, vergetend dat elke beweging van zelfgenoegzaamheid een offer is aan het altaar van de heren van de leugen. De wezens van de subtiele wereld van de levenskracht, waarmee ons vitale verbonden is, leven en floreren op de aanbidding van hun toegewijden, en dat is waarom ze altijd nieuwe culten en religies inspireren, zodat hun feesten van aanbidding en vleierij nooit eindigen. Zo gedijen ook je eigen vitale wezen en de vitale krachten erachter — dat wil zeggen, ze voeden hun onwetendheid — door de vleierijen van anderen te absorberen. Maar je moet onthouden dat de complimenten die worden gegeven door wezens op hetzelfde niveau van onwetendheid als jezelf, in werkelijkheid niets waard zijn, ze zijn net zo waardeloos als de kritiek die op wordt geuit. Ongeacht uit welke pretentieuze bron ze komen, ze zijn zinloos en leegje. Helaas verlangt het vitale echter zelfs naar het meest bedorven voedsel en is zo hebzuchtig dat het zelfs van de belichamingen van incompetente lof zal aanvaarden. Ik denk aan de jaarlijkse opening van de Kunsttentoonstelling in Parijs, wanneer de president van de Republiek de schilderijen inspecteert en welsprekend ontdekt dat de ene een landschap is en de andere een portret, en daarbij algemeenheden uithaalt met de houding van een zeer intieme zielzoekende kennis van de schilderkunst. De schilders weten heel goed hoe onbekwaam de opmerkingen zijn en laten toch geen kans onbenut om de getuigenis van de president over hun genie te citeren. Want zo is inderdaad het vitale in de mensheid, vraatzuchtig naar roem.

Wat echter van echte waarde is, is de mening van de Waarheid. Wanneer er iemand is die in contact staat met de Goddelijke Waarheid en deze kan uiten, dan zijn de meningen die worden gegeven niet zomaar complimenten of kritiek, maar wat het Goddelijke van je denkt, de waarde die het aan je kwaliteiten hecht, zijn onfeilbare stempel op je inspanningen. Het moet je verlangen zijn om niets anders in achtving te houden dan het woord van de Waarheid; en om zo uw standaard te verhogen, moet je Agni, de vlam van transformatie van de ziel, in je brandend houden. Het is opmerkelijk hoe, wanneer Agni oplaait, je onmiddellijk een afkeer ontwikkelt voor de goedkope lof die je vroeger zozeer bevredigde, en je duidelijk begrijpt dat je liefde voor lof een lage beweging was van de ongetransformeerde natuur. Agni laat je zien wat een enorm vergezicht van mogelijke verbetering voor je uitstrekt, door je te vullen met een scherp besef van je huidige ontoereikendheid. De lof die anderen je toezwaaien, walgt je zo dat je bijna bitter wordt tegenover degenen die je ooit als je vrienden zou hebben beschouwd; terwijl alle kritiek een welkome brandstof is voor je nederige streven naar de Waarheid. Je voelt je niet langer depressief of gekleineerd door de vijandigheid van anderen. Want je kunt het in ieder geval met het grootste gemak negeren; hooguit waardeer je het als nog een getuigenis van je huidige ongeregenereerde staat, die je aanzet om jezelf te overtreffen door je over te geven aan het Goddelijke.

Een ander opmerkelijk teken van de bekering van je vitale, dankzij de invloed van Agni, is dat je je moeilijkheden en obstakels met een glimlach tegemoet treedt. Je zit niet meer in zak en as, klagend over je fouten en je volkomen terneergeslagen voelend omdat je op dit moment niet helemaal op je maat bent. Je verjaagt depressie eenvoudigweg met een glimlach. Honderd fouten doen er voor je niet toe: met een glimlach herken je dat je een fout hebt gemaakt en met een glimlach besluit je om de dwaasheid in de toekomst niet te herhalen. Alle depressie en somberheid wordt gecreëerd door de

vijandige krachten die nooit zo blij zijn als wanneer ze je een melancholische stemming bezorgen. Nederigheid is inderdaad één ding en depressie iets heel anders, de eerste een goddelijke beweging en de laatste een zeer grove uitdrukking van de duistere krachten. Ga daarom je problemen vrolijk tegemoet, verzet je met onveranderlijke vrolijkheid tegen de obstakels die de weg naar transformatie bemoeilijken. De beste manier om de vijand te verslaan is om hem in zijn gezicht uit te lachen! Je kunt dagenlang worstelen en worstelen en hij kan nog steeds een onverminderde kracht tonen; maar lach hem maar één keer uit en zie! hij gaat ervandoor. Een lach van zelfvertrouwen en van geloof in het Goddelijke is de meest verpletterende kracht die mogelijk is — het verstoort het front van de vijand, verspreidt chaos in zijn gelederen en draagt je triomfantelijk verder.

Het bekeerde vitale voelt ook vreugde in het proces van realisatie. Alle moeilijkheden die in dat proces zijn geïmpliceerd, accepteert het graag, het voelt zich nooit gelukkiger dan wanneer de Waarheid hem wordt getoond en het spel van onwaarheid in zijn lagere natuur wordt blootgelegd. Het doet de Yoga niet alsof het een last op zijn rug draagt, maar alsof het een zeer plezierige bezigheid is. Het is bereid om het uiterste te verdragen met een glimlach als het een voorwaarde is voor de transformatie. Noch klagend noch mopperend, het verdraagt het gelukkig omdat het in het belang van het Goddelijke is dat het dat doet. Het heeft de onwrikbare overtuiging dat de overwinning zal worden behaald. Nooit twijfelt het ook maar een moment in zijn geloof dat het machtige werk van Verandering, dat door Sri Aurobindo is opgepakt, zal culminereren in succes. Want dat is inderdaad een feit; er is geen spoor van twijfel over de uitkomst van het werk dat we in handen hebben. Het is geen louter experiment, maar een onvermijdelijke manifestatie van het Supramentale. Het bekeerde vitale heeft een vooruitziende blik op de overwinning, houdt een wil in stand om vooruitgang te boeken die nooit zijn rug toekeert, voelt zich vol van de energie die geboren wordt uit zijn zekerheid over de triomf van het Goddelijke waarvan hij zich altijd bewust is dat hij alles doet wat nodig is en die hem de onwankelbare kracht geeft om weerstand te bieden en uiteindelijk zijn vijanden te overwinnen. Waarom zou hij wanhopen of klagen? De transformatie zal zijn: niets zal het ooit stoppen, niets zal het besluit van de Almachtige frustreren. Werp daarom alle schroom en zwakte van je af, en besluit om dapper te volharden voordat de grote dag aanbreekt waarop de lange strijd verandert in een eeuwige overwinning.

Victorie over Valsheid

De heren van de Valsheid hebben op dit moment bijna volledige macht over de arme mensheid. Niet alleen de lagere levensenergie, het lagere levenswezen, maar ook het hele denkvermogen van de mens accepteert hen. Talloze manieren waarop ze worden aanbeden, want ze zijn het meest subtiel in hun sluwheid en zoeken hun doelen in verschillende verleidelijke vermommingen. Het resultaat is dat mensen zich vastklampen aan hun valsheid alsof het een schat is, en het meer koesteren dan zelfs de mooiste dingen van het leven. Bezorgd om de veiligheid ervan, zorgen ze ervoor dat ze het diep in zichzelf begraven; maar tenzij ze het eruit halen en overgeven aan het Goddelijke, zullen ze nooit waar geluk vinden.

De daad om het naar buiten te brengen en het aan het Licht te tonen, zou op zichzelf al een gewichtige bekering zijn en de weg vrijmaken naar de uiteindelijke overwinning. Want het blootleggen van elke valheid is op zichzelf al een overwinning — elke erkenning van dwaling is de vernietiging van een van de heren van de Duisternis. Het kan een erkenning aan jezelf zijn, op voorwaarde dat het absoluut eerlijk is en geen subtiele spijt die het volgende moment vergeten kan worden en zonder de kracht om een onbreekbaar besluit te nemen om de fout niet te herhalen. Of het kan de erkenning zijn van het Goddelijke belichaamd in de Guru. Als gevolg van directe persoonlijke bekentenis aan de Guru, blijft je besluit niet langer je eigen, want als je oprecht bent, gaat het Goddelijke fiat in jouw voordeel uit. Om je een idee te geven van wat dit betekent, zal ik een ervaring van mij vertellen toen ik Sri Aurobindo voor het eerst ontmoette in Pondicherry. Ik was in diepe concentratie en zag dingen in het Supramentale, dingen die moesten zijn, maar die zich op de een of andere manier niet manifesteerden. Ik vertelde Sri Aurobindo wat ik had gezien en vroeg hem of ze zich zouden manifesteren. Hij zei eenvoudigweg: "Ja." En onmiddellijk zag ik dat het Supramentale de aarde had aangeraakt en begon te worden gerealiseerd! Dit was de eerste keer dat ik getuige was van de kracht om de waarheid werkelijkheid te maken: het is precies dezelfde kracht die de realisatie van de waarheid in je teweeg zal brengen wanneer je in alle oprechtheid komt en zegt: "Van deze leugen wil ik af" en het antwoord dat u krijgt is "Ja."

Moeilijkheden in Yoga

De aard van je moeilijkheid geeft de aard van de overwinning aan die je zult behalen, de overwinning die je in Yoga zult uitstralen. Dus als er aanhoudende egoïsme is, wijst dat op een realisatie van universele waarde als je meest prominente prestatie in de toekomst. En, als er egoïsme is, heb je ook de macht om deze moeilijkheid om te keren in het tegenovergestelde, een overwinning van volkomen wijde.

Als je iets moet realiseren, zul je in je hebben wat de tegenstrijdigheid is van dat iets. Oog in oog met het gebrek, de moeilijkheid, zeg je: "Oh, ik ben zo! Wat is het vreselijk!" Maar je zou de waarheid van de situatie moeten zien. Zeg tegen jezelf: "Mijn moeilijkheid laat me duidelijk zien wat ik uiteindelijk moet vertegenwoordigen. Om de absolute ontkenning ervan te bereiken, de kwaliteit aan de andere pool — dat is mijn missie."

Zelfs in het gewone leven hebben we soms de ervaring van tegenstellingen. Hij die erg verlegen is en geen moed heeft tegenover omstandigheden, blijkt in staat om het meeste te verdragen!

Voor iemand die aspiratie heeft voor het Goddelijke, is de moeilijkheid die altijd voor hem ligt de deur waardoor hij God op zijn eigen individuele manier zal bereiken: het is zijn specifieke pad naar de Goddelijke Realisatie.

Er is ook het feit dat als iemand honderd moeilijkheden heeft, dit betekent dat hij een enorme realisatie zal hebben — op voorwaarde dat er natuurlijk geduld en uithoudingsvermogen in hem is en hij de aspirerende vlam van Agni brandend houdt tegen die gebreken.

En onthoud: de Genade van het Goddelijke is over het algemeen evenredig aan uw moeilijkheden.

Vitale Bekering --- Wedergeboorte en Persoonlijke Overleving

Het is heel belangrijk dat het vitale akkoord gaat met verandering: het moet leren om de conversie te accepteren. Het vitale is op zichzelf niets om te verachten: in feite komt alle energie, dynamiek en stuwkracht ervan — zonder het vitale ben je misschien kalm en wijs en onthecht, maar je bent volkomen onbeweeglijk en oncreatief. Het lichaam zou inert zijn, net als een steen, zonder de kracht die erin wordt gebracht door het vitale. Als het vitale buiten beschouwing wordt gelaten, zou je niets kunnen realiseren. Maar net als een levendig paard is het vatbaar voor weerbarstigheid en heeft het daarom goede controle nodig. Je moet je teugels strak houden en je zweep gereed houden om het krachtige beest in toom te houden. Natuurlijk, als het vitale eenmaal heeft ingestemd met transformatie, is er geen behoefte meer aan de strakke teugels of de gereedstaande zweep: je gaat soepel naar het doel, waarbij je licht over elk obstakel op de weg springt. Anders zal het vitale over de barrières struikelen of er niet over durven springen. Het heeft geen zin om te denken dat alles goed zou zijn geweest als er helemaal geen obstakels waren geweest: ze horen bij het spel en als ze niet worden overwonnen, zul je in dit leven op aarde honderd keer grotere obstakels moeten overwinnen op andere vlakken en in andere levens. Het beste is om eens en voor altijd een besluit te nemen en je vitale te trainen om de race hier te rennen terwijl je nog in het lichaam bent en, indien mogelijk, te winnen. Je zult zeker winnen, op voorwaarde dat je fysieke geest zichzelf hervormt en het vitale helpt te veranderen, in plaats van de rol te spelen van een rover die zijn slachtoffer vasthoudt terwijl zijn handlanger de bezittingen van het slachtoffer buitmaakt.

De toestand van je bestaan na de dood hangt er sterk van af of de vitale hier is omgezet of niet. Als je slechts een mengelmoes van ongeorganiseerde impulsen bent, dan zullen bij de dood, wanneer het bewustzijn zich terugtrekt naar de achtergrond, de verschillende persoonlijkheden in jou uit elkaar vallen en heen en weer rennen om hun eigen geschikte omgevingen te zoeken. Een deel kan in een ander persoon terechtkomen die er affiniteit mee heeft, een ander kan zelfs in een dier terechtkomen, terwijl datgene wat in leven is geweest voor de goddelijke Aanwezigheid aan het centrale psychische wezen gehecht kan blijven. Maar als je volledig georganiseerd bent en bent getransformeerd tot een enkel individu, vastbesloten om het doel van evolutie te bereiken, dan zul je na de dood bewust zijn en een continuïteit behouden. Wat wedergeboorte betreft, moet worden toegegeven dat geen enkele regel voor alle gevallen geldt. Sommige mensen worden bijna onmiddellijk herboren — het komt meestal voor bij ouders dat een deel van hen wordt geassimileerd in hun kinderen als deze laatsten erg aan hen gehecht zijn. Sommige mensen hebben echter eeuwen en zelfs duizenden jaren nodig om te reïncarneren. Ze wachten tot de noodzakelijke omstandigheden rijpen die hen een geschikt *milieu* zullen bieden. Als iemand yogisch bewust is, kan hij het lichaam van zijn volgende geboorte daadwerkelijk voorbereiden. Voordat het lichaam geboren wordt, vormt en boetseert hij het, zodat hij de ware maker ervan is, terwijl de ouders van het nieuwe kind slechts de toevallige, puur fysieke agenten zijn.

Ik moet hier terloops opmerken dat er een veelvoorkomende misvatting bestaat over wedergeboorte. Mensen geloven dat zij het zijn die gereïncarneerd worden, maar dit is een tastbare vergissing, hoewel het waar is dat delen van hun wezen met anderen worden samengevoegd en zo door nieuwe lichamen handelen. Hun hele wezen wordt niet herboren, vanwege het simpele feit dat wat ze duidelijk bedoelen met hun 'zelf' geen echte geïndividualiseerde entiteit is, maar hun uiterlijke persoonlijkheid, de persoonlijkheid die is samengesteld uit de uiterlijke naam en vorm. Daarom is het verkeerd om te zeggen dat A herboren wordt als B: A is een persoonlijkheid die organisch verschilt van B en kan niet worden gezegd gereïncarneerd te zijn als B. Je zou alleen gelijk hebben als je zou zeggen dat dezelfde lijn van bewustzijn zowel A als B gebruikt als de instrumenten van zijn manifestatie. Want wat constant blijft is het psychische wezen dat helemaal niet de uiterlijke persoonlijkheid is, maar iets diep vanbinnen, iets dat niet de uiterlijke naam en vorm is.

Je wilt weten of alle mensen hun identiteit behouden na de ontbinding van hun lichaam. Nou, dat hangt ervan af. De gewone massa van mensen is zo nauw verbonden met hun lichaam dat niets van hen overleeft wanneer het fysieke uiteenvalt. Niet dat absoluut niets overleeft — de vitale en mentale dingen blijven altijd over, maar het is niet identiek aan de fysieke persoonlijkheid. Wat overleeft, heeft niet de duidelijke indruk van de uiterlijke persoonlijkheid omdat deze laatste tevreden was om een mengelmoes van impulsen en verlangens te blijven, een tijdelijke organische eenheid gevormd door de samenhang en coördinatie van lichaamsfuncties, en wanneer deze functies ophouden, komt hun pseudo-eenheid ook natuurlijk tot een einde. Alleen als er een mentale discipline is opgelegd aan de verschillende delen en ze zijn gemaakt om een gemeenschappelijk mentaal ideaal te dienen, kan er een soort echte individualiteit zijn die de herinnering aan zijn aardse leven behoudt en zo bewust overleeft. Van de kunstenaar, de filosoof en andere ontwikkelde personen die hun vitale wezen hebben georganiseerd, geïndividualiseerd en tot op zekere hoogte geconverteerd, kan worden gezegd dat ze overleven, omdat ze in hun uiterlijke bewustzijn een schaduw van de psychische entiteit hebben gebracht die van nature onsterfelijk is en wiens doel het is om het wezen geleidelijk op te bouwen rond de centrale Goddelijke Wil.

Wederopstanding

Wederopstanding betekent voor ons het afwerpen van het oude bewustzijn; maar het is niet alleen een wedergeboorte, een plotselinge verandering die volledig breekt met het verleden. Er is een zekere continuïteit in tussen het sterven aan je oude zelf, je lage uiterlijke natuur en helemaal opnieuw beginnen. In de ervaring van wederopstanding is de beweging van het afleggen van het oude wezen nauw verbonden met die van het daaruit opstaan van het nieuwe bewustzijn en de nieuwe kracht, zodat van wat is afgeworpen het beste zich kan verenigen in een nieuwe schepping met wat is gevolgd. De ware betekenis van wederopstanding is dat het Goddelijk Bewustzijn ontwaakt uit het onbewuste waarin het is afgedaald en zichzelf is verloren, het Goddelijk Bewustzijn wordt zich opnieuw bewust van zichzelf ondanks zijn afdaling in de wereld van dood, nacht en duisternis. Die wereld van duisternis is nog donkerder dan onze fysieke nacht: als je erbovenop zou komen nadat je erin bent gedoken, zou je eigenlijk de meest ondoordringbare nacht helder vinden, net zoals je bij terugkeer uit het ware Licht van het Goddelijke Bewustzijn, het Supramentale Licht zonder duisternis, de fysieke zon zwart zou vinden. Maar zelfs in de diepten van die opperste duisternis ligt het opperste Licht verborgen. Laat dat Licht en dat Bewustzijn in je ontwaken, laat er de grote Wederopstanding zijn.

Reïncarnatie – Herinnering aan Vorige levens

Om het probleem van wat in de volksmond reïncarnatie wordt genoemd goed te begrijpen, moet je inzien dat er twee factoren in zitten die overweging behoeven. Ten eerste is er de lijn van goddelijk bewustzijn die zich van bovenaf probeert te manifesteren en een bepaalde reeks formaties, die eigen zijn aan zichzelf, in het universum in stand houdt, wat zijn manifestatieveld is. Ten tweede is er het psychisch bewustzijn dat van onderaf omhoog klimt, het zaad van het Goddelijke dat zich door de tijd heen ontwikkelt totdat het de Kracht van bovenaf ontmoet en de indruk van de supramentale Waarheid opneemt. Dit psychische bewustzijn is het innerlijke wezen van een mens, het materiaal waaruit zijn ware ziel of jiva kan worden gevormd wanneer, als reactie op zijn aspiratie, het Supramentale afdaalt om het een consistente persoonlijkheid te geven. Het uiterlijke wezen van de mens is een vergankelijke formatie uit de materie van de universele Natuur — mentaal, vitaal, fysiek — en is te danken aan de complexe wisselwerking van allerlei krachten. De psyche absorbeert als het ware de essentie van de ervaringen van de verschillende formaties waarachter hij staat; maar omdat hij niet in voortdurend contact met hen staat, behoudt hij niet de herinnering aan de levens in hun totaliteit waaraan hij de achtergrond levert. Daarom kan men door alleen maar contact te maken met de psychische niet de herinnering hebben aan al die vorige levens: wat gewoonlijk de naam van een dergelijke herinnering draagt, is meestal opzettelijke bedriegerij of een verzinzel uit een paar spasmodische hints die van binnenuit zijn ontvangen. Veel mensen beweren zich ook hun dierenlevens te herinneren: ze zeggen dat ze zo en zo een aap waren die in dit of dat deel van de wereld leefde. Maar als er iets zeker is, is het dat de aap helemaal geen contact heeft met het psychische bewustzijn en dus geen enkel spoor van zijn ervaringen aan het bewustzijn doorgeeft. De indrukken van zijn uiterlijke apennatuur verdwijnen met het afbrokkelen van zijn dierlijke lichaam: doen alsof hij er kennis van heeft, is de grofste onwetendheid over de werkelijke feiten van het onderhavige probleem verraden. Zelfs met betrekking tot menselijke levens, draagt en bewaart het psychische alleen bepaalde herinneringen wanneer het op de voorgrond is getreden, maar zeker niet van alle details van het leven, tenzij het voortdurend vooraan staat en één is met het uiterlijke wezen. Want in de regel lossen de fysieke geest en het fysieke vitale op met de dood van het organisme: ze vallen uiteen en keren terug naar de universele natuur en er blijft niets over van hun ervaringen. Pas als ze verenigd zijn met het psychische, zodat er geen twee helften zijn, maar één enkel bewustzijn, de hele natuur, verenigd rond de centrale Goddelijke Wil en dit gecentraliseerde wezen, verbonden is met de goddelijke lijn van bewustzijn die zich boven bevindt — pas als dit gebeurt, kan men de kennis ontvangen die toebehoort aan dat bewustzijn en zich bewust worden van de hele reeks vormen en levens die door het bewustzijn in stand werden gehouden als zijn eigen opeenvolgende middelen van geleidelijke zelfexpressie. Voordat dit is gedaan, is het zinloos om te spreken over iemands vorige geboorten en hun verschillende incidenten. Dit kostbare zelf is slechts de huidige onbestendige

externe natuur die absoluut niets te maken heeft met de verschillende andere formaties waarachter, net als achter de huidige, het ware wezen staat. Alleen het supramentale bewustzijn houdt deze geboorten vast alsof ze aan één enkele draad zijn geregen en dat alleen kan de werkelijke kennis van ze allemaal geven.

Psychische Aanwezigheid en het Psychische Wezen --- Werkelijke Oorsprong van Ras Superioriteit

Met betrekking tot de evolutie omhoog is het juister om te spreken van de psychische aanwezigheid dan van het psychische wezen. Want het is de psychische aanwezigheid die beetje bij beetje het psychische wezen wordt. In elke evoluerende vorm is er deze aanwezigheid, maar het is niet geïndividualiseerd. Het is iets dat in staat is om te groeien en de beweging van de evolutie volgt. Het is geen afdaling van de involutie van bovenaf. Het wordt progressief gevormd rond de vonk van Goddelijk Bewustzijn die bedoeld is om het centrum te zijn van een groeiend wezen dat het psychische wezen wordt wanneer het uiteindelijk geïndividualiseerd is. Het is deze vonk die permanent is en om zich heen allerlei elementen verzamelt voor de vorming van die individualiteit; het ware psychische wezen wordt alleen gevormd wanneer de psychische persoonlijkheid volledig is gegroeid, volledig is opgebouwd, rond de eeuwige goddelijke vonk; het bereikt zijn hoogtepunt, zijn totale vervulling als en wanneer het zich verenigt met een wezen of persoonlijkheid van bovenaf.

Onder het menselijke niveau is er gewoonlijk nauwelijks sprake van individuele vorming — er is alleen deze aanwezigheid, min of meer. Maar toen, door de groei van het lichaam rond de vonk van Goddelijk Bewustzijn, de mensheid op aarde begon, werden bepaalde menselijke organismen in de loop van deze progressieve groei voldoende geperfectioneerd, en door hun opening en ontvankelijkheid lieten ze een verbinding toe met bepaalde wezens die van bovenaf afdaalden. Dit gaf de aanleiding tot een soort goddelijke mensheid, wat een ras van de elite genoemd kan worden. Als ze maar op zichzelf waren gebleven, zouden deze mensen zijn doorgegaan als een uniek en bovenmenselijk ras. Inderdaad hebben veel rassen beweerd dat te zijn: de Ariërs, de Semieten en de Japanners hebben zichzelf allemaal op hun beurt als het uitverkoren ras beschouwd. Maar in feite is er een algemene nivellering van de mensheid geweest, veel vermenging. Want er ontstond de noodzaak van de verlenging van het superieure ras, dat het ertoe aanzette zich te vermengen met de rest van de mensheid — met de dierlijke mensheid, dat wil zeggen. Zo werd de waarde ervan verlaagd en leidde tot die grote val waarover in de geschriften van de wereld wordt gesproken, het uitkomen uit het paradijs, het einde van de Gouden Eeuw. Het was inderdaad een verlies vanuit het oogpunt van het bewustzijn, maar niet vanuit het oogpunt van materiële kracht, aangezien het een enorme winst was voor de gewone mensheid. Er waren zeker enkele wezens die een zeer sterke wil hadden om zich niet te vermengen, die het erg vonden hun superioriteit te verliezen; en juist dit is de werkelijke oorsprong van rastrots, ras-exclusiviteit en een speciaal kasteonderscheid zoals dat gekoesterd wordt door de Brahmanen in India. Maar op dit moment kan niet worden gezegd dat er een deel van de mensheid is dat puur dierlijk is: alle rassen zijn geraakt door de afdaling van bovenaf, en door de uitgebreide vermenging was het resultaat van de Involutie wijder verspreid.

Natuurlijk kan men niet zeggen dat ieder mens een psychisch wezen heeft, net zoals men niet kan weigeren het aan ieder dier te verlenen. Veel dieren die in de buurt van de mens hebben geleefd, hebben er een begin van, terwijl men zo vaak mensen tegenkomt die niets anders lijken te zijn dan beesten. Ook hier is er veel genivelleerd. Maar over het geheel genomen begint het psychische in de ware zin van het woord bij het menselijke stadium: dat is ook de reden waarom de katholieke religie verklaart dat alleen de mens een ziel heeft. Alleen in de mens is er de mogelijkheid dat het psychische wezen tot zijn volle wasdom groeit, zelfs zover dat het uiteindelijk in staat is om zich te verenigen met een afdalend wezen, een godheid van bovenaf.

Vertrouwen

De perceptie van het externe bewustzijn kan de perceptie van de psyche ontkennen. Maar de psyche heeft de ware kennis, een intuïtieve instinctieve kennis. Hij zegt: "Ik weet; ik kan geen redenen geven, maar ik weet." Want zijn kennis is niet mentaal, gebaseerd op ervaring of bewezen waar. Hij gelooft niet nadat er bewijzen zijn gegeven: vertrouwen is de beweging van de ziel waarvan de kennis spontaan en direct is. Zelfs als de hele wereld ontkent en duizend bewijzen van het tegendeel naar voren brengt, weet hij nog steeds door een innerlijke kennis, een directe perceptie die tegen alles kan standhouden, een perceptie door identiteit. De kennis van de psyche is iets dat concreet en tastbaar is, een solide massa. Je kunt het ook in je mentale, je vitale en je fysieke brengen; en dan heb je een integraal vertrouwen — een vertrouwen dat echt bergen kan verzetten. Maar niets in het wezen moet komen en zeggen: "Zo is het niet", of om een test vragen. Door het minste halve geloof verpest je de zaken. Hoe kan de Allerhoogste zich manifesteren als vertrouwen niet integraal en onwrikbaar is? Vertrouwen is op zichzelf altijd onwrikbaar — dat is de aard ervan, want anders is het helemaal geen vertrouwen. Maar het kan gebeuren dat het denkvermogen of het vitale of het fysieke de psychische beweging niet volgt. Een man kan naar een Yogi gaan en plotseling geloven dat deze persoon hem naar zijn doel zal leiden. Hij weet niet of de persoon kennis heeft of niet. Hij voelt een psychische schok en weet dat hij zijn meester heeft ontmoet. Hij gelooft niet na lang mentaal nadenken of het zien van veel wonderen. En dit is het enige soort vertrouwen dat de moeite waard is. Je zult altijd je bestemming missen als je begint te discussiëren. Sommige mensen gaan zitten en overwegen of de psychische impuls redelijk is of niet.

Het is niet echt door wat blind vertrouwen wordt genoemd dat mensen worden misleid. Ze zeggen vaak: "Oh, ik heb in deze of gene man geloofd en hij heeft mij verraden!" Maar in feite ligt de fout niet bij de man maar bij de gelovige: het is een zwakte in zichzelf. Als hij zijn vertrouwen intact had gehouden, zou hij de man hebben veranderd: het is omdat hij niet in hetzelfde geloofsbewustzijn bleef, dat hij zichzelf verraden voelde en de man niet maakte tot wat hij wilde dat hij zou zijn. Als hij integraal geloof had gehad, zou hij de man hebben verplicht om te veranderen. Het is altijd door geloof dat wonderen gebeuren. Een persoon gaat naar een ander en heeft contact met de Goddelijke Aanwezigheid; als hij dit contact zuiver en volgehouden kan houden, zal het het Goddelijke Bewustzijn verplichten om zich te manifesteren in het meest materiële. Maar alles hangt af van je eigen standaard en je eigen oprechtheid; en hoe meer je psychisch klaar bent, hoe meer je wordt geleid naar de juiste bron, de juiste meester. De psyche en zijn vertrouwen zijn altijd oprecht, maar als er in je uiterlijke wezen onoprechtheid is en als je niet op zoek bent naar spiritueel leven maar naar persoonlijke krachten, kan dat je misleiden. Het is dat en niet je vertrouwen dat je misleidt. Puur op zichzelf kan vertrouwen zich in het wezen met lage bewegingen vermengen en dan word je misleid.

Vermogen van Juiste Attitude

Is het echt het beste dat altijd gebeurt?... Het is duidelijk dat alles wat is gebeurd, moest gebeuren: het kon niet anders — door het universele determinisme moest het gebeuren. Maar we kunnen dat pas zeggen nadat het is gebeurd, niet ervoor. Want het probleem van het allerbeste dat kan gebeuren, is een individueel probleem, of het individu nu een natie of een enkel mens is; en alles hangt af van de persoonlijke houding. Als je, in de aanwezigheid van omstandigheden die op het punt staan plaats te vinden, de hoogst mogelijke houding kunt aannemen — dat wil zeggen, als je je bewustzijn in contact brengt met het hoogste bewustzijn binnen bereik, kun je er absoluut zeker van zijn dat het in dat geval het beste is dat je kan overkomen. Maar zodra je van dit bewustzijn in een lagere staat valt, is het duidelijk niet het beste dat kan gebeuren, om de eenvoudige reden dat je niet in je allerbeste bewustzijn bent. Ik ga zelfs zo ver om te bevestigen dat in de zone van directe invloed van iedereen, de juiste houding niet alleen de kracht heeft om elke omstandigheid in zijn voordeel te laten werken, maar ook de omstandigheid zelf kan veranderen. Bijvoorbeeld, wanneer een man je komt vermoorden, als je in het gewone bewustzijn blijft en doodsbang wordt, zal hij hoogstwaarschijnlijk slagen in wat hij kwam doen; als je een beetje hoger stijgt en hoewel vol angst om de goddelijke hulp roept, kan hij je net missen en je een lichte verwonding toebrengen; als je echter de juiste houding hebt en het volledige bewustzijn van de goddelijke aanwezigheid overal om je heen, zal hij niet in staat zijn om ook maar een vinger tegen je uit te steken.

Deze waarheid is slechts de sleutel tot het hele probleem van transformatie. Blijf altijd in contact met de goddelijke aanwezigheid, probeer het omlaag te brengen — en het allerbeste zal altijd gebeuren. Natuurlijk zal de wereld niet in één keer veranderen, maar het zal vooruitgaan zo snel als het maar kan. Vergeet niet dat dit alleen zo is als je op het rechte pad van Yoga blijft, en niet als je afwijkt en je weg verliest en rondwaalt op grillige of hulpeloze wijze als in een maagdelijk oerwoud.

Als ieder van jullie zijn uiterste best zou doen, zou er sprake zijn van de juiste samenwerking en zou het resultaat des te sneller komen. Ik heb ontelbare voorbeelden gezien van de kracht van de juiste houding. Ik heb gezien hoe menigten gered werden van catastrofes door één enkele persoon die de juiste houding aanhield. Maar het moet een houding zijn die niet ergens heel hoog blijft en het lichaam overlaat aan zijn gebruikelijke reacties. Als je zo hoog blijft en zegt: "Gods wil geschiede", kun je toch gedood worden. Want je lichaam kan helemaal ongoddelijk zijn, rillend van angst: het gaat erom het ware bewustzijn in het lichaam zelf te houden en niet de minste angst te hebben en vol te zijn van de goddelijke vrede. Dan is er inderdaad geen gevaar. Niet alleen kunnen aanvallen van mensen worden afgeweerd, maar ook beesten en zelfs de elementen kunnen worden beïnvloed. Ik kan je een klein voorbeeld geven. Je herinnert je de nacht van de grote cycloon, toen er een enorm lawaai en regenbuien overal waren. Ik dacht dat ik naar Sri Aurobindo's kamer zou gaan en hem zou helpen de ramen te sluiten. Ik deed gewoon zijn deur open en zag hem stilletjes aan zijn bureau zitten, schrijvend. Er was zo'n solide vrede in de kamer dat niemand had kunnen dromen dat er

buiten een cycloon woedde. Alle ramen stonden wijd open, er kwam geen druppel regen binnen.

Kracht van Verbeelding

De verbeelding is in feite de kracht van mentale vorming. Wanneer deze kracht in dienst wordt gesteld van het Goddelijke, is het niet alleen vormend maar ook creatief. Er bestaat echter niet zoiets als een onwerkelijke vorming, omdat elk beeld een realiteit is op het mentale vlak. De plot van een roman, bijvoorbeeld, is er allemaal op het mentale vlak en bestaat onafhankelijk van het fysieke. Ieder van ons is tot op zekere hoogte een romanschrijver en bezit het vermogen om vormen te maken op dat vlak; en in feite belichaamt een groot deel van ons leven de producten van onze verbeelding. Elke keer dat je je verbeelding op een ongezonde manier de vrije loop laat, vorm geeft aan je angsten en ongelukken en tegenslagen verwacht, ondermijn je je eigen toekomst. Aan de andere kant, hoe optimistischer je verbeelding, hoe groter de kans dat u je je doel verwezenlijkt. Monsieur Coue kreeg deze krachtige waarheid te pakken en genas honderden mensen door hen eenvoudigweg te leren zich uit hun ellende te verlossen. Hij vertelde eens over een vrouw wier haar uitviel. Ze begon zichzelf voor te stellen dat ze elke dag beter werd en dat haar haar zeker groeide. Door zich dit voortdurend voor te stellen begon haar haar echt te groeien en bereikte zelfs een benijdenswaardige lengte dankzij nog meer automatische suggestie. De kracht van mentale vorming is ook het meest nuttig in Yoga; wanneer het denkvermogen in verbinding wordt gebracht met de Goddelijke Wil, begint de supramentale Waarheid af te dalen door de lagen die tussen het denkvermogen en het hoogste Licht liggen en als het, bij het bereiken van het denkvermogen, daar de kracht vindt om vormen te maken, wordt het gemakkelijk belichaamd en blijft het als een creatieve kracht in je. Daarom zeg ik je, wees nooit terneergeslagen en teleurgesteld maar laat uw verbeelding altijd hoopvol en vreugdevol plastisch zijn voor de stress van de hogere Waarheid, zodat de laatste je kan vinden vol van de noodzakelijke formaties om zijn scheppende licht vast te houden.

De verbeelding is als een mes dat voor goede of kwade doeleinden kan worden gebruikt. of kwade bedoelingen. Als je altijd in het idee en gevoel leeft dat je getransformeerd gaat worden, dan help je het proces van de Yoga. Als je daarentegen toegeeft aan neerslachtigheid en klaagt dat je niet geschikt bent of dat je niet in staat bent tot realisatie, vergiftig je je eigen wezen. Het is juist vanwege deze zeer belangrijke waarheid dat ik je zo onvermoeibaar blijf vertellen dat je alles moet laten gebeuren, maar, in hemelsnaam, niet depressief moet worden. Leef liever in de constante hoop en overtuiging dat wat we doen een succes zal blijken te zijn. Met andere woorden, laat je verbeelding vormen door je geloof in Sri Aurobindo; want is zo'n geloof niet dezelfde hoop en overtuiging dat de wil van Sri Aurobindo voorbestemd is om gedaan te worden, dat zijn werk van transformatie niet anders kan dan eindigen in een opperste overwinning en dat wat hij de supramentale wereld noemt, op aarde zal worden gebracht en door ons hier en nu gerealiseerd zal worden?

Onbaatzuchtige Bewondering

Mensen zijn zo onwillig om iets te herkennen dat het Goddelijke uitdrukt dat ze altijd op hun hoede zijn om fouten te vinden, ogenschijnlijke gebreken te ontdekken en zo het hoge te reduceren tot hun eigen niveau. Ze zijn gewoon woedend dat ze worden overtroffen en wanneer ze erin slagen oppervlakkige "tekortkomingen" te vinden, zijn ze zeer verheugd. Maar ze vergeten dat als ze zelfs het Goddelijke confronteren, wanneer zijn aanwezigheid op aarde is, met hun ruwe fysieke denkvermogen, ze alleen maar het ruwe zullen tegenkomen. Ze kunnen niet hopen te zien wat ze zelf niet kunnen zien of niet willen zien. Ze zullen het Goddelijke zeker verkeerd beoordelen als ze het oppervlakte-aspect van zijn acties beschouwen, want ze zullen nooit begrijpen dat wat lijkt op menselijke activiteit, toch totaal verschillend is en voortkomt uit een bron die niet-menselijk is.

Het Goddelijke, dat zich manifesteert voor het werk op aarde, lijkt te handelen zoals mensen doen, maar doet dat in werkelijkheid niet. Het is niet mogelijk om het te beoordelen volgens zulke normen van het voor de hand liggende en het schijnbare. Maar mensen zijn volkomen verliefd op hun eigen minderwaardigheid en kunnen het niet verdragen zich te onderwerpen aan of toe te geven aan een hogere realiteit. Deze wens om fouten te vinden, deze kwaadaardige passie om te bekritisieren en te twijfelen aan wat iets in jezelf je vertelt dat een hogere realiteit is, is het stempel van de mensheid — het markeert het louter menselijke. Waar er daarentegen een spontane bewondering is voor het ware, het schone, het nobele, is er iets goddelijks uitgedrukt. Je moet zeker weten dat het het psychische wezen is, de ziel in jou waarmee je fysieke bewustzijn in contact komt wanneer je hart opspringt om te aanbidden en te bewonderen wat je voelt dat van goddelijke oorsprong is.

Op het moment dat je voor wat je voelt dat zo is staat, zou je tot tranen van vreugde bewogen moeten worden. Het is het algemene wezen dat stopt om na te denken: "Ja, het is iets groots, maar het zou de moeite waard zijn om te bewonderen als het mij ten deel zou vallen, als ik de gelukkige bezitter was van deze kwaliteit, het instrument van deze superieure manifestatie." Waarom zou je je druk maken over je ego als de belangrijkste zorg is dat het Goddelijke zich moet openbaren waar het wil en op welke manier het ook kiest? Je zou je vervuld moeten voelen wanneer het zo wordt uitgedrukt, je zou in staat moeten zijn om de nauwe banden van je ellendige persoonlijkheid te verbreken en op te stijgen in onzelfzuchtige vreugde. Deze vreugde is het ware teken dat je ziel is ontwaakt en de waarheid heeft gevoeld. Pas dan kun je je openstellen voor de invloed van de neerdalende waarheid en erdoor gevormd worden. Ik herinner me momenten dat ik tot tranen toe bewogen werd toen ik zag dat zelfs kinderen, zelfs baby's iets deden dat goddelijk mooi en eenvoudig was. Voel die vreugde en je zult kunnen profiteren van de aanwezigheid van het Goddelijke in je midden.

Een stap terug

De meesten van jullie leven aan de oppervlakte van je wezen, blootgesteld aan de aanraking van externe invloeden. Je leeft als het ware geprojecteerd buiten je eigen lichaam, en wanneer je een onaangename kant tegenkomt die op dezelfde manier wordt geprojecteerd, raak je overstuur. Het hele probleem komt voort uit het feit dat je niet gewend bent om een stap terug te doen. Je moet altijd een stap terug doen in jezelf — leer om diep van binnen te gaan — een stap terug te doen en je zult veilig zijn. Leen jezelf niet aan de oppervlakkige krachten die in de buitenwereld bewegen. Zelfs als je haast hebt om iets te doen, doe dan even een stap terug en je zult tot je verbazing ontdekken hoe veel eerder en met welk groter succes je werk kan worden gedaan. Als iemand boos op je is, laat je dan niet vangen door zijn trillingen, maar doe gewoon een stap terug en zijn woede, die geen steun of reactie vindt, zal verdwijnen. Bewaar altijd je vrede, weersta alle verleiding om die te verliezen. Beslis nooit iets zonder een stap terug te doen, spreek nooit een woord zonder een stap terug te doen, stort jezelf nooit in actie zonder een stap terug te doen. Alles wat tot de gewone wereld behoort, is vergankelijk en vluchtig, dus er is niets in om je druk over te maken. Wat blijvend, eeuwig, onsterfelijk en oneindig is — dat is inderdaad de moeite waard om te hebben, te veroveren, te bezitten. Het is Goddelijk Licht, Goddelijke Liefde, Goddelijk Leven — het is ook Opperste Vrede, Volmaakte Vreugde en Al-Meesterschap op aarde met de Volledige Manifestatie als bekroning. Wanneer je het gevoel krijgt van de relativiteit van dingen, dan kun je, wat er ook gebeurt, een stap terug doen en kijken; je kunt stil blijven en de Goddelijke Kracht aanroepen en wachten op een antwoord. Dan zul je precies weten wat je moet doen. Onthoud daarom dat je het antwoord niet kunt ontvangen voordat je heel vredig bent. Beoefen die innerlijke vrede, maak in ieder geval een klein begin en ga door met je beoefening totdat het een gewoonte wordt.

Kennis van de Wetenschapper en de Yogi

Het hoogtepunt van het gewone bewustzijn is Wetenschap. Voor de Wetenschap is wat er op aarde is waar, simpelweg omdat het er is. Wat het de Natuur noemt, is voor haar de uiteindelijke realiteit en haar doel is om een theorie op te bouwen om de werking ervan te verklaren. Dus klimt het zo hoog als het fysieke denkvermogen kan gaan en probeert de oorzaken te vinden van wat het aanneemt de ware, de echte wereld te zijn. Maar in feite past het "oorzaken" aan op "gevolgen", want het heeft al datgene genomen wat voor het ware, het echte is, en probeert het alleen mentaal te verklaren. Voor het yogische bewustzijn is deze wereld echter niet de uiteindelijke realiteit. Het stijgt boven het denkvermogen uit in het bovenmentale en vervolgens in het supramentale, en betreedt de goddelijke wereld van eerste waarheden en kijkt van daaruit naar beneden wat er hier met die waarheden is gebeurd. Hoe vervormd zijn ze geworden, hoe volkomen vervalst! Dus de zogenaamde wereld van feiten is voor de Yogi een leugen en helemaal niet de enige ware realiteit. Het is niet wat het zou moeten zijn, het is bijna het tegenovergestelde; terwijl het voor de wetenschapper absoluut fundamenteel is.

Ons doel is om dingen te veranderen. De wetenschapper zegt dat wat er ook is, natuurlijk is en niet in het hart kan worden veranderd. Maar, werkelijk gesproken, zijn de wetten waarover hij gewoonlijk spreekt van zijn eigen mentale maaksel; en omdat hij de natuur zoals die is als de basis accepteert, veranderen dingen niet en kunnen ze niet voor hem in enige volledige zin veranderen. Maar volgens ons kan dit alles worden veranderd, omdat we weten dat er iets boven is, een goddelijke waarheid die manifestatie zoekt. Er zijn hier geen vaste wetten; zelfs de wetenschap erkent in haar ondogmatische momenten dat de wetten louter mentale constructies zijn. Er zijn alleen gevallen, en als het denkvermogen op alle omstandigheden zou kunnen toepassen, zou hij ontdekken dat geen twee gevallen vergelijkbaar zijn. Wetten zijn er voor het gemak van het denkvermogen, maar het proces van de supramentale manifestatie is anders, we kunnen zelfs zeggen dat het het omgekeerde is van het denkvermogen. In de supramentale realisatie draagt elk ding een waarheid in zich die zich op elk moment zal manifesteren zonder gebonden te zijn aan wat geweest is of wat zal volgen. Die uitgebreide verbinding van het verleden met het heden, die dingen in de natuur zo'n sfeer van onveranderlijk determinisme geeft, is geheel en al de manier van de geest om te bedenken, en is geen bewijs dat alles wat bestaat onvermijdelijk is en niet anders kan zijn.

De kennis die de Yogi bezit, is ook een antwoord op de vreselijke theorie dat alles wat plaatsvindt Gods directe werking is. Want zodra je opstijgt naar het Supramentale, zie je onmiddellijk dat de wereld vals en vervormd is. De supramentale waarheid heeft zich helemaal niet gemanifesteerd. Hoe kan de wereld dan een echte uitdrukking van het Goddelijke zijn? Alleen wanneer de Supermind is gevestigd en hier heerst, dan alleen kan worden gezegd dat de Allerhoogste Wil zich authentiek heeft gemanifesteerd. Tegelijkertijd moeten we ons verre houden van de gevaarlijke overdrijving van het gevoel van de valsheid van de wereld, dat degenen treft die zijn opgestegen tot het hogere bewustzijn. Wat er gebeurde

met Shankara en anderen zoals hij was dat ze een glimp opvingen van het ware bewustzijn, wat de valsheid van deze wereld in zo'n scherp contrast plaatste dat ze het universum niet alleen vals verklaarden, maar ook een werkelijk niet-bestaande illusie die helemaal verlaten moest worden. Wij daarentegen zien de valsheid ervan, maar beseffen ook dat het vervangen moet worden en niet verlaten als een illusie. Alleen is de waarheid verkeerd vertaald, is er iets tussengekomen om de goddelijke realiteit te verdraaien, maar de wereld is in feite bedoeld om het uit te drukken. En het uiten ervan is inderdaad onze Yoga.

Kans

Wat verstaan we onder de term "kans"? Kans kan alleen het tegenovergestelde zijn van orde en harmonie. Er is maar één ware harmonie en dat is het supramentale — de heerschappij van de Waarheid, de uitdrukking van de Goddelijke Wet. In het Supramentale heeft kans daarom geen plaats. Maar in de lagere Natuur is de allerhoogste Waarheid verduisterd: vandaar dat er een afwezigheid is van die goddelijke eenheid van doel en actie die als enige orde kan vormen. Bij gebrek aan deze eenheid wordt het domein van de lagere Natuur geregeerd door wat we kans kunnen noemen — dat wil zeggen, het is een veld waarin verschillende tegenstrijdige krachten zich vermengen, zonder dat ze één enkel duidelijk doel hebben. Wat er ook ontstaat uit zo'n samenloop van krachten is een resultaat van verwarring, dissonantie en onwaarheid — een product van kans. Kans is niet alleen een concept om onze onwetendheid over de oorzaken die aan het werk zijn te bedekken; het is een beschrijving van de onzekere *melée* van de lagere Natuur die de kalme eenpuntigheid van de goddelijke Waarheid mist. De wereld is haar goddelijke oorsprong vergeten en een arena van egoïstische energieën geworden; maar het is nog steeds mogelijk dat zij zich opent voor de Waarheid, deze door haar aspiratie oproept en een verandering teweegbrengt in de maalstroom van het toeval. Wat mensen beschouwen als een mechanische opeenvolging van gebeurtenissen, als gevolg van hun eigen mentale associaties, ervaringen en generalisaties, wordt in werkelijkheid gemanipuleerd door subtiele instanties die elk hun eigen wil proberen te doen. De wereld is zo onderworpen aan deze ongoddelijke instanties dat de overwinning van de Waarheid niet kan worden behaald, behalve door ervoor te vechten. Zij heeft er geen recht op: zij moet deze winnen door de onwaarheid en de perversie te verloothenen, waarvan een belangrijk deel de gemakkelijke gedachte is dat, aangezien alle dingen hun uiteindelijke oorsprong aan het Goddelijke te danken hebben, al hun directe activiteiten ook rechtstreeks daaruit voortkomen. Het feit is dat hier in de lagere Natuur het Goddelijke wordt versluierd door een kosmische Onwetendheid en dat wat plaatsvindt niet rechtstreeks voortkomt uit de goddelijke kennis. Dat alles evenzeer de wil is van God is een zeer handige suggestie van de vijandige invloeden die de schepping zo stevig mogelijk aan de wanorde en lelijkheid waartoe zij is gereduceerd, willen laten kleven. Dus wat moet er dan gedaan worden, vraagt je je af? Welnu, roep het Licht aan, stel jezelf open voor de kracht van Transformatie. Ontelbare keren is de goddelijke vrede aan je gegeven en even vaak bent je die verloren — omdat iets in je weigert zijn kleinzielige egoïstische routine op te geven. Als je niet altijd waakzaam bent, zal je natuur terugkeren naar zijn oude, onwedergeboren gewoonten, zelfs nadat deze is gevuld met de neerdalende Waarheid. Het is de strijd tussen het oude en het nieuwe die de kern van de Yoga vormt; maar als je vastbesloten bent om trouw te zijn aan de allerhoogste Wet en Orde die aan je zijn geopenbaard, zullen de delen van uw wezen die tot het domein van het toeval behoren, hoe langzaam ook, worden bekeerd en vergoddelijkt.

Verschillende Soorten Ruimte en Tijd – Onbevreesdheid op het Vitale Vlak

Ruimte en tijd beginnen en eindigen niet met het mentale bewustzijn: zelfs het Bovenmentale heeft ze. Het zijn de vormen van alle kosmische existentie: alleen variëren ze op elk niveau. Elke wereld heeft zijn eigen ruimte en tijd.

Dus de mentale ruimte en tijd komen niet overeen met wat we hier in het materiële universum waarnemen. In de mentale wereld kunnen we naar eigen wil en genoegen vooruit en achteruit bewegen. Op het moment dat je aan een persoon denkt, ben je bij hem; en hoe dichtbij je ook bij iemand bent, je kunt nog steeds ver weg zijn als je gedachten met iemand anders bezig zijn. De beweging is onmiddellijk, zo vrij zijn de ruimtelijk-temporele omstandigheden daar. In de vitale wereld moet je echter je wil gebruiken: ook daar is de afstand minder rigide, maar de beweging is niet onmiddellijk: de wil moet worden uitgeoefend.

De kennis van verschillende ruimte-tijden kan van grote praktische waarde zijn in Yoga. Want zoveel blunders zijn te wijten aan het onvermogen om op de juiste manier te handelen wanneer je in je vitale en mentale lichamen bent. In dromen bijvoorbeeld, moet je onthouden dat je in de ruimte en tijd van de vitale wereld bent en niet proberen te handelen alsof je nog steeds in je fysieke lichaam bent. Als je de nodige kennis hebt van de staat van zaken daar, kun je veel effectiever omgaan met die vitale wezens die je bang maken en je zulke onaangename nachtmerries bezorgen. Een van de kenmerken van activiteit in de vitale ruimte en tijd is dat deze wezens in staat zijn om naar believen enorme vormen aan te nemen en de trilling van angst in je te creëren wat hun krachtigste middel is om je binnen te dringen en te bezitten. Je moet hun kracht van angstaanjagende illusie in gedachten houden, en alle angst verdrijven. Zodra je ze stoutmoedig en onverschrokken onder ogen ziet, en ze recht in de ogen kijkt, verliezen ze driekwart van hun kracht. En als je ons om hulp vraagt, dan is zelfs het laatste kwartaal weg en nemen ze het op de vlucht of lossen ze op. Een vriend van mij die vroeger in zijn levenslichaam naar buiten ging, klaagde ooit dat hij altijd geconfronteerd werd met een gigantische tijger, waardoor de nacht voor hem heel ellendig werd. Ik zei hem alle angst te verdrijven en recht op het beest af te lopen en het in het gezicht te staren, en natuurlijk om hulp te roepen als dat nodig was. Dat deed hij en zie! de tijger verdween plotseling in een onbeduidende kat! Je hebt geen idee van het bijna magische effect van het onbevreesd in de ogen van een vitaal wezen staren. Zelfs op aarde, als je op deze manier omgaat met al die incarnaties van de levenskrachten die we gewoonlijk dieren noemen, ben je verzekerd van een gemakkelijke beheersing. Een fysieke tijger zal ook van je wegvlugten, als je hem zonder de minste trilling recht in de ogen kijkt. Een slang zal je nooit kunnen bijten als je erin slaagt zijn blik op de jouwe te richten zonder de geringste angst te voelen. Alleen maar met trillende knieën naar hem staren zal niet helpen. Er mag geen verstoring in je zijn: je moet kalm en beheerst zijn als je zijn blik vangt terwijl hij zijn kop blijft wiebelen om je te fascineren tot totale angst. Dieren zijn zich bewust van een licht in de menselijke ogen dat ze niet kunnen verduren als het op de juiste

manier op hen gericht is. De blik van de mens draagt een kracht in zich die hen tenietdoet, op voorwaarde dat hij standvastig en onbevreesd is. Dus, om het samen te vatten, onthoud twee dingen: wees nooit, nooit bang, en roep in alle omstandigheden de juiste hulp in om je kracht honderd keer sterker te maken.

Kennis door Eenheid met het Goddelijke – De Goddelijke Wil in de Wereld

Bewustzijn is het vermogen om je bewust te worden van wat dan ook door identificatie ermee. Maar het goddelijke bewustzijn is niet alleen bewust, maar weet en beïnvloedt. Want, louter bewustzijn is geen kennis. Je bewust worden van een trilling betekent bijvoorbeeld niet dat je er alles over weet. Alleen wanneer het bewustzijn deelneemt aan het goddelijke bewustzijn krijgt het volledige kennis door identificatie met het object. Gewoonlijk leidt identificatie tot onwetendheid in plaats van kennis, want het bewustzijn raakt verloren in wat het wordt en is niet in staat juiste oorzaken, begeleidende factoren en gevolgen te voorzien. Zo identificeer je jezelf met een beweging van woede en wordt je hele wezen één boze trilling, blind en overhaast, zich niet bewust van al het andere. Alleen wanneer je een stap terug doet, los blijft staan te midden van de gepassioneerde beroering, kun je het proces met een wetend oog zien. Kennis in de gewone staat van zijn moet dus eerder worden verkregen door een stap terug te doen van een fenomeen, het te observeren zonder ermee geïdentificeerd te raken. Maar het goddelijke bewustzijn identificeert zichzelf met zijn object en kent het grondig, omdat het altijd één wordt met de essentiële waarheid of wet die inherent is aan elk feit. En het weet niet alleen, maar brengt door te weten wat het wil teweeg. Bewust zijn betekent dat het effectief is — elke beweging ervan is een flits van almacht die, naast het verlichten, uiteindelijk zijn weg baant naar het doel dat door zijn waarheidsnatuur wordt gedictieerd.

Je gewone bewustzijn is erg vermengd met onbewustheid — het struikelt, spant zich in en wordt gedwarsboomd, terwijl je door eenheid met de Allerhoogste de Allerhoogste Natuur deelt en de volledige kennis krijgt wanneer je je wendt om een object te observeren en jezelf ermee identificeert. Natuurlijk betekent dit niet per se dat je alle inhoud van het goddelijke bewustzijn omarmt. Je bewegingen worden waar, maar je bezit niet alle veelvoudige rijkdommen van de activiteit van het Goddelijke. Toch ben je binnen je sfeer in staat om correct en volgens de waarheid van dingen te zien — wat zeker meer is dan wat in yogataal kennis door identiteit wordt genoemd. Want het soort identificatie dat door veel disciplines wordt onderwezen, verlegt je grenzen van perceptie zonder door te dringen tot het diepste hart van een object: het ziet als het ware van binnenuit, maar alleen het fenomenale aspect ervan. Als je jezelf bijvoorbeeld identificeert met een boom, word je je bewust op de manier waarop een boom zich bewust is van zichzelf, maar je komt niet alles te weten over een boom om de eenvoudige reden dat het zelf niet over zulke kennis beschikt. Je deelt wel het innerlijke gevoel van de boom, maar je begrijpt zeker niet de waarheid waar het voor staat, net zomin als je door je bewust te zijn van je eigen natuurlijke zelf meteen de goddelijke realiteit bezit die je in het geheim bent. Terwijl als je één bent met het goddelijke bewustzijn, je weet — naast hoe de boom zich voelt — wat de waarheid erachter is, kortom, je weet alles, omdat het goddelijke bewustzijn alles weet.

Er zijn inderdaad veel manieren om deze eenheid te bereiken. Het kan worden gedaan door aspiratie, of overgave, of een andere methode. Elk gevolgd met volharding en oprechtheid leidt ertoe. Aspiratie is de dynamische duw van je hele natuur achter de vastberadenheid om het Goddelijke te bereiken. Overgave, daarentegen, kan worden gedefinieerd als het opgeven van de grenzen van je ego. Je overgeven aan het Goddelijke is afstand doen van je nauwe grenzen en je laten binnendringen door het Goddelijke en het tot een centrum maken voor zijn spel. Maar je moet in gedachten houden dat het universele bewustzijn dat zo geliefd is bij Yogis niet het Goddelijke is: je kunt je grenzen horizontaal doorbreken als je wilt, maar je zult je vergissen als je het gevoel van wijdte en kosmische veelheid voor het Goddelijke houdt. De universele beweging is immers een mengsel van leugen en waarheid, zodat daar stoppen onvolmaakt is; want je kunt heel goed het kosmische bewustzijn delen zonder ooit de transcendentale Waarheid te bereiken. Aan de andere kant is naar het Goddelijke gaan ook het bereiken van de universele realisatie en toch vrij blijven van valsheid.

De echte barrière voor zelfovergave, of het nu aan het Universele of aan het Transcendente is, is de liefde van het individu voor zijn eigen beperkingen. Het is een natuurlijke liefde, omdat er in de vorming van het individuele wezen zelf een neiging is om zich te concentreren op grenzen. Zonder dat zou er geen gevoel van afgescheidenheid zijn — alles zou gemengd zijn, zoals nogal vaak gebeurt in de mentale en vitale bewegingen van het bewustzijn. Het is vooral het lichaam dat de afgescheiden individualiteit bewaart door niet zo vloeibaar te zijn. Maar zodra deze afgescheidenheid eenmaal is gevestigd, sluipt de angst erin om het te verliezen — een gezond instinct in veel opzichten, maar verkeerd toegepast met betrekking tot het Goddelijke. Want in het Goddelijke verlies je je individualiteit niet echt: je geeft alleen je egoïsme op en wordt het ware individu, de goddelijke persoonlijkheid die niet tijdelijk is zoals de constructie van het fysieke bewustzijn dat gewoonlijk voor jezelf wordt gehouden. Eén aanraking van het goddelijke bewustzijn en je ziet meteen dat er geen verlies in zit. Integendeel, je verwerft een ware individuele bestendigheid die honderd doden van het lichaam en alle wisselvalligheden van de vitaal-mentale evolutie kan overleven. Zonder deze transfigurerende aanraking ga je altijd in angst rond; met deze aanraking ontwikkel je geleidelijk het vermogen om zelfs je fysieke wezen plastisch te maken zonder zijn individualiteit te verliezen. Zelfs nu is het niet helemaal rigide, het is in staat de bewuste bewegingen van anderen te voelen door een soort sympathie die zich vertaalt in nerveuze reacties op hun vreugde en lijden: het is ook in staat je innerlijke bewegingen uit te drukken — het is algemeen bekend dat het gezicht een index en spiegel is voor het denkvermogen. Maar alleen het goddelijke bewustzijn kan het lichaam responsief genoeg maken om alle bewegingen van de supramentale onsterfelijkheid te weerspiegelen en een uitdrukking van de ware ziel te zijn en, door vergoddelijkt te worden, het hoogtepunt te bereiken van een opperste individualiteit die zelfs fysiek kan opstijgen boven de noodzaak van dood en ontbinding.

Tot slot wil ik uw aandacht vestigen op één punt, want het belemmert heel vaak de ware vereniging. Het is een grote fout om te veronderstellen dat de Goddelijke Wil altijd openlijk in de wereld handelt. Niet alles wat gebeurt is in feite goddelijk: de Allerhoogste Wil wordt vervormd in de manifestatie door

de combinatie van lagere krachten die het vertalen. Zij zijn het medium dat zijn impuls vervalst en het een ongoddelijk resultaat geeft. Als alles wat gebeurde inderdaad de vlekkeloze vertaling ervan was, hoe zou je dan de vervormingen van de wereld kunnen verklaren?... Niet dat de Goddelijke Wil de kosmische Onwetendheid niet had kunnen veroorzaken. Het is almachtig en alle mogelijkheden zijn inherent eraan: het kan alles uitwerken waarvan het de geheime noodzaak ziet in zijn oorspronkelijke visie. En de eerste oorzaak van de wereld is natuurlijk het Goddelijke, hoewel we ervoor moeten zorgen dat we dit feit niet mentaal beoordelen volgens onze kleinzielige ethische waarden. Maar toen de voorwaarden van de kosmos eenmaal waren vastgelegd en de involutie in onwetendheid werd geaccepteerd als de basis van een progressieve manifestatie van het Goddelijke uit alles wat het tegenovergestelde leek, vond er een soort scheiding plaats tussen het Hogere en het Lagere. De geschiedenis van de wereld werd een strijd tussen het Ware en het Valse, waarin de details niet allemaal directe representaties zijn van de progressieve actie van het Goddelijke, maar eerder vervormingen ervan als gevolg van de massa weerstand die de inferieure Natuur biedt. Als er geen dergelijke weerstand was, zou er helemaal niets te overwinnen zijn in de wereld, want de wereld zou harmonieus zijn, een constante overgang van de ene perfectie naar de andere in plaats van het conflict dat het is — een spel van gevaren en verschillende mogelijkheden waarin het Goddelijke echte tegenstand, echte moeilijkheden en vaak echte tijdelijke nederlagen tegenkomt op weg naar de uiteindelijke overwinning. Het is juist deze realiteit van het hele stuk dat het niet zomaar een grap maakt. De Goddelijke Wil lijdt daadwerkelijk aan vervorming op het moment dat het de vijandige krachten in de Onwetendheid raakt. Daarom mogen we nooit onze inspanningen verslappen om de wereld te veranderen en een andere orde te brengen. We moeten waakzaam zijn om samen te werken met het Goddelijke en niet rustig denken dat wat er ook gebeurt, altijd het beste is. Alles hangt af van de persoonlijke houding. Als je, in de aanwezigheid van omstandigheden die op het punt staan zich voor te doen, de hoogst mogelijke houding — dat wil zeggen, als je je bewustzijn in contact brengt met het hoogste bewustzijn binnen je bereik — kun je absoluut zeker zijn dat in zo'n geval wat er gebeurt, het beste is dat je kan overkomen. Maar zodra je uit dit bewustzijn valt en in een lagere staat terechtkomt, is het duidelijk dat wat er gebeurt niet het beste kan zijn, omdat je niet in je beste bewustzijn bent. Zoals Sri Aurobindo ooit zei: "Wat gebeurde, moest gebeuren, maar het had veel beter kunnen zijn." Omdat de persoon bij wie het gebeurde niet in zijn hoogste bewustzijn was, was er geen ander gevolg mogelijk; maar als hij een afdaling van het Goddelijke had bewerkstelligd, dan zou het, zelfs als de situatie in het algemeen onvermijdelijk was geweest, op een andere manier zijn afgelopen. Wat het verschil maakt, is hoe je de impuls van de Goddelijke Wil ontvangt.

Je moet heel hoog opstijgen voordat je deze Wil in zijn volledige pracht van authenticiteit kunt ontmoeten; pas als je je lagere natuur ervoor openstelt, kan het zich beginnen te manifesteren in termen van de Waarheid. Je moet daarom afzien van het toepassen van de louter Nietzscheaanse standaard van tijdelijk succes om het Goddelijke te onderscheiden van het ongoddelijke. Want het leven is een slagveld waarin het Goddelijke alleen in detail slaagt als de lagere natuur ontvankelijk is voor zijn impulsen in plaats van de kant van de vijandige krachten te kiezen. En zelfs dan is de test niet zozeer extern

als wel intern: een goddelijke beweging kan niet worden gemeten aan schijnbare tekenen — het is een bepaald soort trilling die zijn aanwezigheid aangeeft — externe tests zijn nutteloos, want zelfs wat in schijn een mislukking is kan in feite een goddelijke prestatie zijn.... Wat je moet doen is jezelf overgeven aan de Genade van het Goddelijke; want het is onder de vorm van Genade, van Liefde, dat het heeft ingestemd om het universum te verheffen nadat de eerste involutie was gevestigd. Met de Goddelijke Liefde is de allerhoogste kracht van Transformatie. Het heeft deze kracht omdat het omwille van Transformatie zichzelf aan de wereld heeft gegeven en overal is gemanifesteerd. Het heeft zich niet alleen in de mens geïnjecteerd, maar ook in alle atomen van de meest obscure Materie om de wereld terug te brengen naar de oorspronkelijke Waarheid. Het is deze afdaling die het hoogste offer wordt genoemd in de Indiase geschriften. Maar het is alleen een offer vanuit het menselijke gezichtspunt; het menselijke denkvermogen denkt dat als het zoiets zou moeten doen, het een enorm offer zou zijn. Maar het Goddelijke kan werkelijk niet worden verminderd, zijn oneindige essentie kan nooit minder worden, ongeacht welke "offers" er worden gebracht.... Op het moment dat u zich openstelt voor de Goddelijke Liefde, ontvang je ook zijn kracht van Transformatie. Maar het is niet in termen van kwantiteit dat je het kunt meten; wat essentieel is, is het ware contact; want je zult ontdekken dat het ware contact ermee voldoende is om in één keer je hele wezen te vullen.

Supramentale en Bovenmentale

Het werk van Sri Aurobindo is een unieke aarde-transformatie.

Boven het denkvermogen zijn er verschillende niveaus van bewust zijn, waaronder de werkelijk goddelijke wereld die Sri Aurobindo het Supramentale heeft genoemd, de wereld van de Waarheid. Maar daartussenin is wat hij heeft onderscheiden als het Bovenmentale, de wereld van de kosmische Goden. Nu is het dit Bovenmentale dat tot op heden onze wereld heeft bestuurd: het is het hoogste dat de mens in verlicht bewustzijn heeft kunnen bereiken. Het is gezien als het Allerhoogste Goddelijke en allen die het hebben bereikt, hebben er nooit een moment aan getwijfeld dat ze de ware Geest hebben aangeraakt. Want zijn pracht is zo groot voor het gewone menselijke bewustzijn dat het absoluut verblind is door te geloven dat hier eindelijk de bekronende realiteit is. En toch is het feit dat het Bovenmentale ver onder het ware Goddelijke ligt. Het is niet de authentieke thuisbasis van de Waarheid. Het is alleen het domein van de *formateurs*, al die creatieve krachten en godheden voor wie mensen zich sinds het begin van de geschiedenis hebben gebogen. En de reden waarom het ware Goddelijke de aardse natuur niet heeft gemanifesteerd en getransformeerd, is precies dat het Bovenmentale is aangezien voor het Supramentale. De kosmische Goden leven niet volledig in het Waarheidsbewustzijn: ze staan er alleen mee in contact en vertegenwoordigen, elk van hen, een aspect van zijn glorie.

Ongetwijfeld heeft het Supramentale ook in de geschiedenis van de wereld gehandeld, maar altijd via het Bovenmentale. Het is de directe afdaling van het Supramentale Bewustzijn en de Kracht die alleen het leven volledig kan herscheppen in termen van de Geest. Want in het Bovenmentale is er al het spel van mogelijkheden dat het begin markeert van deze lagere drievoudige wereld van Denkvermogen, Leven en Materie waarin we ons bestaan hebben. En wanneer er dit spel is en niet de spontane en onfeilbare werking van de aangeboren Waarheid van de Geest, is er het zaad van vervorming en onwetendheid. Niet dat het Bovenmentale een veld van onwetendheid is; maar het is de grens tussen het Hogere en het Lagere, want het spel van mogelijkheden, van afzonderlijke, zelfs als nog niet verdeelde keuze, zal waarschijnlijk leiden tot afwijking van de Waarheid van dingen. Het Bovenmentale bezit daarom niet en kan niet de macht bezitten om de mensheid te transformeren tot goddelijke natuur. Daarvoor is het Supramentale de enige effectieve agent. En wat onze Yoga precies onderscheidt van pogingen in het verleden om het leven te spiritualiseren, is dat we weten dat de pracht van het Bovenmentale niet de hoogste realiteit is, maar slechts een tussenstap tussen het denkvermogen en het ware Goddelijke.

Ware Nederigheid – Supramentale Plasticiteit – Spirituele Wedergeboorte

Aangezien ik er vaak over ben ondervraagd, zal ik kort ingaan op de betekenis van ware nederigheid, supramentale plasticiteit en spirituele wedergeboorte. Nederigheid is die staat van bewustzijn waarin, wat de realisatie ook is, je weet dat het oneindige nog steeds voor je ligt. De zeldzame kwaliteit van onbaatzuchtige bewondering waarover ik met je heb gesproken, is slechts een ander aspect van ware nederigheid; want het is pure arrogantie die weigert te bewonderen en zelfgenoegzaam is over zijn eigen kleine prestaties, waarbij het oneindige dat altijd voor hem ligt, wordt vergeten. Je moet echter nederig zijn, niet alleen als je niets substantieels of goddelijks in je hebt, maar zelfs als je op het pad van transformatie bent. Hoe paradoxaal het ook mag klinken, het Goddelijke dat absoluut perfect is, is tegelijkertijd absoluut nederig — nederig zoals niets anders ooit kan zijn. Hij is niet bezig met het bewonderen van Zichzelf: hoewel Hij het Al is, zoekt Hij altijd Zichzelf te vinden in wat niet-Zichzelf is — daarom heeft Hij in Zijn eigen wezen geschapen wat een kolossaal niet-Zichzelf lijkt, deze fenomenale wereld. Hij is overgegaan in een vorm waarin Hij eindeloos in de tijd de oneindige inhoud van datgene wat Hij volledig bezit in het eeuwige bewustzijn moet ontdekken.

Een van de grootste overwinningen van deze onuitsprekelijke nederigheid van God zal de transformatie van Materie zijn die blijkbaar het meest ongoddelijk is. Supramentale plasticiteit is een attribuut van uiteindelijk getransformeerde Materie. Het supramentale lichaam dat hier tot bestaan moet worden gebracht, heeft vier hoofdattributen: lichtheid, aanpassingsvermogen, plasticiteit en helderheid. Wanneer het fysieke lichaam volledig vergoddelijkt is, zal het voelen alsof het altijd op lucht loopt, er zal geen zwaarte of *tamas* of bewusteloosheid in zijn. Er zal ook geen einde komen aan haar aanpassingsvermogen: in welke omstandigheden het ook krijgt, het zal onmiddellijk voldoen aan de eisen die eraan worden gesteld, omdat haar volledige bewustzijn al die traagheid en onvermogen zal verdrijven die gewoonlijk Materie tot een last voor de Geest maken. Supramentale plasticiteit zal het in staat stellen de aanval van elke vijandige kracht die ernaar streeft het te doorboren, te weerstaan: het zal geen doffe weerstand bieden aan de aanval, maar zal, integendeel, zo meegaand zijn dat het de kracht tenietdoet door eraan toe te geven om te passeren. Zo zal het geen schadelijke gevolgen ondervinden en de meest dodelijke aanvallen zullen het ongeschonden laten. Ten slotte zal het worden veranderd in de materie van licht, elke cel zal de supramentale glorie uitstralen. Niet alleen degenen die voldoende ontwikkeld zijn om hun subtiele zicht open te hebben, maar ook de gewone man zal in staat zijn om deze helderheid waar te nemen. Het zal een evident feit zijn voor iedereen en iedereen, een permanent bewijs van de transformatie die zelfs de meest sceptische zal overtuigen.

De lichamelijke transformatie zal de allerhoogste spirituele wedergeboorte zijn — een volkomen wegwerpen van al het gewone verleden. Want spirituele wedergeboorte betekent het voortdurend wegwerpen van

onze eerdere associaties en omstandigheden en doorgaan met leven alsof we bij elk maagdelijk moment opnieuw beginnen. Het is om vrij te zijn van wat Karma wordt genoemd, de stroom van onze vroegere daden: met andere woorden, een bevrijding van de slavernij van de algemene activiteit van oorzaak en gevolg van de Natuur. Wanneer dit wegsnijden van het verleden triomfantelijk in het bewustzijn wordt volbracht, vallen al die fouten, blunders, vergissingen en dwaasheden die, nog steeds levendig in onze herinnering, aan ons vastklampen als bloedzuigers die ons levensbloed opzuigen, weg, waardoor we op de meest vreugdevolle manier vrij zijn. Deze vrijheid is niet alleen een kwestie van denken; het is het meest solide, praktische, materiële feit. We zijn werkelijk vrij, niets bindt ons, niets beïnvloedt ons, er is geen obsessie van verantwoordelijkheid. Als we ons verleden willen tegengaan, annuleren of ontgroeien, kunnen we dat niet doen door louter berouw of soortgelijke dingen, we moeten vergeten dat het ongetransformeerde verleden ooit is geweest en een verlichte staat van bewustzijn binnengaan die losbreekt van alle verankeringen. Herboren worden betekent allereerst ons psychische bewustzijn binnengaan waar we één zijn met het Goddelijke en eeuwig vrij van de reacties van Karma.

Zonder ons bewust te worden van het psychische, is het niet mogelijk om dit te doen; maar zodra we ons veilig bewust zijn van de ware ziel in ons die altijd overgegeven is aan het Goddelijke, houdt alle slavernij op. Dan begint het leven onophoudelijk opnieuw, dan kleeft het verleden niet langer aan ons. Om je een idee te geven van de uiteindelijke hoogte van spirituele wedergeboorte, kan ik zeggen dat er een constante ervaring kan zijn van het hele universum dat op elk moment daadwerkelijk verdwijnt en op elk moment opnieuw wordt gecreëerd!

De Supramentale Realisatie

Om te weten hoe de Supramentale Realisatie eruit zal zien, is de eerste stap, de eerste voorwaarde, om te weten wat het supramentale bewustzijn is. Allen die op de een of andere manier ermee in contact zijn geweest, hebben een glimp opgevangen van de realisatie die moet zijn. Maar degenen die dat niet hebben, kunnen nog steeds naar die realisatie streven, net zoals ze kunnen streven naar het verkrijgen van de supramentale kennis. Ware kennis betekent bewustzijn door identiteit: zodra je in contact komt met de supramentale wereld, kun je iets zeggen over de afkomst ervan, maar niet eerder. Wat je eerder kunt zeggen, is dat er een nieuwe schepping op aarde zal zijn; dit zeg je door vertrouwen, aangezien het exacte karakter ervan je ontgaat. En als je wordt opgeroepen om realisatie te definiëren, kun je verklaren dat het, individueel gesproken, de transformatie van je gewone menselijke bewustzijn in het goddelijke en supramentale betekent.

Het bewustzijn is als een ladder: in elk groot tijdperk is er één groot wezen geweest dat in staat was om nog een trede aan de ladder toe te voegen en een plek te bereiken waar het gewone bewustzijn nog nooit was geweest. Het is mogelijk om een hoog niveau te bereiken en volledig uit het materiële bewustzijn te komen; maar dan behoudt men de ladder niet, terwijl de grote prestatie van de grote tijdperken van het universum het vermogen is geweest om nog een trede aan de ladder toe te voegen zonder het contact met het materiële te verliezen, het vermogen om het Hoogste te bereiken en tegelijkertijd de bovenkant met de onderkant te verbinden in plaats van een soort leegte alle verbindingen tussen de verschillende vlakken te laten afsnijden. Omhoog en omlaag gaan en de bovenkant met de onderkant te verbinden is het hele geheim van realisatie, en dat is het werk van de Avatar. Elke keer dat hij nog een trede aan de ladder toevoegt, is er een nieuwe schepping op aarde.... De trede die nu wordt toegevoegd, heeft Sri Aurobindo het Supramentale genoemd; als gevolg daarvan zal het bewustzijn in staat zijn om de supramentale wereld binnen te gaan en toch zijn persoonlijke vorm te behouden, zijn individualisering en dan naar beneden komen om hier een nieuwe schepping te vestigen. Dit is zeker niet de laatste, want er zijn verdere bereiken van het bestaan; maar nu zijn we aan het werk om het supramentale naar beneden te halen, om een reorganisatie van de wereld te bewerkstelligen, om de wereld terug te brengen naar de ware goddelijke orde. Het is in wezen een schepping van orde, een alles op zijn ware plaats zetten; en de belangrijkste geest of kracht, de Shakti die op dit moment actief is, is Mahasaraswati, de Godin van de perfecte organisatie.

Het werk om een continuïteit te bereiken die iemand toestaat om op en neer te gaan en in het materiële te brengen wat erboven is, wordt gedaan binnen het bewustzijn. Hij die het moet doen, de Avatar, zelfs als hij in een gevangenis zou worden opgesloten en niemand zou zien en nooit zou worden verlaten, zou hij het werk nog steeds doen, omdat het een werk is in het bewustzijn, een werk van verbinding tussen het Supramentale en het materiële wezen. Hij hoeft niet herkend te worden, hij hoeft geen uiterlijke macht te hebben om deze bewuste verbinding te kunnen maken. Als de verbinding eenmaal gemaakt is, moet deze zijn uitwerking hebben in de

buitenwereld in de vorm van een nieuwe schepping, beginnend met een modelstad en eindigend met een perfecte wereld.

De Supramentale Neerdaling

Weet je wat de bloem die wij “Succesvolle Toekomst” hebben genoemd, betekent wanneer deze aan je wordt gegeven? Het betekent de hoop — nee, zelfs de belofte — dat je zult deelnemen aan de neerdaling van de supramentale wereld. Want die afdaling zal de succesvolle voltooiing van ons werk zijn, een afdaling waarvan de volledige glorie nog niet heeft plaatsgevonden, anders zou het hele gezicht van het leven anders zijn geweest. Met langzame stappen oefent het Supramentale zijn invloed uit; nu eens voelt een deel van het wezen en dan weer een ander de omhelzing of de aanraking van zijn goddelijkheid; maar wanneer het in al zijn zelfbestaande kracht naar beneden komt, zal een opperste radicale verandering de hele natuur grijpen. We komen steeds dichterbij het uur van zijn volledige triomf. Zodra de wereldcondities gereed zijn, zal de volledige afdaling plaatsvinden en alles voor zich uit dragen. Zijn aanwezigheid zal onmiskenbaar zijn, zijn kracht zal geen weerstand dulden, twijfels en moeilijkheden zullen je niet langer kwellen. Want het Goddelijke zal zich manifesteren — onthuld in zijn totale perfectie. Ik bedoel echter niet te zeggen dat de hele wereld onmiddellijk zijn aanwezigheid zal voelen of zal worden getransformeerd; maar ik bedoel wel dat een deel van de mensheid zijn neerdaling zal kennen en eraan zal deelnemen — zeg, deze kleine wereld van ons hier. Van daaruit zal de transfigurerende genade het meest effectief uitstralen. En, gelukkig voor de aspiranten, zal die succesvolle toekomst voor hen materialiseren ondanks alle obstakels die op zijn weg worden gezet door de niet geregenereerde menselijke natuur!

Over de Dhammapada

Geconjugeerde verzen

Elke vrijdag zal ik een paar verzen van de Dhammapada voorlezen, dan zullen we mediteren over die tekst. Dit is om je mentale controle te leren. Als ik het nodig vind, zal ik je een uitleg geven.

De Dhammapada begint met geconjugeerde verzen; hier is de eerste:

In alle dingen is het oerelement het denkvermogen. Het denkvermogen domineert. Alles komt voort uit het denkvermogen.

Dit betreft natuurlijk het fysieke leven, er is geen sprake van het universum.

Als een mens spreekt of handelt met een slecht denkvermogen, volgt lijden hem zoals het wiel de hoof van de os volgt die de kar trekt.

Dat wil zeggen, dat het gewone menselijke leven, zoals dat in de huidige wereld is, wordt geregeerd door het denkvermogen; daarom is het belangrijkste om je denkvermogen te beheersen; dus zullen we een gegradeerde of "geconjugeerde" discipline volgen, om de uitdrukking van de Dhammapada te gebruiken, om ons denkvermogen te ontwikkelen en te beheersen.

Er zijn vier bewegingen die gewoonlijk opeenvolgend zijn, maar die uiteindelijk gelijktijdig kunnen zijn: het observeren van je gedachten is de eerste, het bewaken van je gedachten is de tweede, het controleren van je gedachten is de derde en het beheersen van je gedachten is de vierde. Observeren, bewaken, controleren en beheersen. Dat alles om van een kwaadaardig denkvermogen af te komen, want ons wordt verteld dat de man die handelt of spreekt met een kwaadaardig denkvermogen wordt gevolgd door lijden, net zo nauwlettend als het wiel de hoof van een os volgt die de kar ploegt of trekt.

Dit is onze eerste meditatie.

30 augustus 1957

Het denkvermogen overheerst. Alles komt voort uit het denkvermogen. In alle dingen is het denkvermogen het oerelement. Als een mens spreekt of handelt met een gezuiverd denkvermogen, vergezelt geluk hem zo nauw als zijn onafscheidelijke schaduw.

Dit is het tegendeel van wat we de vorige keer lazen. De Dhammapada contrasteert een gezuiverd denkvermogen met een kwaad denkvermogen. We hebben al gezegd dat er vier opeenvolgende stadia zijn voor de zuivering van het denkvermogen. Een gezuiverd denkvermogen is van nature een denkvermogen dat geen enkele verkeerde gedachte toestaat, en we hebben gezien dat de volledige beheersing van het denken die nodig is om dit resultaat te bereiken de laatste prestatie is in de vier stadia waarover ik heb gesproken. De eerste is: je denkvermogen observeren.

Geloof niet dat het zo gemakkelijk is, want om je gedachten te observeren, moet je je eerst van hen scheiden. In de gewone staat onderscheidt de gewone mens zich niet van zijn gedachten. Hij weet niet eens dat hij denkt. Hij denkt uit gewoonte. En als hem plotseling wordt gevraagd: "Waar denk je aan?", weet hij er niets van. Dat wil zeggen, vijftiennegentig van de honderd keer zal hij antwoorden: "Ik weet het niet." Er is een volledige identificatie tussen de beweging van het denken en het bewustzijn van het wezen.

Om het denken te observeren, is de eerste beweging dan om een stap terug te doen en ernaar te kijken, om jezelf te scheiden van je gedachten, zodat de beweging van het bewustzijn en die van de gedachte niet met elkaar verward kunnen worden. Dus als we zeggen dat je je gedachten moet observeren, geloof dan niet dat het zo eenvoudig is; het is de eerste stap. Ik stel voor dat we vanavond in onze meditatie deze eerste oefening doen, die bestaat uit het terugtreden van je denken en het bekijken ervan.

6 september 1957

"Hij heeft mij beledigd, hij heeft mij geslagen, hij heeft mij vernederd, hij heeft mij beroofd." Degenen die gedachten als deze voeden, sussen nooit hun haat.

De Dhammapada vertelt ons allereerst dat slechte gedachten lijden veroorzaken en goede gedachten geluk brengen. Nu geeft het voorbeelden van wat slechte gedachten zijn en vertelt het ons hoe we lijden kunnen vermijden. Hier is het eerste voorbeeld, ik herhaal: "Hij heeft mij beledigd, hij heeft mij geslagen, hij heeft mij vernederd, hij heeft mij beroofd"; en het voegt toe: "Degenen die gedachten als deze voeden, sussen nooit hun haat."

We zijn begonnen met onze mentale discipline, gebaseerd op de opeenvolgende stadia van mentale ontwikkeling en we hebben gezien dat deze discipline bestaat uit vier opeenvolgende bewegingen, die we op deze manier hebben beschreven, zoals u zich vast herinnert: observeren, bewaken, controleren en beheersen; en in de loop van de vorige les hebben we geleerd — ik hoop — om onszelf te scheiden van onze gedachten om ze te kunnen observeren als een aandachtige toeschouwer.

Vandaag moeten we leren hoe we over deze gedachten kunnen waken. Eerst kijk je ernaar en dan waak je erover. Leer ernaar te kijken als een verlichte rechter, zodat je het goede van het slechte kunt onderscheiden, tussen gedachten die nuttig zijn en die schadelijk zijn, tussen constructieve gedachten die tot overwinning leiden en defaitistische gedachten die ons ervan afkeren. Het is dit onderscheidingsvermogen dat we nu moeten verwerven; dat zal het onderwerp zijn van onze meditatie vanavond.

Zoals ik je heb verteld, zal de Dhammapada ons voorbeelden geven, maar voorbeelden zijn slechts voorbeelden. We moeten zelf leren hoe we gedachten kunnen onderscheiden die goed zijn van die welke dat niet zijn, en daarvoor moet je, zoals ik heb gezegd, observeren als een verlichte rechter — dat wil zeggen, zo onpartijdig mogelijk; het is een van de meest onmisbare voorwaarden.

13 september 1957

“Hij heeft mij beledigd, hij heeft mij geslagen, hij heeft mij vernederd, hij heeft mij beroofd.” Degenen die zulke gedachten niet voeden, voeden geen haat.

Dit is het tegenovergestelde van wat we de andere dag lasen. Maar merk op dat dit alleen gaat over gedachten die wrok opwekken. Het is omdat wrok, samen met jaloezie, een van de meest wijdverspreide oorzaken van menselijk leed is.

Maar hoe voorkom je dat je wrok koestert? Een groot en genereus hart is zeker het beste middel, maar dat is niet binnen het bereik van iedereen. Het beheersen van je gedachten kan algemener nuttig zijn.

Gedachtebeheersing is de derde stap van onze mentale discipline. Zodra de verlichte rechter van ons bewustzijn het onderscheid heeft gemaakt tussen nuttige en schadelijke gedachten, zal de innerlijke bewaker komen en alleen goedgekeurde gedachten doorlaten, waarbij hij alle ongewenste elementen strikt weigert.

Met een bevelend gebaar zal de bewaker elke slechte gedachte de toegang weigeren en deze zo ver mogelijk terugdringen.

Het is deze beweging van erkenning en weigering die we gedachtecontrole noemen en dit zal het onderwerp zijn van onze meditatie vanavond.

20 september 1957

Want in werkelijkheid wordt haat in deze wereld niet gestild door haat; haat wordt alleen gestild door liefde. Dit is de eeuwige wet.

Dit is een van de meest gevierde verzen van de Dhammapada, een van de meest geciteerde — ik had graag willen kunnen zeggen, "een van de meest gehoorzaamde ter wereld"; helaas zou dat niet waar zijn. Want mensen spreken veel over deze leer, maar volgen hem niet.

Toch is er één aspect van het probleem waar minder over gesproken wordt, maar dat misschien nog urgenter lijkt als je wilt dat er dingen veranderen in de wereld, iets waar mensen heel weinig aandacht aan besteden. Ik ga je verrassen. Het is dit: als liefde moet worden vergolden voor haat, zodat de wereld kan veranderen, zou het dan niet nog natuurlijker zijn dat liefde moet worden vergolden voor Liefde?

Als men het leven, de daden en het hart van mensen beschouwt zoals ze zijn, zou men alle recht hebben om verbaasd te zijn over alle haat, minachting of op zijn best de onverschilligheid die wordt vergolden voor deze immensiteit van Liefde die de goddelijke Genade over de wereld uitstort, voor deze immensiteit van Liefde die op elk moment op de wereld inwerkt om haar naar het goddelijk genot te leiden en die zo'n armzalige reactie vindt in het menselijk hart. Maar mensen hebben alleen mededogen met de slechten, de gebrekkigen, de mismaakten, met de onsuccesvollen en de mislukkingen — het is werkelijk een aanmoediging tot slechtheid en mislukking.

Als men wat meer over dit aspect van het probleem nadacht, zou men misschien minder behoefte hebben om aan te dringen op de noodzaak om liefde te beantwoorden met haat, want als het menselijk hart in alle oprechtheid zou reageren op de Liefde die erin wordt gegoten met de

spontane dankbaarheid van een liefde die begrijpt en waardeert, dan zouden de dingen in de wereld snel veranderen.

27 september 1957

Velen zijn er die zich er niet van bewust zijn dat we allemaal op een dag moeten sterven. En degenen die zich daarvan bewust zijn, sussen hun ruzies.

Wanneer je denkt dat je het volgende moment kunt sterven, onmiddellijk, automatisch, treedt er in jou een onthechting op van alle materiële dingen; het is logisch dat je vanaf dat moment alleen nog maar denkt aan wat niet afhankelijk is van dit fysieke leven en wat het enige is dat nog bij je zal horen als je dit lichaam hebt verlaten, dat wil zeggen, het eeuwige bestaan. De Boeddha gebruikte het woord 'Goddelijk' niet, maar het is in wezen hetzelfde. Te denken dat men het volgende moment zou kunnen sterven was vroeger, in de oude initiaties, een discipline die men gedurende een zekere hele tijd moest volgen, om de reden die ik zojuist heb genoemd en ook om alle angst voor de dood te overwinnen en eraan te wennen. In die tijd en in de tijd dat de Dhammapada door de Boeddha werd uitgesproken, werd de mogelijkheid van een aardse onsterfelijkheid nooit genoemd omdat deze mogelijkheid tot zo'n verre toekomst behoorde dat het geen zin zou hebben gehad om erover te spreken.

Tegenwoordig vertelt Sri Aurobindo ons dat deze mogelijkheid nabij is en dat we ons er alleen maar op moeten voorbereiden. Maar de essentiële voorwaarde om ons er zelfs op voor te bereiden, is om alle angst voor de dood volledig af te schaffen.

Je moet er niet bang voor zijn en er ook niet naar verlangen.

Sta erboven, in absolute rust, vrees het niet en verlang het niet.

4 oktober 1957

Net zoals de sterke wind een zwakke boom ontwortelt, zo overweldigt Mara de mens die alleen leeft voor genot, die zijn zintuigen niet onder controle heeft, die niet weet hoe hij zijn eetlust moet matigen, die lui is en zijn energie verspilt.

In de Boeddhistische literatuur vertegenwoordigt Mara de Geest van het Kwaad, alles wat tegengesteld aan het spirituele leven of ertegen is; in bepaalde gevallen vertegenwoordigt het de dood — niet zozeer de fysieke dood als wel de dood aan de waarheid, aan het spirituele wezen.

Hiermee wordt bedoeld dat zolang men zijn zintuigen en verlangens niet onder controle heeft, en zich bezighoudt met externe materiële bevredigingen als het belangrijkste, men niet de wil heeft die nodig is om weerstand te bieden aan de aanval van vijandige krachten en alles wat ons naar beneden trekt en ons wegleidt van de spirituele realiteit.

De Dhammapada neemt zijn standpunt niet zozeer in op het morele standpunt; het is niet slecht zoals mensen het begrijpen met hun blinde rechtvaardigheid en hun willekeurige gevoel voor goed en kwaad. Het kwaad is, vanuit spiritueel oogpunt, werkelijk datgene wat ons wegleidt van het doel,

wat ons soms zelfs wegtrekt van het diepste doel van ons bestaan, vanuit de waarheid van ons wezen en verhindert ons het te realiseren. Dit is de manier waarop het begrepen moet worden.

11 oktober 1957

Net zoals de sterke wind geen vat heeft op een machtige rots, zo heeft Mara geen vat op een man die niet leeft in het najagen van genot, die een goede controle heeft over zijn zintuigen, die weet hoe hij zijn eetlust kan matigen, die begiftigd is met een onwankelbaar geloof en die zijn energieën niet verspilt.

Wat de Dhammapada bedoelt als het over geloof spreekt, is helemaal niet het geloof in een dogma of een religie, het is zelfs geen geloof in de lering van de Meester; het is geloof in iemands eigen mogelijkheden, de zekerheid dat wat de moeilijkheden, wat de obstakels, wat de onvolkomenheden, zelfs de ontkenningen in het wezen ook zijn, men geboren is voor de realisatie en men zal realiseren.

De wil mag nooit wankelen, de inspanning moet volhardend zijn en het geloof onwankelbaar. Dan, in plaats van jaren te besteden aan het realiseren van wat men moet realiseren, kan men het in een paar maanden doen, soms zelfs in een paar dagen en, als er voldoende intensiteit is, in een paar uur. Dat wil zeggen, je kunt een positie innemen in jezelf en geen enkele kwade wil die de realisatie aanvalt, zal meer macht over je hebben dan de storm over een rots.

Daarna is de weg niet langer moeilijk; het wordt buitengewoon interessant.

18 oktober 1957

Hij die het gele gewaad aantrekt terwijl hij nog onrein is, gebrek aan zelfbeheersing en gebrek aan loyaliteit, is werkelijk onwaardig om het gele gewaad van de monnik te dragen.

Natuurlijk is het gele gewaad, in de letterlijke zin, het gewaad van de Boeddhistische monniken; het werd het gewaad van allen die ascetisme uitoefenen. Maar dit is niet wat de Dhammapada werkelijk bedoelt te zeggen, want er is geen gebrek aan mannen die het gele gewaad dragen maar niet gezuiverd zijn van hun smetten. Het gele gewaad wordt gezien als het symbool van toewijding aan het spirituele leven, het uiterlijke teken van verzaking aan alles wat geen exclusieve concentratie is op het spirituele leven.

Wat het Boeddhisme bedoelt met "onzuiverheden" is voornamelijk egoïsme en onwetendheid; omdat, vanuit het Boeddhistische standpunt, de grootste van alle smetten onwetendheid is, niet onwetendheid van externe dingen, van de wetten van de natuur en van alles wat je op school leert, maar de onwetendheid van de diepste waarheid van dingen, van de wet van het wezen, van de Dharma.

Het is opmerkelijk dat de twee gebreken die hier worden benadrukt, zijn gebrek aan zelfbeheersing en gebrek aan loyaliteit. Loyaliteit betekent hier oprechtheid, eerlijkheid; wat de Dhammapada het meest streng

bekritiseert is hypocrisie: doen alsof je het spirituele leven wilt leiden en het niet te doen, doen alsof je de waarheid wilt zoeken en het niet te doen, de uiterlijke tekenen van toewijding aan het goddelijke leven te tonen — hier gesymboliseerd door het gele gewaad — maar innerlijk alleen bezig te zijn met jezelf, je egoïsme en je eigen behoeften.

Het is interessant om op te merken hoe de Dhammapada aandringt op zelfbeheersing, want volgens de boeddhistische leer is overdaad in alle dingen slecht. De Boeddha stond altijd op het Middenpad. Je mag niet te veel aan de ene kant staan, noch te veel aan de andere kant, het een of het ander overdrijven. Je moet maat, evenwicht in alle dingen hebben, het evenwicht van matigheid.

Daarom zijn de kwaliteiten die je waardig maken om het spirituele leven te leiden, een innerlijk evenwicht, een evenwicht in je actie, en gematigd zijn in alles, oprecht, eerlijk, loyaal zijn.

Evenwicht, matiging, loyaliteit, eerlijkheid: dit is het onderwerp van onze meditatie.

Maar hij die alle onreinheid heeft verworpen, die stevig vastgehecht is aan de voorschriften van de moraal, die weet hoe hij zijn eetlust kan matigen en die loyaal is, die is waarlijk waardig om het gele gewaad te dragen.

Ik zou niet willen dat u deze tekst als een morele catechismus beschouwt. Het heeft zeker een veel diepere en waarachtigere betekenis, omdat in alle werkelijk spirituele leringen de moraal zoals die mentaal wordt opgevat, niet op zijn plaats is.

Zo ook het woord "onreinheid". Zuiver, zoals het moreel wordt begrepen, heeft helemaal niet de betekenis die het krijgt in een werkelijk spirituele lering; en met name vanuit het Boeddhistische standpunt is zuiverheid de afwezigheid van onwetendheid, zoals ik u de vorige keer al heb verteld, en onwetendheid betekent het negeren van de innerlijke wet, de waarheid van het zijn. En loyaliteit betekent de illusie niet voor de werkelijkheid te houden, de veranderende en fluctuerende verschijningen voor de innerlijke en echte permanentie van het wezen.

We kunnen dan zeggen dat zelfcontrole en zelfbeheersing, maat, afwezigheid van verlangen, het zoeken naar de innerlijke waarheid van het zijn en de wet van zijn zelfmanifestatie zeer noodzakelijke bezigheden zijn voor hen die het spirituele leven willen beoefenen.

Trouw zijn aan zichzelf, aan het doel, zich niet laten bewegen door wanordelijke impulsen, de veranderende verschijningen niet voor de Realiteit aannemen, dit zijn de deugden die men moet hebben om voortgang te boeken op de weg van spiritualiteit.

15 november 1957

Zij die dwaling voor waarheid houden, en de waarheid voor dwaling, zullen nooit het hoogste doel bereiken, want zij worden op een dwaalspoor gebracht door ijdele verlangens en valse opvattingen.

Er zou een opmerking aan toegevoegd kunnen worden; want als men tevreden zou zijn met het nemen van dwaling voor waarheid en waarheid voor dwaling, zou het logisch gezien heel gemakkelijk moeten zijn om een keuze te maken zodra men om de een of andere reden of met wat hulp heeft gevonden wat werkelijk de waarheid is en wat echt de dwaling is; men neemt de waarheid aan en verwerpt de dwaling. Maar helaas houdt men van zijn dwaling, ergens in het wezen is er een onwil om te erkennen wat waar is.

Mijn ervaring is als volgt: wanneer je oprecht de waarheid wilt weten, weet je die ook. Er is altijd iets dat je op de dwaling wijst, dat je de waarheid laat erkennen. En als je jezelf aandachtig observeert, ontdek je dat het komt doordat je de dwaling verkiest dat je de waarheid niet vindt.

Zelfs in kleine details, de allerkleinste — om nog maar te zwijgen van de grote dingen in het leven, de grote beslissingen die je moet nemen — zelfs in de kleinste dingen, wanneer het streven naar de waarheid en de wil om waar te zijn volkomen oprecht zijn, komt de aanwijzing altijd. En precies, met de methode van de Boeddhistische discipline, als je in jezelf de oorzaken van je manier van zijn volgt, ontdek je altijd dat volharding in dwaling voortkomt uit verlangen. Het is omdat je de voorkeur hebt, de wens om te voelen, te handelen, te denken op een bepaalde manier, dat je de fout maakt. Het is niet alleen omdat je niet weet wat waar is. Je weet het niet precies omdat je op een vage, algemene, onnauwkeurige manier zegt: "Oh, ik wil de waarheid." Als je een detail neemt, elk detail, en je vinger erop legt, ontdek je dat je de struisvogel speelt om het niet te zien. Je zet iets onzeker, iets vaags, een sluier op, om er niet achter te kunnen zien.

Wanneer er oprechtheid is, ontdek je dat de hulp, de begeleiding, de genade er altijd zijn om je het antwoord te geven en je vergist je niet lang. Het is deze oprechtheid in het streven naar vooruitgang, in de wil naar waarheid, in de behoefte om echt zuiver te zijn — zuiver zoals het wordt begrepen in het spirituele leven — het is deze oprechtheid die de sleutel is tot alle vooruitgang. Daarmee weet je — en *kun* je.

Er is altijd, ergens in het wezen, iets dat zichzelf liever wil bedriegen, anders is het licht er, altijd klaar om te leiden, maar je sluit je ogen om het niet te zien.

22 november 1957

Zij die weten dat het ware waar is en het valse vals, bereiken het hoogste doel, want zij streven juiste verlangens en juiste opvattingen na.

We zagen de vorige keer dat het niet voldoende is om te kunnen onderscheiden wat goed is van wat fout. Op het eerste gezicht lijkt dit het moeilijkste punt. Het is vrij duidelijk dat als iedereen het zelf zou moeten uitzoeken, het een heel lang werk zou zijn; je kunt je hele leven ontelbare ervaringen opdoen die je beetje bij beetje zullen verlichten over wat goed is en wat niet.

Daarom is het gemakkelijker om te vertrouwen op iemand die het werk vóór jou heeft gedaan en aan wie je gewoon hoeft te vragen: "Is dit waar? Is dat onwaar?" Dat biedt duidelijk een groot voordeel, maar helaas is het niet altijd voldoende; want als je de wens hebt dat dingen op een bepaalde manier

moeten zijn en dat wat jij verkiest goed moet zijn, dan ben je niet altijd bereid om naar goed advies te luisteren.

De laatste zin, "want zij streven naar juiste verlangens", die een gemeenplaats lijkt, is misschien wel het moeilijkste deel van het probleem.

In dit boek, in deze leer, staan korte zinnen die zo eenvoudig lijken. Als je leest zonder voldoende reflectie, zeg je tegen jezelf: "Maar het is vanzelfsprekend, je herkent als waar wat waar is en als onwaar wat onwaar is, wat betekent dat dan?" Maar in de eerste plaats is het niet zo gemakkelijk om te onderscheiden wat waar is van wat niet waar is, en vervolgens te erkennen, dat wil zeggen, toe te geven dat iets waar is; en bovenal is het misschien nog moeilijker om te herkennen dat iets vals is.

In werkelijkheid is er om precies te onderscheiden wat onwaar is zoveel oprechtheid in het streven, zoveel vastberadenheid in de wil om waar te zijn nodig dat zelfs deze kleine zin "om te weten dat het ware waar is en het onware onwaar is" een heel aanzienlijke realisatie betekent. En de conclusie, "zij bereiken het hoogste doel" is een grote belofte.

Er zijn leringen die zeggen dat men helemaal geen verlangen moet hebben; zij zijn degenen die streven naar een volledige terugtrekking uit het leven om de onbeweeglijkheid van de Geest binnen te gaan, de afwezigheid van alle activiteit, alle beweging, alle vorm, alle externe realiteit. Om dat te bereiken, moet men helemaal geen verlangen hebben, dat wil zeggen, men moet alle wil voor vooruitgang volledig achter zich laten; vooruitgang zelf wordt iets onwerkelijks en externs. Maar als je in uw opvatting van Yoga het idee van vooruitgang vasthoudt, en als u toegeeft dat het hele universum een progressie volgt, dan moet u het doel van verlangen verschuiven; in plaats van het te wenden tot dingen die extern, kunstmatig, oppervlakkig en egoïstisch zijn, moet je het als een kracht van realisatie verbinden met de aspiratie die gericht is op de waarheid.

Deze paar woorden, "zij streven naar juiste verlangens", zijn een bewijs dat de leer van de Boeddha, in essentie, zich niet afkeerde van de realisatie op aarde, maar alleen van wat vals is in de opvatting van de wereld en in activiteiten zoals ze in de wereld worden uitgevoerd. Dus wanneer hij leert dat men moet ontsnappen aan het leven, is het niet om te ontsnappen aan een leven dat de uitdrukking zou zijn van de waarheid, maar aan het illusoire leven zoals het gewoonlijk in de wereld wordt geleefd.

Sri Aurobindo vertelt ons dat om de Waarheid te bereiken en de kracht te hebben om deze Waarheid te realiseren, je het spirituele bewustzijn moet verbinden met een progressief mentaal bewustzijn.

En deze paar woorden bewijzen zeker dat dit het oorspronkelijke concept van de Boeddhistische leer was.

6 december 1957

Net zoals de regen door het riet van een lekkende dak dringt, zo dringen de passies door in een onevenwichtig denkvermogen.

Er zijn ontelbare kleine Boeddhistische sekten van allerlei soort, in China, in Japan, in Birma, en elk volgt zijn eigen methoden; maar de meest wijdverbreide onder hen zijn degenen die als enige praktijk hebben om de geest tot rust te brengen.

Ze gaan een paar uur per dag en zelfs 's nachts zitten en kalmeren hun denkvermogen. Dit is voor hen de sleutel tot alle realisatie — een rustig denkvermogen dat weet hoe het urenlang stil kan blijven zonder af te dwalen. Je moet echter niet geloven dat het heel gemakkelijk is om te doen, maar ze hebben geen ander doel. Ze concentreren zich niet op een gedachte, ze proberen niet beter te begrijpen, meer te weten, niets van dien aard; voor hen is de enige manier om een rustig denkvermogen te hebben en soms gaan ze door jaren en jaren van inspanning voordat ze tot dit resultaat komen — om het denkvermogen tot zwijgen te brengen, om hem absoluut stil en stil te houden; want, zoals hier in de Dhammapada wordt gezegd, als het denkvermogen uit balans is, dan maakt deze constante beweging van ideeën die elkaar opvolgen, soms zonder enige orde, ideeën die elkaar tegenspreken en tegenwerken, ideeën die speculeren over dingen, alles wat in het hoofd ronddwaalt, gaten in het dak, als het ware. Dus door deze gaten komen alle ongewenste bewegingen het bewustzijn binnen, zoals water een huis met een lekkend dak binnenkomt.

Hoe dat ook zij, ik geloof dat het een gewoonte is die iedereen moet worden aanbevolen: elke dag een bepaalde tijd aanhouden om te proberen het denkvermogen kalm, zelfs, stil te maken. En het is een onbetwistbaar feit dat hoe meer mentaal ontwikkeld iemand is, hoe sneller iemand succesvol is; en hoe meer het denkvermogen in een rudimentaire staat verkeert, hoe moeilijker het is.

Degenen die onderaan de schaal staan, die hun denkvermogen nooit hebben getraind, vinden het nodig om te spreken om te kunnen denken. Het gebeurt zelfs dat het de klank van hun stem is die hen in staat stelt ideeën te associëren; als ze ze niet uiten, denken ze niet. Op een hoger niveau zijn er degenen die nog steeds woorden in hun hoofd moeten verplaatsen om te kunnen denken, ook al spreken ze ze niet hardop uit. Degenen die echt beginnen te denken zijn zij die in staat zijn om te denken zonder woorden, dat wil zeggen, om in contact te staan met het idee en het uit te drukken door middel van een grote verscheidenheid aan woorden en zinnen. Er zijn hogere graden — veel hogere graden — maar degenen die denken zonder woorden beginnen echt een intellectuele staat te bereiken en voor hen is het veel gemakkelijker om het denkvermogen tot rust brengen, dat wil zeggen, de beweging van het associëren van de woorden die voortdurend rondgaan als voorbijgangers op een openbaar plein, stoppen en in stilte een idee overdenken.

Ik benadruk dit feit omdat er nogal wat mensen zijn die, wanneer mentale stilte aan hen is overgedragen door occulte middelen, onmiddellijk gealarmeerd zijn en bang zijn om hun intelligentie te verliezen. Omdat ze niet meer kunnen denken, vrezen ze dat ze dom zullen worden! Maar stoppen met denken is een veel hogere prestatie dan eindeloos gedachten kunnen spinnen en het vereist een veel grotere ontwikkeling.

Dus vanuit elk gezichtspunt, en niet alleen vanuit het spirituele gezichtspunt, is het altijd erg goed om een paar minuten stilte te oefenen, minstens twee keer per dag, maar het moet een echte stilte zijn, niet alleen onthouding van praten.

Laten we nu proberen om een paar minuten volledig stil te zijn.

(Meditatie)

13 december 1957

Net zoals de regen niet kan doordringen in een huis dat goed bedekt is met riet, zo kunnen de passies ook niet doordringen in een evenwichtig denkvermogen.

(*Het begint te regenen.*) Dat is het. Het denkvermogen van de lucht moet uit evenwicht zijn. (*Gelach*) Het regent.

Dus ik denk dat de lucht geen evenwicht heeft en dat het beter voor je is om naar huis te gaan. (*Het regent harder.*) Nou, er is niets aan te doen!

Het evenwicht wordt niet hersteld. Jullie zouden allemaal naar huis moeten gaan en mediteren over de noodzaak van een evenwichtig denkvermogen. Dat is alles.

20 december 1957

In de twee werelden, in deze wereld en in de andere, treurt iemand die kwaad doet. Hij treurt en lijdt als hij zich zijn slechte daden herinnert.

Het is volkomen duidelijk dat wanneer je je lelijk en gemeen gedraagt, je vanzelfsprekend ongelukkig bent; maar ongelukkig zijn omdat je je bewust bent van de lelijkheid van je daden lijkt mij al een heel vergevorderd stadium, want je moet heel bewust zijn om je bewust te zijn van het kwaad dat je doet, en je bewust zijn van het kwaad dat je doet is al een eerste stap om het niet meer te doen.

Over het algemeen zijn mensen volkomen blind voor de lelijkheid van hun eigen daden. Ze doen verkeerd door onwetendheid, door onbewustzijn, door kleinheid, door dat soort terugvallen op zichzelf dat voortkomt uit onbewustheid en onwetendheid, dat duistere instinct van zelfbehoud dat iemand bereid maakt de hele wereld op te offeren voor zijn eigen welzijn. En hoe kleiner iemand is, hoe natuurlijker het offer lijkt dat aan zijn kleinheid wordt gebracht.

Je moet veel hoger op de schaal staan om te zien dat wat je doet lelijk is. Men moet in de kern van zichzelf al een soort voorkennis hebben van wat schoonheid, adel, vrijgevigheid zijn, om te kunnen lijden onder het feit dat men ze niet in zich draagt.

Ik denk dat de Dhammapada hier spreekt over degenen die al weten wat mooi en nobel is en die kwaad willens en wetens, opzettelijk doen. Voor hen wordt het leven inderdaad verschrikkelijk pijnlijk. Om volhardend te doen wat men weet dat niet gedaan moet worden, gaat ten koste van alle vrede, alle mogelijke rust, al het welzijn dat men kan hebben. Wie liegt, voelt zich voortdurend ongemakkelijk uit angst dat zijn leugen ontdekt kan worden; wie verkeerd heeft gehandeld, is voortdurend bang voor het idee dat hij misschien gestraft zal worden; wie probeert te bedriegen, heeft geen vrede, uit angst dat ontdekt zal worden dat hij bedriegt.

In werkelijkheid, zelfs om een puur egoïstische reden, is goed doen, rechtvaardig, oprecht, eerlijk zijn de beste manier om stil en vredig te zijn, om iemands angst tot een minimum te beperken. En als men bovendien

onafhankelijk, vrij van persoonlijke motieven en egoïsme zou kunnen zijn, dan zou het mogelijk zijn om echt gelukkig te worden.

Je draagt met je mee, om je heen, in je, de atmosfeer die door je daden is gecreëerd, en als wat je doet mooi, goed en harmonieus is, is je atmosfeer mooi, goed en harmonieus; aan de andere kant, als je leeft in een smerig egoïsme, gewetenloos eigenbelang, meedogenloze slechte wil, dan is dat wat je elk moment van je leven zult inademen en dat betekent ellende, voortdurende onrust; het betekent lelijkheid die wanhoopt aan zijn eigen lelijkheid.

En je moet niet geloven dat je door het lichaam te verlaten jezelf van deze atmosfeer zult bevrijden; integendeel, het lichaam is een soort sluier van onbewustheid die de intensiteit van het lijden vermindert. Als je zonder de bescherming van het lichaam bent in het meest materiële vitale leven, wordt het lijden veel acuter en heb je niet langer de mogelijkheid om te veranderen wat te veranderen is, om te corrigeren wat te corrigeren is, om jezelf open te stellen voor een hoger, gelukkiger en stralender leven en bewustzijn.

Je moet zich haasten om hier uw werk te doen, want hier kun je het echt doen. Verwacht niets van de dood. Het leven is je redding.

Het is in het leven dat je jezelf moet transformeren. Het is op aarde dat je vooruitgang boekt en het is op aarde dat je het beseft. Het is in het lichaam dat je de overwinning behaalt.

27 december 1957

Iemand die goed doet, verheugt zich in de twee werelden, in deze wereld en in de andere. Hij verheugt zich steeds meer als hij zijn goede daden herinnert.

Iemand die kwaad doet, lijdt in de twee werelden, in deze wereld en in de andere. "Ik heb verkeerd gedaan": deze gedachte kwelt hem. En zijn kwellingen nemen nog meer toe als hij de weg volgt die naar de helse wereld leidt.

Iemand die goed doet, verheugt zich in de twee werelden, in deze wereld en in de andere. "Ik heb goed gedaan": de gedachte verheugt zich en zijn geluk neemt steeds meer toe terwijl hij de weg volgt die naar de hemelse wereld leidt.

Het lijkt bijna uit deze teksten dat het Boeddhisme het idee van een hel en een hemel accepteert; maar dat is een nogal oppervlakkige manier van begrijpen; want in een diepere zin was dit niet de gedachte van de Boeddha. Het idee waarop hij altijd aandrong, is dat je door je gedrag en de staat van je bewustzijn de wereld schept waarin je leeft. Iedereen draagt in zichzelf de wereld waarin hij leeft en waarin hij zal blijven leven, zelfs wanneer hij zijn lichaam verliest, omdat er volgens de leer van de Boeddha, zagezegd, geen verschil is tussen het leven in het lichaam en het leven buiten het lichaam.

Sommige mensen geloven, sommige tradities leren dat het verlaten van het lichaam een zegen is en dat alle moeilijkheden verdwijnen, op voorwaarde dat je bepaalde rituelen uitvoert, zoals in sommige religies, en dat is ook de reden waarom er zoveel belang wordt gehecht aan religieuze

rituelen die, als het ware, een paspoort zijn om naar een gelukkiger gebied te gaan als je eenmaal het lichaam hebt verlaten. Sommigen denken zelfs dat je zodra je het lichaam verlaat, meteen je ellende achter je laat; maar dat is verre van waar en dit is wat de Dhammapada hier aangeeft: wat het de infernale wereld noemt, bestaat uit psychologische bereiken, specifieke bewustzijnstoestanden die je betreedt als je verkeerd doet, dat wil zeggen, als je afdwaalt van alles wat mooi, puur, gelukkig is en je leeft in lelijkheid en slechtheid. Niets is ontmoedigender dan leven in een atmosfeer van slechtheid.

Wat de Dhammapada hier op een bijna kinderachtige manier zegt, is in wezen waar. Natuurlijk verwijst het niet naar degenen die denken: "Oh, wat ben ik goed, wat ben ik aardig!" en zich daarom gelukkig voelen. Dat is kinderachtig. Maar als je goed bent, als je gul, nobel, onbaatzuchtig, aardig bent, creëer je in jezelf, om je heen, een bepaalde atmosfeer en deze atmosfeer is een soort lichtgevende bevrijding. Je ademt, je bloeit op als een bloem in de zon; er is geen pijnlijke terugslag op jezelf, geen bitterheid, geen opstand, geen ellende. Spontaan, natuurlijk, wordt de atmosfeer lichtgevend en de lucht die je inademt is vol geluk. En dit is de lucht die je inademt, in je lichaam en uit je lichaam, in de waaktoestand en in de slaaptoestand, in het leven en in de overgang voorbij het leven, buiten het aardse leven tot je nieuwe leven.

Elke verkeerde handeling produceert op het bewustzijn het effect van een wind die verwelkt, van een kou die bevriest of van brandende vlammen die verteren.

Elke goede en vriendelijke daad brengt licht, rust, vreugde — de zonschijn waarin bloemen bloeien.

3 januari 1958

Ook al kan hij een groot aantal heilige teksten reciteren, als hij niet dienovereenkomstig handelt, zal de dwaas zijn als de herder die de koeien van anderen telt. Hij kan niet delen in het leven van de discipelen van de Gezegende.

Alhoewel hij slechts een klein deel van de heilige teksten kan reciteren, bezit hij, als hij hun leringen in praktijk brengt, alle hartstocht, alle kwade wil en alle waanideeën heeft verworpen, de ware wijsheid; zijn denkvermogen is volledig bevrijd, niet langer gehecht aan iets, noch behorend tot deze wereld noch tot een andere, en hij deelt in het leven van de discipelen van de Gezegende.

Dit is zo vaak gezegd en herhaald dat het helemaal onnodig lijkt om te benadrukken dat een beetje oefening oneindig veel kostbaarder is dan bergen gepraat. Zeker, alle energie die men besteedt aan het uitleggen van een theorie zou veel beter gebruikt kunnen worden om in zichzelf een zwakte of een gebrek te overwinnen.

Om zich daarom te conformeren aan de wijsheid van deze leer, moeten we de beste manier overwegen om alle passie en kwade wil en waanideeën te verwerpen.

De waanideeën bestaan uit het aannemen van de schijn voor de realiteit en voorbijgaande dingen voor het enige dat het nastreven waard is, de eeuwige Waarheid.

Het is nogal interessant om op te merken dat de Dhammapada duidelijk onderstreept dat het niet genoeg is om vrij te zijn van de banden van deze wereld alleen, maar van alle werelden.

Want de ware en ijverige Boeddhisten vertellen je dat gewone religies je boeien door je te verleiden met de schitterende voordelen die je na de dood in hun Paradijs zult vinden, als je hun principes beoefent. Boeddhisme daarentegen heeft geen hel of hemel. Het jaagt je niet de stuipen op het lijf met eeuwige straffen en verleidt je ook niet met hemelse gelukzaligheden.

Het is in de zuivere Waarheid dat je je voldoening zult vinden en de beloning voor al je inspanningen.

10 januari 1958

Waakzaamheid

*Waakzaamheid is de weg die leidt naar onsterfelijkheid (of Nirvana).
Nalatihheid is de weg die leidt naar de dood. Zij die waakzaam zijn,
sterven niet. Zij die nalatih zijn, zijn al dood.*

In deze teksten wordt het woord Nirvana niet gebruikt in de zin van vernietiging, zoals uje ziet, maar in de zin van een eeuwig bestaan in tegenstelling tot leven en dood, zoals wij die kennen in het huidige aardse bestaan, en die tegengesteld zijn aan elkaar: leven tegengesteld aan de dood, dood tegengesteld aan leven. Het is niet dat leven waarover wordt gesproken, maar het eeuwige bestaan dat voorbij leven en dood is — het ware bestaan.

Waakzaamheid betekent wakker zijn, op je hoede zijn, oprecht zijn — nooit verrast worden. Als je sadhana wilt doen, is er op elk moment van je leven een keuze tussen het zetten van een stap die naar het doel leidt en in slaap vallen of soms zelfs achteruitgaan en tegen jezelf zeggen: "Oh, later, niet onmiddellijk" — op de weg gaan zitten.

Waakzaam zijn betekent niet alleen weerstand bieden aan wat je naar beneden trekt, maar vooral alert zijn om geen enkele kans op vooruitgang te verliezen, geen enkele kans om een zwakte te overwinnen, een verleiding te weerstaan, geen enkele kans om iets te leren, iets te corrigeren, iets onder de knie te krijgen. Als je waakzaam bent, kun je in een paar dagen doen wat anders jaren zou duren. Als je waakzaam bent, verander je elke omstandigheid in je leven, elke actie, elke beweging in een gelegenheid om dichter bij het doel te komen.

Er zijn twee soorten waakzaamheid, actief en passief. Er is een waakzaamheid die je waarschuwt als je op het punt staat een fout te maken, als je een verkeerde keuze maakt, als je zwak bent of jezelf in de verleiding laat brengen, en er is de actieve waakzaamheid die een kans zoekt om vooruit te komen, probeert elke omstandigheid te gebruiken om sneller vooruit te komen.

Er is een verschil tussen jezelf ervan weerhouden om te vallen en sneller vooruit te komen.

En beide zijn absoluut noodzakelijk.

Wie niet waakzaam is, is al dood. Hij heeft het contact verloren met het ware doel van het bestaan en van het leven.

Dus de uren, omstandigheden, het leven gaan tevergeefs voorbij, brengen niets, en je ontwaakt uit je slaperigheid in een gat waaruit het heel moeilijk is om te ontsnappen.

17 januari 1958

Nu ze volledig hebben begrepen wat waakzaamheid is, genieten de wijzen ervan en genieten ze van de aanwezigheid van de Groten.

In deze hele leer is er één ding dat moet worden opgemerkt; het is dit: je wordt nooit verteld dat goed leven, goed denken, het resultaat is van een strijd of een opoffering; integendeel, het is een heerlijke staat die al het lijden

geneest. In die tijd, de tijd van de Boeddha, was het leiden van een spiritueel leven een vreugde, een gelukzaligheid, de gelukkigste staat, die je bevrijdde van alle problemen van de wereld, al het lijden, alle zorgen, waardoor je gelukkig, tevreden, tevreden gesteld werd.

Het is het materialisme van de moderne tijd dat spirituele inspanning heeft veranderd in een harde strijd en een opoffering, een pijnlijke verzaking van alle zogenaamde vreugden van het leven.

Dit aandringen op de exclusieve realiteit van de fysieke wereld, van fysieke genoegens, fysieke vreugden, fysieke bezittingen, is het resultaat van de hele materialistische tendens van de menselijke beschaving. Het was ondenkbaar in de oudheid. Integendeel, terugtrekking, concentratie, bevrijding van alle materiële zorgen, toewijding aan de spirituele vreugde, dat was inderdaad geluk.

Vanuit dit gezichtspunt is het volkomen duidelijk dat de mensheid verre van vooruitgang is; en zij die in de wereld geboren zijn in de centra van de materialistische beschaving hebben in hun onderbewustzijn deze vreselijke notie dat alleen materiële realiteiten echt zijn en dat zich bezighouden met dingen die niet materieel zijn een wonderbaarlijke geest van opoffering vertegenwoordigt, een bijna sublieme inspanning. Niet van zonsopgang tot zonsondergang en van zonsondergang tot ochtendgloren bezig zijn met alle kleine fysieke bevredigingen, fysieke genoegens, fysieke sensaties, fysieke preoccupaties, is het bewijs dragen van een opmerkelijke geest. Men is zich er niet van bewust, maar de hele moderne beschaving is gebouwd op dit concept: "Ah, van wat je kunt aanraken, weet je zeker dat het waar is; van wat je kunt zien, weet je zeker dat het waar is; van wat je hebt gegeten, weet je zeker dat je het hebt gegeten; maar al de rest — poeh! We weten niet zeker of het geen ijdele dromen zijn en of we het echte niet opgeven voor het onwerkelijke, de substantie voor de schaduw. Wat ga je er immers mee winnen? Een paar dromen! Maar als je wat munten in je zak hebt, weet je zeker dat ze er zijn!"

En dat is overal, onder alles. Krab een beetje aan de schijn, het is er, in je bewustzijn; en van tijd tot tijd hoor je dit ding in je fluisteren: "Pas op, laat je niet inpakken." Het is inderdaad betreuenswaardig.

Ons is verteld dat evolutie progressief is en dat het een spiraal van opgaande progressie volgt. Ik twijfel er niet aan dat wat men comfort noemt in moderne steden een veel hogere graad van evolutie is dan het comfort van de holbewoner. Maar in oude verhalen spraken ze altijd over een vooruitziende blik, over de profetische geest, de aankondiging van toekomstige gebeurtenissen door visioenen, de intimiteit van het leven met iets subtielers dat voor de eenvoudige mensen van die tijd een concretere realiteit had.

Nu, wat zeg je in die prachtige steden die zo comfortabel zijn, als je iets wilt veroordelen? — "Het is een droom, het is verbeelding."

En juist als iemand in een innerlijke perceptie leeft, kijken mensen hem enigszins scheef aan en vragen zich af of hij wel helemaal geestelijk gezond is. Iemand die zijn tijd niet doorbrengt met het nastreven van rijkdom of met het proberen zijn comfort en welzijn te vergroten, een goede positie veiligstellen en een belangrijk persoon worden, een man die niet zo is, wordt gewantrouwd, mensen vragen zich af of hij bij zijn volle verstand is.

En dat is allemaal zozeer de stof van de atmosfeer, de inhoud van de lucht die je inademt, de oriëntatie van de gedachten die je van anderen ontvangt, dat het volkomen natuurlijk lijkt. Je voelt niet dat het een grotesk monster is.

Jezelf een beetje bewuster worden, in relatie treden met het leven achter de schijn, lijkt je niet het grootste goed. Als je in een comfortabele stoel zit, voor een uitgebreide maaltijd, als je je maag vult met heerlijke gerechten, lijkt dat je zeker veel concreter en veel interessanter. En als je kijkt naar de dag die voorbij is, als je de balans opmaakt van je dag, als je een materieel voordeel, een plezier, een fysieke bevrediging hebt gehad, markeer je het als een goede dag; maar als je een goede les van het leven hebt gekregen, als het je een tik op je neus heeft gegeven om je te vertellen dat je een domme kerel bent, dan bedank je de Genade niet, dan zeg je: "Oh, het leven is niet altijd leuk!"

Als ik deze oude teksten lees, heb ik echt de indruk dat we vanuit het innerlijke standpunt, vanuit het standpunt van het ware leven, vreselijk zijn teruggevallen en dat we voor de verwerving van een paar ingenieuze mechanismen, een paar aanmoedelingen tot fysieke luiheid, de verwerving van instrumenten en gadgets die de inspanning van het leven verminderen, de realiteit van het innerlijke leven hebben verworpen. Het is dat gevoel dat verloren is gegaan en het kost je moeite om te denken aan het leren van de zin van het leven, het doel van het bestaan, het doel waarnaar we moeten vorderen, waarnaar al het leven vorderen, of je het nu wilt of niet. Eén stap naar het doel, oh! het kost zoveel moeite om dat te doen. En over het algemeen denkt men er alleen aan als de uiterlijke omstandigheden niet aangenaam zijn.

Hoe ver zijn we verwijderd van de tijden dat de herder, die niet naar school ging en 's nachts onder de sterren over zijn kudde waakte, in de sterren kon lezen wat er zou gebeuren, communiceren met iets dat zichzelf uitdrukte door de natuur, en het gevoel had van de diepe schoonheid en die vrede die een eenvoudig leven geeft!

Het is erg ongelukkig dat men het ene moet opgeven om het andere te winnen. Als ik het over het innerlijke leven heb, ben ik verre van tegen moderne uitvindingen, verre van dat, maar hoe hebben deze uitvindingen ons kunstmatig en dom gemaakt! Hoe hebben we het gevoel voor ware schoonheid verloren, hoe belasten we onszelf met nutteloze behoeften!

Misschien is de tijd gekomen om de opstijging in de curve van de spiraal voort te zetten en nu, met alles wat deze kennis van materie ons heeft gebracht, zullen we in staat zijn om onze spirituele voortgang een steviger basis te geven. Sterk met wat we hebben geleerd van de geheimen van de materiële natuur, zullen we in staat zijn om de twee uitersten te verenigen en de allerhoogste werkelijkheid in het hart van het atoom te herontdekken.

24 januari 1958

Degenen die intelligent, meditatief, volhardend zijn, die onophoudelijk met zichzelf worstelen, bereiken Nirvana, wat de hoogste gelukzaligheid is.

Wie zijn ijver kan volhouden, zuiver blijft in zijn daden, wijs handelt, zijn hartstochten in bedwang houdt, leeft volgens de Wet (of de moraal), zal zijn roem zien toenemen.

Deze belofte van een goede naam lijkt mij niet helemaal waardig aan de Boeddhistische leer. Het betekende waarschijnlijk iets anders. En om volgens de moraal te leven, moet men weten welke moraal bedoeld is, want als het de algemeen erkende sociale moraal is, lijkt dat mij ook geen erg aantrekkelijke belofte. Degenen die hebben besloten alle wereldse zwakheden op te geven, geven er zeker niet om de sociale moraal te bevredigen... noch om een goede naam te verwerven!

Je ijver in stand houden is uitstekend, puur blijven in je daden is ook onmisbaar, wijs handelen is ook perfect, je kunt het niet vaak genoeg doen; je passies in bedwang houden, dat spreekt voor zich, is het begin... maar die conclusie!!

Ik zie echter dat "Dhamma" hier is vertaald als "Wet", en "Yasa" als "roem", terwijl Dhamma eerder de innerlijke waarheid en Yasa de spirituele glorie zou moeten betekenen. We kunnen de tekst dus op deze manier interpreteren: "Wie zijn ijver in stand kan houden, puur blijft in zijn daden, wijs handelt, zijn passies in bedwang houdt, leeft volgens de innerlijke waarheid, zal zijn spirituele glorie steeds zien groeien."

Zo begrepen is deze tekst vrij uitstekend. Je kunt niet beter doen dan je eraan te conformeren.

31 januari 1958 en 7 februari 1958

Door zijn inspanning, zijn waakzaamheid, zijn discipline en zelfbeheersing, zou de intelligente man voor zichzelf een eiland moeten creëren dat geen vloed kan onderdompelen.

De dwazen, verstoken van intelligentie, geven zich over aan nalatigheid. De ware wijze bewaakt waakzaamheid als zijn kostbaarste schat.

Laat u niet vervallen in onachtzaamheid, noch in de genoegens van de zintuigen. Hij die waakzaam is en zich overgeeft aan meditatie verwerft een groot geluk.

De intelligente man die door zijn waakzaamheid nalatigheid heeft verdreven, stijgt op tot de hoogten van wijsheid, vanwaar hij naar de velen kijkt die getroffen zijn zoals iemand op een berg neerkijkt op de mensen van de vlakte.

Waakzaam onder degenen die nalatig zijn, volkomen wakker onder degenen die slapen, gaat de intelligente man vooruit als een snel ros dat een vermoeid paard achterlaat.

Waakzaamheid wordt bewonderd. Nalatigheid wordt afgekeurd. Door waakzaamheid werd Indra de hoogste onder de goden.

De Bhikkhu¹ die geniet van waakzaamheid en die nalatigheid schuwt, komt als een vuur op en verteert alle banden, zowel klein als groot.

De Bhikkhu die plezier heeft in waakzaamheid en die nalatigheid schuwt, kan niet langer vallen. Hij nadert Nirvana.

Ik heb het hele hoofdstuk aan je voorgelezen omdat het me leek dat het de totaliteit van de verzen is die een atmosfeer creëert en dat ze allemaal samen moeten worden genomen en niet elk afzonderlijk. Maar ik raad je ten zeerste aan om de woorden die hier worden gebruikt niet in hun gebruikelijke letterlijke zin te nemen.

Zo ben ik er bijvoorbeeld van overtuigd dat de oorspronkelijke gedachte niet betekende dat je waakzaam moet zijn om bewonderd te worden en dat je niet nalatig moet zijn om niet te worden afgekeurd. Bovendien bewijst het gegeven voorbeeld het, want het was zeker niet om bewondering te krijgen dat Indra, de leider van de overmentale goden in de hindoeïstische traditie, waakzaamheid beoefende. Het is een heel kinderlijke manier om dingen te zeggen. Maar als je deze verzen allemaal bij elkaar neemt, hebben ze door hun herhaling en aandringen een kracht die het ding oproept dat uitdrukking zoekt; het brengt je in contact met een psychologische houding die heel nuttig is en een heel aanzienlijk effect heeft, als je deze discipline volgt.

De laatste twee verzen zijn vooral heel suggestief. De Bhikkhu beweegt zich voorwaarts als een brandende vlam van aspiratie en hij schuwt nalatigheid.

Nalatigheid betekent werkelijk de ontspanning van de wil die iemand zijn doel laat vergeten en zijn tijd laat verdoen met het doen van allerlei dingen die, verre van bij te dragen aan het doel dat bereikt moet worden, je op het pad tegenhouden en je er vaak van afkeren. Daarom zorgt de vlam van aspiratie ervoor dat de Bhikkhu nalatigheid mijdt. Elk moment herinnert hij zich dat de tijd relatief kort is, dat men die niet onderweg mag verspillen, men moet snel gaan, zo snel mogelijk, zonder een moment te verliezen. En iemand die waakzaam is, die zijn tijd niet verspilt, ziet zijn boeien vallen, iedereen, groot en klein; al zijn moeilijkheden verdwijnen, vanwege zijn waakzaamheid; en als hij volhardt in zijn houding, en er volledige tevredenheid in vindt, gebeurt het na een tijdje dat het geluk dat hij voelt in waakzaamheid zo sterk wordt dat hij zich al snel heel ongelukkig zou voelen als hij deze waakzaamheid zou verliezen.

Het is een feit dat wanneer iemand moeite heeft gedaan om onderweg geen tijd te verliezen, elke verloren tijd een lijden wordt en men er geen enkel plezier in kan vinden. En als je eenmaal in die staat bent, als deze inspanning voor vooruitgang en transformatie het belangrijkste in je leven wordt, het ding waaraan je constant denkt, dan ben je inderdaad op weg naar het eeuwige bestaan, de waarheid van je wezen.

Er is zeker een moment in de loop van de innerlijke groei waarin je, ver van het moeten leveren van een inspanning om je te concentreren, om verzonken te raken in de contemplatie en het zoeken naar de waarheid en de

¹ Lid van de Sangha (boeddhistische gemeenschap), bedelmonnik die niets bezit.

beste uitdrukking daarvan — wat de boeddhisten meditatie noemen — je integendeel een soort opluchting, gemak, rust, vreugde voelt, en daaruit te moeten komen om met dingen om te gaan die niet essentieel zijn, alles wat tijdverspilling lijkt, wordt vreselijk pijnlijk. Externe activiteiten worden gereduceerd tot wat absoluut noodzakelijk is, tot die welke worden gedaan als dienst aan het Goddelijke. Al dat is zinloos, nutteloos, juist die dingen die tijdverspilling en moeiteverspilling lijken, al dat, ver van het geven van de minste voldoening, een soort ongemak en vermoeidheid creëert; je voelt je alleen gelukkig als je je concentreert op je doel.

Dan ben je echt op weg.

14 februari 1958

Het Denkvermogen

Net zoals de pijlenmaker zijn pijlen recht maakt, zo richt de intelligente man zijn gedachten recht, wankelend en wispelturig, moeilijk recht te houden, moeilijk te beheersen.

Net zoals een vis die uit het water wordt gegooid, trilt en hijgt ons denkvermogen wanneer hij het koninkrijk van Mara achter zich laat.

Moeilijk te beheersen en onstabiel is het denkvermogen, altijd op zoek naar plezier. Het is goed om hem te besturen. Een denkvermogen dat gecontroleerd is, brengt geluk.

De wijze moet meester blijven over zijn gedachten, want ze zijn subtiel en moeilijk te grijpen en altijd op zoek naar plezier. Een denkvermogen dat goed geleid is, brengt geluk.

Ver weg dwalend, eenzaam, lichaamloos en verborgen in de diepe grot van het hart, zo is het denkvermogen. Wie erin slaagt hem onder controle te krijgen, bevrijdt zichzelf van de ketenen van Mara.

De intelligentie van iemand wiens denkvermogen onstabiel is, die onwetend is van de ware Wet en wiens geloof wankelt, zal zich nooit kunnen ontwikkelen.

Als de gedachten van een man niet geagiteerd zijn, als zijn denkvermogen niet geplaagd wordt door verlangen, als hij niet langer om goed en kwaad geeft, dan kent deze man, wijd wakker, geen angst.

Als je ziet dat het lichaam zo kwetsbaar is als een kruik, en het denkvermogen versterkt als een stad in oorlog, dan moet je Mara aanvallen met het zwaard van intelligentie en zorgvuldig bewaken wat er ook gewonnen is.

Binnenkort zal dit lichaam op de aarde liggen, verlaten, zo levenloos als een stuk oud hout.

Wat een vijand ook een vijand mag aandoen, wat een hater ook een hater mag aandoen, de schade die wordt veroorzaakt door een verkeerd gerichte mind is nog groter.

Noch moeder, noch vader, noch enige andere verwant kan zoveel goeds doen als een goed gericht denkvermogen.

Deze paar verzen komen overeen met alle behoeften van hen wier denkvermogen niet is overmeesterd. Ze wijzen op de gehechtheid die men heeft aan zijn oude manieren van zijn, denken en reageren, zelfs wanneer men probeert ervan weg te komen. Zodra je door je inspanning tevoorschijn

komt, ben je als een vis op het droge en snakt je naar adem omdat je niet langer in je element van duistere verlangens bent.

Zelfs wanneer je een besluit neemt, blijft het denkvermogen onstabiel. Het is subtiel, moeilijk te grijpen. Zonder dat het lijkt, zoekt het voortdurend zijn eigen bevrediging; en zijn bedoelingen zijn verborgen in de kern van het hart om hun ware aard niet te tonen.

En terwijl je de zwakte van het lichaam niet vergeet, moet je proberen het denkvermogen te versterken tegen zijn eigen zwakte; met het zwaard van wijsheid moet je vechten tegen de vijandige krachten en de vooruitgang die je hebt geboekt koesteren, zodat deze krachten je niet van je vooruitgang kunnen beroven, want ze zijn vreselijke dieven.

En dan is er een kort couplet voor degenen die bang zijn voor de dood, bedoeld om hen van die angst te bevrijden. Tot slot is er een laatste kort couplet voor degenen die gehecht zijn aan hun familie om hen de ijdelheid van deze gehechtheid te laten zien.

Tot slot een laatste waarschuwing: een slecht gericht, slecht gecontroleerd denken doet meer kwaad dan een vijand een vijand kan aandoen of een hater een hater. Dat wil zeggen, zelfs degenen die de beste intenties ter wereld hebben, als ze geen verstandige controle over hun denken, zullen meer kwaad doen aan zichzelf en aan degenen die ze liefhebben dan een vijand kan doen aan een vijand of een hater aan een hater.

Het denkvermogen heeft een macht van bedrog in zijn eigen opzicht die onberekenbaar is. Het kleedt zijn verlangens en voorkeuren met allerlei prachtige bedoelingen en het verbergt zijn trucs, wrok en teleurstellingen onder de meest gunstige schijn.

Om dat alles te overwinnen, moet je de onverschrokkenheid van een echte krijger hebben, en een eerlijkheid, een oprechtheid, een oprechtheid die nooit faalt.

28 februari 1958

De Bloemen

Wie zal deze wereld van illusie en het koninkrijk van Yama² en de wereld van de goden veroveren? Wie zal het pad van de Wet ontdekken als de bekwame tuinier de zeldzaamste bloemen ontdekt?

De discipel op het juiste pad zal deze wereld van illusie en het koninkrijk van Yama en de wereld van de goden veroveren. Hij zal het pad van de Wet ontdekken als de bekwame tuinier de zeldzaamste bloemen ontdekt.

Wetende dat zijn lichaam net zo vergankelijk is als schuim en net illusoir als een luchtspiegeling, zal de discipel op het juiste pad de bloemrijke pijl van Mara verbrijzelen en zal hij uitstijgen boven het bereik van de Koning van de Dood.

De dood voert de man weg die alleen de bloemen van zintuiglijk genot zoekt, net zoals stortvloed een slapend dorp wegvoeren.

De dood, de vernietiger, overwint de man die alleen de bloemen van zintuiglijk genot zoekt voordat hij zichzelf kan bevredigen.

De wijze zou van deur tot deur moeten gaan in zijn dorp, zoals de bij honing verzamelt van de bloemen zonder schade toe te brengen aan hun kleuren of hun geur.

Kritiseer anderen niet om wat ze doen of niet hebben gedaan, maar wees je bewust van wat jij zelf doet of niet hebt gedaan.

Net zoals een prachtige bloem die stralend is maar geen geur heeft, zo zijn de prachtige woorden van iemand die niet dienovereenkomstig handelt.

Net zoals een prachtige bloem die zowel stralend als zoet geurend is, zo zijn de prachtige woorden van iemand die dienovereenkomstig handelt.

Net zoals er veel kransen kunnen worden gemaakt van een hoop bloemen, zo kan een sterveling veel verdienste verzamelen door goede daden.

De geur van bloemen, zelfs die van sandelhout of wierook, zelfs die van jasmijn, kan niet tegen de wind ingaan; maar de zoete geur van intelligentie gaat tegen de wind in. Overal verspreidt de man van intelligentie de geur van zijn deugd.

² De God van de Dood.

Geen geur, zelfs niet die van sandelhout of wierook, noch van de lotus noch van jasmijn, kan worden vergeleken met de geur van intelligentie.

Zwak is de geur van wierook of sandelhout vergeleken met die van een deugdzaam man die tot de hoogste godheden reikt. Mara kan de weg niet ontdekken die de wezens volgen die een leven van volmaakte zuiverheid leiden en die bevrijd zijn door hun totale kennis.

Zoals de prachtige geurende lelie langs de kant van de weg oprijst, zo rijst ook de discipel van de Volmaakt Verlichte,³ stralend met intelligentie, op uit de blinde en onwetende menigte.

Er zijn hier enkele zeer wijze aanbevelingen, bijvoorbeeld, om je niet druk te maken om wat anderen doen of om de fouten die ze maken, maar om aandacht te besteden aan je eigen fouten en nalatigheden en ze te herstellen. Een andere wijze raad is om nooit te veel welsprekende woorden te uiten die niet in daden worden omgezet — spreek weinig, handel goed. Mooie woorden, zeggen ze, die slechts woorden zijn, zijn als bloemen zonder geur.

En ten slotte, opdat je niet ontmoedigd raakt door je eigen fouten, geeft de Dhammapada je dit troostende beeld: de zuiverste lelie kan ontspringen uit een hoop afval langs de weg. Dat wil zeggen, er is niets zo verrot dat het niet de zuiverste realisatie kan voortbrengen.

Wat het verleden ook mag zijn, wat de gemaakte fouten ook mogen zijn, wat de onwetendheid ook mag zijn waarin je hebt geleefd, je draagt diep in jezelf de opperste zuiverheid die zichzelf kan vertalen in een wonderbaarlijke realisatie.

Het hele punt is om daaraan te denken, je daarop te concentreren en je niet druk te maken over alle moeilijkheden en obstakels en hindernissen.

Concentreer je uitsluitend op wat je wilt zijn, vergeet zo volledig mogelijk wat je niet wilt zijn.

7 maart 1958

³ De Boeddha.

De Dwaas

Lang is de nacht voor iemand die niet slaapt; lang is de weg voor iemand die moe is; lang is de cyclus van geboorten voor de dwaas die de ware wet niet kent.

Als een man geen metgezel kan vinden die zijn meerdere is of zelfs zijn gelijke, moet hij resoluut een eenzaam pad volgen; want er kan niets goeds voortkomen uit gezelschap met een dwaas.

De dwaas kwelt zichzelf door te denken: "Deze zoon is van mij, deze rijkdom is van mij." Hoe kan hij zonen en rijkdommen bezitten, die zichzelf niet bezit?

De dwaas die zijn dwaasheid erkent, is in ieder geval wijs daarin. Maar de dwaas die denkt dat hij intelligent is, is een dwaas inderdaad.

Zelfs als de dwaas een intelligent man zijn hele leven dient, zal hij toch onwetend blijven van de waarheid, net zoals de lepel de smaak van de soep niet kent.

Als een intelligent man een wijs man dient, al is het maar gedurende een moment, zal hij snel de waarheid begrijpen, net zoals de tong onmiddellijk de smaak van de soep waarneemt.

De dwazen, zij die onwetend zijn, hebben geen ergere vijanden dan zichzelf; bitter is de vrucht die zij verzamelen van hun slechte daden.

De slechte daad waar men later berouw over heeft, brengt alleen maar spijt en de vrucht die men plukt, zal tranen en klaagzangen zijn.

De goede daad waarvoor men later geen berouw hoeft te tonen, brengt geen spijt en de vrucht die men plukt, zal tevredenheid en tevredenheid zijn.

Zolang de slechte daad geen vruchten heeft afgeworpen, beeldt de dwaas zich in dat het zo zoet is als honing. Maar wanneer deze daad vruchten afwerpt, oogst hij alleen maar lijden.

Hoewel de dwaas maand na maand zijn voedsel eet met de punt van een sprietje Kusa-gras,⁴ is hij niet eens zo een zestiende deel waard van iemand die de waarheid heeft begrepen.

⁴ Kusa-gras wordt in India als heilig beschouwd. Iemand's voedsel nemen met de punt van een sprietje Kusa-gras symboliseert een daad van ascese.

Een slechte daad levert niet onmiddellijk vruchten op, net zoals melk niet meteen zuur wordt; maar net als een vuur bedekt met as, zo smeult de slechte daad.

Wat voor ijdele kennis een dwaas ook heeft kunnen verwerven, het leidt hem alleen maar naar zijn ondergang, want het breekt zijn hoofd en vernietigt zijn waardigere aard.

De dwaze monnik dorst naar reputatie en een hoge rang onder de Bhikkhus, naar autoriteit in het klooster en verering door gewone mensen.

“Laat gewone mensen en heiligen hoogachten wat ik heb gedaan; laten ze mij gehoorzamen!” Dit is het verlangen van de dwaas, wiens trots steeds meer toeneemt.

Het ene pad leidt naar aardse winst en een heel ander leidt naar Nirvana. Dit wetende verlangt de Bhikkhu, de discipel van de Volmaakte Verlichte, niet meer naar eer, maar cultiveert in plaats daarvan eenzaamheid.

Dit lijkt direct te wijzen op hypocrieten die de uiterlijke vormen en verschijningen van wijsheid aannemen, maar in hun hart alle verlangens, ambities, de behoefte aan vertoon houden en leven om deze ambitie en deze verlangens te bevredigen in plaats van te leven voor het enige waarvoor het de moeite waard is om te leven: het bereiken van het ware bewustzijn, integrale zelfgave aan het Goddelijke, de vrede, het licht en het genot dat voortkomt uit de ware wijsheid en zelfvergetelheid.

Men zou het woord dwaas gemakkelijk in deze tekst kunnen vervangen door het woord ego. Iemand die in zijn ego leeft, voor zijn ego, in de hoop zijn ego te bevredigen, is een dwaas. Tenzij je het ego overstijgt, tenzij je een staat van bewustzijn bereikt waarin het ego geen reden van bestaan heeft, kun je niet hopen het doel te bereiken.

Het ego lijkt ooit onmisbaar te zijn geweest voor de vorming van het individuele bewustzijn, maar met het ego werden alle obstakels, lijden, moeilijkheden geboren, alles wat nu aan ons verschijnt als vijandige en anti-goddelijke krachten. Maar deze krachten zelf waren een noodzaak om een innerlijke zuivering en de bevrijding van het ego te bereiken. Het ego is tegelijk het resultaat van hun actie en de oorzaak van hun verlenging. Wanneer het ego verdwijnt, zullen de tegenkrachten ook verdwijnen, zonder meer een reden voor hun bestaan in de wereld.

Met de innerlijke bevrijding, met een totale oprechtheid en volmaakte zuiverheid, zal al het lijden verdwijnen, omdat het niet langer nodig zal zijn voor de voortgang van het bewustzijn naar zijn uiteindelijke doel.

Wijsheid bestaat er dan in om energiek te werken aan de innerlijke transformatie, zodat je als overwinnaar uit een strijd tevoorschijn kunt komen die zijn vruchten zal hebben gedragen, maar geen behoefte meer zal hebben om te bestaan.

14 maart 1958.

De Wijze

We moeten het gezelschap zoeken van de wijze die ons onze fouten laat zien, alsof hij ons een verborgen schat laat zien; het is het beste om relaties met zo iemand te onderhouden, omdat hij niet schadelijk voor ons kan zijn. Hij zal ons alleen maar goed brengen.

Iemand die ons aanspoort tot het goede en ons ervan weerhoudt het kwade te doen, wordt gewaardeerd, geacht door de rechtvaardige mens en gehaat door de onrechtvaardige.

Zoek niet het gezelschap of de vriendschap van mensen met een laag karakter, maar laten we omgaan met mensen van waarde en laten we vriendschap zoeken met de besten onder de mensen.

Hij die rechtstreeks drinkt uit de bron van de Leer leeft gelukkig in sereniteit van het denkvermogen. De wijze verheugt zich altijd in de Leer die wordt doorgegeven door de edele discipelen van de Boeddha.

Zij die waterwegen bouwen, leiden het water waar ze willen; zij die pijlen maken, richten ze; timmerlieden vormen hun hout; de wijze beheerst zichzelf.

Niet meer dan een machtige rots door de wind kan worden geschud, kan de wijze worden bewogen door lof of blaam.

De wijze die zich heeft verdiept in de Leer, komt volmaakt vredig als een diep meer, kalm en helder.

Waar hij ook mag zijn, de ware wijze doet afstand van alle genoegens. Noch verdriet noch geluk kunnen hem bewegen.

Noch voor zichzelf, noch voor het welzijn van anderen verlangt de wijze naar kinderen, rijkdom of domeinen. Hij streeft niet naar zijn eigen succes door onrechtvaardige manieren. Zo'n man is deugdzaam, wijs en rechtvaardig.

Weinig mensen steken over naar de andere oever. De meeste mensen blijven en doen niet meer dan op en neer rennen langs deze oever.

Maar zij die leven volgens het Leringkruis zijn voorbij het rijk van de Dood, hoe moeilijk de overgang ook mag zijn.

De wijze zal de duistere wegen van het bestaan achter zich laten, maar hij zal de weg van het licht volgen. Hij zal zijn huis verlaten voor het dakloze leven en in eenzaamheid de vreugde zoeken die zo moeilijk te vinden is.

Na afstand te hebben gedaan van alle verlangens en gehechtheden van de zintuigen, zal de wijze zichzelf reinigen van alle smetten van het denkvermogen.

Iemand wiens denkvermogen goed gevestigd is in alle graden van kennis, die, losgemaakt van alle dingen, geniet van zijn verzaking, en die zijn verlangens onder controle heeft, hij is schitterend, en zelfs in deze wereld bereikt hij Nirvana.

Er is hier een zin die bijzonder gelukkig is. Het is de allereerste zin die we hebben gelezen: "We moeten het gezelschap zoeken van de wijze die onze fouten toont, alsof hij ons een verborgen schat toont."

In alle Schriften die bedoeld zijn om de mensheid te helpen vooruit te komen, wordt altijd gezegd dat je heel dankbaar moet zijn voor degenen die je je fouten tonen en dat je dus hun gezelschap moet zoeken; maar de vorm die hier wordt gebruikt, is bijzonder gelukkig: als je een fout wordt getoond, is het alsof je een schat wordt getoond; dat wil zeggen, elke keer dat je in jezelf een fout, onvermogen, gebrek aan begrip, zwakte, onoprechtheid ontdekt, alles wat je ervan weerhoudt van het maken van een vooruitgang, is het alsof je een prachtige schat ontdekt.

In plaats van verdrietig te worden en tegen jezelf te zeggen: "Oh, er is nog een ander gebrek", zou je juist blij moeten zijn alsof je een prachtige verwerving hebt gedaan, omdat je net een van die dingen hebt vastgepakt die je ervan weerhielden om vooruit te komen. En als je het eenmaal hebt vastgepakt, trek het er dan uit! Voor degenen die een yogadiscipline beoefenen, bedenk dat op het moment dat je weet dat iets niet zou moeten zijn, je de macht hebt om het te verwijderen, weg te gooien, te vernietigen.

Een fout ontdekken is een verwerving. Het is alsof een vloed van licht is gekomen om het kleine stipje duisternis te vervangen dat net is verdreven.

Wanneer je een yogadiscipline volgt, mag je deze zwakte, deze gemeenheid, dit gebrek aan wil niet accepteren, wat betekent dat kennis niet onmiddellijk wordt gevolgd door macht. Weten dat iets niet zou moeten zijn en het toch laten gebeuren is zo'n teken van zwakte dat het in geen enkele serieuze discipline wordt geaccepteerd, het is een gebrek aan wil dat grenst aan onoprechtheid. Je weet dat iets niet zou moeten zijn en op het moment dat je het weet, ben jij degene die beslist dat het niet zal zijn. Want kennis en macht zijn in wezen hetzelfde — dat wil zeggen, je mag in geen enkel deel van je wezen deze schaduw van slechte wil toegeven die in tegenspraak is met de centrale wil tot vooruitgang en die je impotent maakt, zonder moed, zonder kracht in het gezicht van een kwaad dat je moet vernietigen.

Zondigen door onwetendheid is geen zonde; dat is onderdeel van het algemene kwaad in de wereld zoals die is, maar zondigen wanneer je het weet, dat is ernstig. Het betekent dat er ergens, als een worm in de vrucht, een element van slechte wil verborgen zit dat moet worden opgejaagd en vernietigd, koste wat het kost, omdat elke zwakte op zo'n punt de bron is van moeilijkheden die soms later onherstelbaar worden.

Het eerste is dus om volkomen gelukkig te zijn wanneer iemand of een omstandigheid je in de bewuste aanwezigheid van een fout in jezelf die je niet kende. In plaats van te treuren, moet je je verheugen en in deze vreugde de kracht vinden om je te ontdoen van het ding dat er niet zou moeten zijn.

21 maart 1958

De Adept

Er bestaat geen verdriet voor iemand die zijn reis heeft voltooid, die alle zorgen heeft losgelaten, die vrij is in al zijn delen, die alle banden heeft afgeworpen.

Zij die oplettend zijn, streven altijd en, als zwanen die hun meren verlaten, verlaten ze het ene huis na het andere.

Zij die niets vergaren, die matig eten, die de leegte van alle dingen hebben waargenomen en die onvoorwaardelijke bevrijding hebben bereikt, hun pad is net zo moeilijk te traceren als dat van een vogel in de lucht.

Iemand voor wie alle verlangens zijn verdwenen en die de leegte van alle dingen heeft waargenomen, die weinig geeft om voedsel, die onvoorwaardelijke bevrijding heeft bereikt, zijn pad is net zo moeilijk te traceren als dat van een vogel in de lucht.

Zelfs de Goden achten iemand wiens zintuigen worden beheerst als paarden door de wagenmenner, iemand die gezuiverd is van alle trots en bevrijd is van alle corruptie.

Iemand die zijn plicht vervult, is net zo onbeweeglijk als de aarde zelf. Hij is zo vast als een hemelse pilaar, zuiver als een modderloos gemaakt meer; en voor hem is de cyclus van geboorten voltooid.

Kalm zijn de gedachten, de woorden en de daden van iemand die zichzelf heeft bevrijd door de ware kennis en een volmaakte rust heeft bereikt.

De grootste onder de mensen is hij die niet lichtgelovig is maar het gevoel heeft van het Ongeschapene, die alle banden heeft doorgesneden, die alle gelegenheid voor wedergeboorte heeft vernietigd.

Of het nu een dorp of bos, een vlakte of een berg is, waar de adepten ook wonen, die plek is altijd verrukkelijk.

Verrukkelijk zijn de bossen die door de menigte worden gemeden. Daar zal de adept, die vrij is van hartstocht, geluk vinden, want hij zoekt niet naar genot.

Er staat hier een heel interessante zin: "Hij die niet gelovig is, maar het gevoel heeft voor het Ongeschapene...."

Iemand die niet gelovig is — allerlei dingen kunnen uit dit woord worden begrepen. De eerste indruk is dat het verwijst naar iemand die niet gelooft in onzichtbare dingen zonder er ervaring mee te hebben, in

tegenstelling tot mensen die bijvoorbeeld een bepaalde religie aanhangen en geloof hebben in dogma's, simpelweg omdat dat is wat ze geleerd hebben. Maar hij "heeft het gevoel voor het Ongeschapene", dat wil zeggen, hij staat in contact met onzichtbare dingen en kent ze zoals ze zijn, door identiteit. De Dhammapada heeft ons om te beginnen verteld dat de grootste van de mensen hij is die geen geloof heeft in wat er wordt onderwezen, maar een persoonlijke ervaring heeft met dingen die niet zichtbaar zijn, hij die vrij is van alle geloof en zelf de ervaring heeft gehad van onzichtbare dingen.

Er kan ook een andere verklaring worden gegeven: iemand die niet geloofwaardig is, is hij die niet gelooft in de realiteit van de schijn, in dingen zoals wij ze zien, die ze niet voor de waarheid houdt, die weet dat dit slechts misleidende schijn is en dat erachter een waarheid schuilt die gevonden en gekend moet worden door persoonlijke ervaring en door identiteit.

En dit laat ons nadenken over het aantal dingen, het talloze aantal dingen dat we geloven zonder enige persoonlijke kennis, simpelweg omdat ons is geleerd dat ze zo zijn, of omdat we gewend zijn te denken dat ze zo zijn, of omdat we omringd zijn door mensen die geloven dat dingen zo zijn. Als we kijken naar alle dingen die we geloven en niet alleen geloven maar ook met een onbetwistbare autoriteit beweren, "Dit is zo", "Dat, maar het is natuurlijk zo", "En dit iets, ja, het is zo...." In werkelijkheid weten we er echter niets over, het is gewoon omdat we de gewoonte hebben om te denken dat ze zo zijn. Wat zijn de dingen die je persoonlijk hebt ervaren, waarmee je direct contact hebt gehad, waarvan je ten minste oprecht kunt zeggen: "Ik ben ervan overtuigd dat het zo is, omdat ik het heb ervaren"? Niet veel.

In werkelijkheid, als je echt kennis wilt hebben, moet je beginnen met het maken van een zeer belangrijke studie: verifieer de dingen die ons zijn geleerd, zelfs de meest voorkomende en de meest onbeduidende. Dan zul je begrijpen waarom de tekst zegt "de grootste onder de mensen", want ik denk niet dat velen dit experiment hebben gedaan.

Alleen al om erachter te komen hoeveel dingen we geloven en beweren, gewoon omdat het gebruikelijk is om ze te geloven en te beweren, is inderdaad een zeer interessante ontdekking.

Ga nu eens in je gedachten en bewustzijn kijken naar alle dingen die je beweert zonder bewijs. Je zult zien!

28 maart 1958

De Duizenden

Beter dan duizend woorden zonder betekenis is een enkel betekenisvol woord dat rust kan brengen aan iemand die het hoort.

Beter dan duizend verzen zonder betekenis is een enkel betekenisvol vers dat rust kan brengen aan iemand die het hoort.

Beter dan de herhaling van honderd verzen zonder betekenis is de herhaling van een enkel vers van de Leer dat rust kan brengen aan iemand die het hoort.

De grootste overwinnaar is niet hij die overwint over duizenden mannen in de strijd, maar hij die overwint over zichzelf.

De overwinning die iemand over zichzelf behaalt is waardevoller dan de overwinning over alle volkeren.

Geen god, geen Gandharva,⁵ noch Mara noch Brahma⁶ kan die overwinning veranderen in een nederlaag.

Als men, maand na maand, honderd jaar lang duizenden offers brengt, en als men voor een enkel moment eerbetoon brengt aan een wezen vol wijsheid, dan is dat ene eerbetoon meer waard dan al die talloze offers.

Als een man honderd jaar lang de vlam op Agni's altaar verzorgt, en als hij voor een enkel moment eerbetoon brengt aan een man die zijn natuur heeft overwonnen, dan heeft dit korte eerbetoon meer waarde dan al zijn lange devoties.

Wat voor offers en gaven een mens in deze wereld ook gedurende een heel jaar brengt om verdienste te verwerven, dat is nog geen kwart waard van de eer die aan een rechtvaardig man wordt aangeboden.

Voor iemand die respect heeft voor zijn ouderen, zijn er vier dingen belangrijker: een lang leven, schoonheid, geluk en kracht.

Eén dag besteed aan goed gedrag en meditatie is meer waard dan honderd jaar besteed aan immoraliteit en verkwisting.

Eén dag van wijsheid en meditatie is meer waard dan honderd jaar besteed aan dwaasheid en verkwisting.

⁵ Hemelse muzikant.

⁶ De schepper van het universum.

Eén dag van kracht en energie is meer waard dan honderd jaar besteed aan luiheid en traagheid.

Eén dag geleefd in de perceptie dat alle dingen verschijnen en verdwijnen is meer waard dan honderd jaar besteed niet wetende dat ze verschijnen en verdwijnen.

Eén dag besteed aan contemplatie over het pad van onsterfelijkheid is meer waard dan honderd jaar besteed aan onwetendheid over het pad van onsterfelijkheid.

Eén dag doorgebracht in contemplatie van de opperste Waarheid is meer waard dan honderd jaar geleefd in onwetendheid van de opperste Waarheid.

Allerlei verschillende dingen worden hier verzameld onder dezelfde kop. Het is meer een associatie van woorden dan een associatie van ideeën. Maar de centrale trend is deze, dat het beter is om één moment van oprechtheid te hebben dan een lang leven van schijnbare devotie en dat een psychologische en spirituele overwinning op zichzelf belangrijker is dan alle externe overwinningen.

Er is ook een interessante overweging, dat een overwinning op jezelf de enige overwinning is die echt veilig is voor de tussenkomst van welke god of natuurkracht dan ook of welk instrument van het kwaad dan ook. Als je op één punt zelfbeheersing hebt verkregen, gaat dat verder dan enige tussenkomst, zelfs van de allerhoogste machten, of het nu goden van het Bovenmentale zijn of anti-goddelijke machten in de wereld.

De openingstekst zegt dat één enkel woord dat je vrede geeft meer waard is dan duizenden woorden die geen betekenis hebben — dit kan iedereen begrijpen — maar er wordt ook gezegd dat het woord dat je vrede geeft meer waard is dan duizenden woorden die de mentale activiteit kunnen bevredigen, maar geen psychologisch effect hebben op je wezen.

Inderdaad, wanneer je iets hebt gevonden dat de kracht heeft om je te helpen een overwinning te behalen op je onderbewustzijn en traagheid, moet je, totdat je het uiteindelijke resultaat hebt bereikt, alle effecten uitputten die door dat woord of die zin zijn geproduceerd voordat je op zoek gaat naar anderen.

Het is belangrijker om de beoefening van het effect dat wordt geproduceerd door een idee dat men op de een of andere manier is tegengekomen, tot het einde toe te volbrengen, dan om te proberen een groot aantal ideeën in het hoofd te verzamelen. Ideeën kunnen allemaal erg nuttig zijn op hun eigen tijd, als ze op het juiste moment worden toegelaten, vooral als je het resultaat van een van die dynamische ideeën die in staat zijn je een innerlijke overwinning te laten behalen, tot het uiterste doorvoert. Dat wil zeggen, men zou als leiding moeten hebben, wanneer niet alleen een doel de beoefening van wat men weet in plaats van de verzameling in zichzelf van een kennis die puur theoretisch blijft.

Zo zou men kunnen samenvatten: breng integraal in de praktijk wat je weet, alleen dan kun je je theoretische kennis nuttig vergroten.

11 april 1958

Kwaad

Haast u naar het goede, laat alle kwade gedachten achter je, want goed doen zonder enthousiasme is een geest hebben die behagen schept in het kwaad.

Als iemand een slechte daad verricht, moet hij er niet in volharden, hij moet er geen behagen in scheppen. Want vol van lijden is de accumulatie van kwaad.

Als iemand een goede daad verricht, moet hij er volharden en er behagen in scheppen. Vol van geluk is de accumulatie van goed.

Zolang zijn slechte daad nog niet rijp is, kan een kwaaddoener tevredenheid ervaren. Maar als het rijpt, kent de kwaaddoener ongeluk.

Zolang zijn goede daad nog niet rijp is, kan iemand die goed doet ongelukkig zijn. Maar als het rijpt, kent de goede man geluk.

Behandel het kwaad niet lichtvaardig, door te zeggen: "Dat zal mij niet raken." Een kruik wordt druppel voor druppel gevuld; zo vult de dwaas zich beetje bij beetje met slechtheid.

Behandel het goede niet lichtvaardig, door te zeggen: "Dat zal mij niet raken." Een kruik wordt druppel voor druppel gevuld; zo vult de wijze zich beetje bij beetje met goedheid.

De koopman die veel kostbare goederen vervoert en die maar weinig metgezellen heeft, vermijdt gevaarlijke wegen; en een man die van zijn leven houdt, is op zijn hoede voor vergif. Zo moet men handelen met betrekking tot het kwaad.

Een hand die geen wond heeft, kan straffeloos gif dragen; handel op dezelfde manier, want het kwaad kan de rechtvaardige man niet raken.

Als je iemand beledigt die puur, onschuldig en weerloos is, zal de belediging op je terugvallen, alsof je stof tegen de wind in gooit.

Sommigen worden hier op aarde herboren, kwaaddoeners gaan naar de werelden van Niraya,⁷ de rechtvaardigen gaan naar de hemelse werelden, maar zij die zich van alle verlangen hebben bevrijd, bereiken Nirvana.

Noch in de lucht, noch in de diepten van de oceaan, noch in de rotsachtige grotten, nergens op aarde bestaat er een plek waar een mens toevlucht kan vinden tegen zijn slechte daden.

⁷ De hel; de toestand van lijden.

Noch in de lucht, noch in de diepten van de oceaan, noch in de rotsachtige grotten, nergens op aarde bestaat er een plek waar een mens zich kan verbergen voor de dood.

Mensen hebben de gewoonte om lichtzinnig om te gaan met gedachten die opkomen. En de atmosfeer is vol met gedachten van allerlei aard die in feite niet aan iemand in het bijzonder toebehoren, die voortdurend van de ene persoon naar de andere bewegen, heel vrij, veel te vrij, omdat er maar heel weinig mensen zijn die hun gedachten onder controle kunnen houden.

Wanneer je de Boeddhistische discipline oppakt om te leren hoe je je gedachten kunt controleren, doe je heel interessante ontdekkingen. Je probeert je gedachten te observeren. In plaats van ze vrij te laten passeren, soms zelfs je hoofd te laten binnendringen en zich op een nogal ongelegen manier te vestigen, kijk je ernaar, observeer je ze en besef je met verbijstering dat in de ruimte van een paar seconden er een reeks van absoluut onwaarschijnlijke gedachten door je hoofd gaat die ronduit schadelijk zijn.

Je gelooft dat je zo goed, zo aardig, zo goedgezind en altijd vol goede gevoelens bent. Je wenst niemand kwaad, je wenst alleen maar goed — dat alles vertel je jezelf zelfgenoegzaam. Maar als je oprecht naar jezelf kijkt terwijl je denkt, merk je dat je in je hoofd een verzameling gedachten hebt die soms angstaanjagend zijn en waarvan je je helemaal niet bewust was.

Bijvoorbeeld je reacties als iets je niet beviel: hoe graag je je vrienden, familieleden, kennissen, iedereen, naar de duivel stuurt! Hoe je ze allerlei onaangename dingen toewenst, zonder dat je je er zelfs maar van bewust bent! En hoe je zegt: "Ah, dat zal hem leren zo te zijn!" En als je kritiek levert, zeg je: "Hij moet zich bewust worden van zijn fouten." En als iemand niet volgens jouw ideeën heeft gehandeld, zeg je: "Hij zal ervoor gestraft worden!" enzovoort.

Je weet het niet omdat je niet naar jezelf kijkt in de daad van het denken. Soms weet je het, als het een beetje te sterk wordt. Maar als het ding er gewoon doorheen gaat, merk je het nauwelijks op — het komt, het komt binnen, het gaat weg. Dan kom je erachter dat als je echt zuiver en volledig aan de kant van de Waarheid wilt staan, dat dan waakzaamheid, oprechtheid, zelfobservatie, zelfbeheersing vereist, wat niet gebruikelijk is. Je begint te realiseren dat het moeilijk is om echt oprecht te zijn.

Je vleit jezelf dat je alleen maar goede gevoelens en goede bedoelingen hebt en dat je alles wat je doet, doet ter wille van het goede — ja, zolang je bewust bent en controle hebt, maar op het moment dat je niet erg oplettend bent, gebeuren er allerlei dingen in je waarvan je je helemaal niet bewust bent en die niet erg mooi zijn.

Als je je huis grondig wilt schoonmaken, moet je lang, heel lang waakzaam zijn en vooral niet geloven dat je het doel in één keer hebt bereikt, omdat je op een dag toevallig besloot dat je aan de goede kant zou staan. Dat is natuurlijk een heel essentieel en belangrijk punt, maar er moeten nog heel wat andere dagen op volgen waarop je jezelf streng in de gaten moet houden om je voornemen niet te verloochenen.

4 april 1958

Straf

Iedereen beeft als hij wordt gestraft; iedereen is bang voor de dood. Als we anderen als onszelf zien, sla dan niet, laat een ander niet slaan.

Iedereen beeft als hij wordt gestraft; het leven is dierbaar voor iedereen. Als we anderen als onszelf zien, sla dan niet, laat een ander niet slaan.

Wie schepsels die verlangen naar geluk kwetst omwille van zijn eigen geluk, zal het desondanks niet krijgen na zijn dood.

Wie schepsels die verlangen naar geluk niet kwetst omwille van zijn eigen geluk, zal het na zijn dood verkrijgen.

Spreek nooit harde woorden tegen iemand, want ze zullen naar je worden teruggestuurd. Boze woorden veroorzaken lijden en iemand die ze uitspreekt, zal ze in ruil daarvoor dragen.

Als je zo stil blijft als een gebroken gong, ben je al in Nirvana beland, want geweld verblijft niet langer in je.

Zoals de herder met zijn stok de kudde naar de weide drijft, zo verdrijven ouderdom en dood het leven uit alle levende wezens.

De dwaas doet kwaad zonder het te weten; hij wordt verteerd en gekweld door zijn daden als door een vuur.

Iemand die kwaad doet aan iemand die niemand kwaad doet, iemand die iemand beledigt die niet beledigt, zal spoedig een van de tien toestanden die volgen, ondergaan:

Hij zal intense pijn lijden, hij zal rampzalige verliezen en vreselijke verwondingen, ernstige ziekte, waanzin lijden.

Of hij zal in conflict komen met autoriteit, hij zal het object van grove laster zijn, hij zal zijn naasten of zijn bezittingen verliezen.

Of anders zal vuur zijn verblijfplaats vernietigen; en op het tijdstip van de ontbinding van zijn lichaam zal hij herboren worden in de Hel.

Noch naakt of met verward haar lopen, noch vuil blijven, noch vasten, noch op de kale grond slapen, noch het lichaam met as insmeren, noch het beoefenen van ascetische houdingen, kan de sterveling zuiveren die niet alle twijfel heeft weggenomen.

Hoe rijk hij ook gekleed is, als een man kalmte van geest cultiveert, als hij kalm, berustend, meester van zichzelf, zuiver is, als hij geen enkel

schepsel kwaad doet, is hij een Brahmin, is hij een asceet, is hij een Bhikkhu.

Is er in deze wereld een man die onberispelijk is en die geen blaam verdient, zoals een volbloed geen slag van de zweep nodig heeft?

Wees als een temperamentvol paard snel en gretig op weg naar het doel. Vernietig door vertrouwen, deugd, energie, meditatie, de zoektocht naar waarheid, perfectie van kennis en gedrag, door geloof alle lijden in je.

Zij die waterwegen bouwen, leiden het water waarheen ze willen; zij die pijlen maken, richten ze; timmerlieden vormen hun hout; de wijze beheerst zichzelf.

Men heeft de indruk dat deze dingen eerder voor primitieve mensen geschreven werden. De reeks rampen die je overkomen als je kwaad doet, is nogal amusant.

Het lijkt erop — ervan uitgaande dat dit een exacte vastlegging is van de woorden die de Boeddha sprak — dat hij de termen van zijn toespraken moet hebben veranderd op basis van zijn publiek en als hij te maken had met boerenmensen zonder opleiding, zou hij een zeer materiële taal spreken met zeer praktische en concrete vergelijkingen, zodat ze hem zouden kunnen begrijpen. Er is een aanzienlijk niveauverschil in deze verzen. Sommige zijn zeer beroemd geworden, zoals bijvoorbeeld het laatste vers hier, waar wordt gezegd dat de ambachtsman zijn materiaal vormt om te bereiken wat hij moet doen, en deze opvallende conclusie: de wijze beheerst zichzelf.

Je krijgt werkelijk de indruk dat de menselijke mentaliteit sinds die tijd voortgang heeft geboekt. Het denken is complexer geworden, de psychologie diepgaander, in die mate dat deze argumenten bijna kinderachtig lijken. Maar als we ze willen beoefenen, dan beseffen we dat we bijna op hetzelfde niveau zijn gebleven, en dat als het denken is gevorderd, de praktijk, verre van beter, slechter lijkt te zijn geworden. En hier is een kinderlijke eenvoud, iets tamelijk gezonds, een afwezigheid van perversie die helaas het menselijk ras niet meer bezit.

Er was in die dagen een morele gezondheid die nu helaas volledig is verdwenen. Deze argumenten doen je glimlachen, maar de praktijk van wat hier wordt geleerd is nu veel moeilijker dan toen. Een soort hypocrisie, pretentie, onoprechte dubbelhartigheid lijkt bezit te hebben genomen van het menselijke denkvermogen en vooral van zijn manier van zijn, en mensen hebben geleerd zichzelf op een uiterst verderfelijke manier te bedriegen.

In die tijd kon men zeggen: "Doe geen kwaad, je zult gestraft worden"; harten waren eenvoudig en het denkvermogen ook, en men zei: "Ja, het is beter om geen kwaad te doen, want ik zal gestraft worden." Maar nu zeg je met een ironische glimlach: "Oh! Ik zal vast een manier vinden om straf te ontlopen."

Het mentale vermogen lijkt te zijn gegroeid, de mentale kracht lijkt zich te hebben ontwikkeld, mensen lijken veel beter in staat te zijn om met ideeën te spelen, van het hebben van mentale controle over alle principes, maar tegelijkertijd zijn ze de eenvoudige en gezonde openhartigheid van mensen

die dichter bij de natuur leefden en minder wisten hoe ze met ideeën moesten spelen, kwijtgeraakt. Zo lijkt de mensheid als geheel een zeer gevaarlijk keerpunt te hebben bereikt. Degenen die proberen een oplossing te vinden voor de algemene corruptie, prediken een terugkeer naar de eenvoud van weleer, maar dat is natuurlijk volkomen onmogelijk: je kunt niet terug.

We moeten verder gaan, we moeten vooruitgaan, grotere hoogten beklimmen en verder gaan dan de dorre zoektocht naar plezier en persoonlijk welzijn, niet door angst voor straf, zelfs straf na de dood, maar door de ontwikkeling van een nieuw gevoel voor schoonheid, een dorst naar waarheid en licht, door te begrijpen dat het alleen door jezelf te verruimen, jezelf te verlichten, jezelf in vuur en vlam te zetten met de hartstocht voor vooruitgang, is dat je zowel integrale vrede als blijvend geluk kunt vinden.

Men moet opstaan en zich verruimen — opstaan... en zich verruimen.

18 april 1958

Ouderdom

Waarom deze vreugde, deze blijdschap, als de wereld voor altijd brandt? O jij die gehuld bent in schaduwen, waarom zoek je het licht niet?

Zie dan deze armzalige versierde vorm, deze massa van corrupte elementen, van zwakheden en ijdele verlangens waarin niets blijvend of stabiel is.

Dit fragiele lichaam is slechts een nest van ellende, van verval en corruptie; want het leven eindigt in de dood.

Welk genoeg is er in het aanschouwen van deze witte botten die als kalebassen in de herfst zijn uitgestrooid?

In dit fort van bot en bedekt met vlees en bloed, zijn alleen trots en jaloezie, ontbinding en dood gevestigd.

Zelfs de prachtige wagens van koningen zijn op het uiteinde versleten. Het is hetzelfde met dit lichaam dat uiteindelijk versleten is met de leeftijd; maar de ware Wet is nooit versleten en dus kan de ene wijze het aan de andere doorgeven.

De onwetende man wordt ouder als een os; zijn gewicht neemt toe, maar niet zijn intelligentie. Vele malen heb ik tevergeefs de cyclus van geboortes doorlopen op zoek naar de bouwer van dit huis. En hoe pijnlijk is deze cyclus van geboortes!

Eindelijk heb ik je gevonden, bouwer; nooit meer zul je dit huis bouwen dat mijn lichaam is. Alle balken zijn verbrijzeld en de nok van het dak is afgebrokkeld.

Mijn bevrijde geest heeft de uitdoving van alle verlangens bereikt.

Degenen die geen leven van zelfbeheersing hebben geleid en die, in hun jeugd, niet hebben geweten hoe ze de ware rijkdommen moesten verzamelen, vergaan als oude reigers aan een meer zonder vis.

Degenen die geen leven van zelfbeheersing hebben geleid en die, in hun jeugd, niet hebben geweten hoe ze de ware rijkdommen moesten verzamelen, zijn als gebroken bogen; ze rouwen om hun verloren kracht.

Er is één ding zeker dat hier niet duidelijk wordt gesteld, maar dat minstens zo belangrijk is als al het andere. Het is dit, dat er een ouderdom is die veel gevaarlijker en veel echter is dan de opeenhoping van jaren: het onvermogen om te groeien en vooruit te komen.

Zodra je stopt met vorderen, zodra je stopt met vooruitgaan, zodra je stopt met jezelf te verbeteren, ophoudt met winnen en groeien, ophoudt met jezelf te transformeren, word je echt oud, dat wil zeggen, je gaat bergafwaarts naar desintegratie.

Er zijn jonge mensen die oud zijn en er zijn oude mensen die jong zijn. Als je deze vlam voor vooruitgang en transformatie in je draagt, als je bereid bent om alles achter je te laten zodat je met een alerte stap vooruit kunt gaan, als je altijd openstaat voor een nieuwe vooruitgang, een nieuwe verbetering, een nieuwe transformatie, dan ben je eeuwig jong. Maar als je tevreden achterover leunt met wat er is bereikt, als je het gevoel hebt dat je je doel hebt bereikt en je niets anders meer te doen hebt dan te genieten van de vruchten van je inspanningen, dan is al meer dan de helft van je lichaam in het graf: het is aftakeling en de ware dood.

Alles wat is gedaan is altijd niets vergeleken met wat er nog moet worden gedaan.

Kijk niet achterom. Kijk vooruit, altijd vooruit en ga altijd vooruit.

25 april 1958

Het Ego

Als een man zichzelf dierbaar acht, moet hij zichzelf goed bewaken. De wijze moet waken over een van de drie waaktijden van zijn bestaan (jeugd, volwassenheid of ouderdom).

Men moet beginnen met zichzelf op het juiste pad te vestigen; dan zal men anderen kunnen adviseren. Zo staat de wijze boven alle verdenking.

Als men in praktijk brengt wat men anderen leert, kan men, als meester van zichzelf, anderen heel goed leiden; want in werkelijkheid is het moeilijk om zichzelf te beheersen.

In werkelijkheid is men zijn eigen meester, want welke andere meester kan er zijn? Door zichzelf te beheersen, verwerft men een beheersing die moeilijk te bereiken is.

Het kwaad dat door hemzelf is gedaan, door hemzelf is veroorzaakt, dat van hem uitgaat, verplettert de dwaas zoals de diamant een harde edelsteen verplettert.

Net zoals de klimplant zich vastklampt aan de Sal-boom, zo doet iemand die door zijn eigen slechte daden is gevangen, zichzelf het kwaad dat zijn vijand hem zou toewensen.

Het is zo gemakkelijk om jezelf onrecht en schade te berokkenen, maar hoe moeilijk is het om te doen wat goed en nuttig is!

De dwaas die, vanwege zijn verkeerde opvattingen, de leringen van de adepten, de edelen en de rechtvaardigen verwerpt, brengt zijn eigen vernietiging teweeg, zoals de vrucht van de bamboe de plant doodt.

Door kwaad te doen, schaadt men zichzelf; door kwaad te vermijden, zuivert men zichzelf; zuiverheid en onzuiverheid hangen van onszelf af; niemand kan een ander zuiveren.

Niemand mag zijn hoogste Goed verwaarlozen om een ander te volgen, hoe groot ook. Als hij duidelijk weet wat zijn beste gedragslijn is, mag hij er niet van afwijken.

De vraag hier lijkt meer te gaan over egoïsme dan over ego.

Egoïsme is een relatief eenvoudig iets om te corrigeren, omdat iedereen weet wat het is. Het is gemakkelijk te ontdekken, gemakkelijk te corrigeren, als men het echt wil doen en erop uit is.

Maar het ego is veel moeilijker te grijpen, omdat men in feite, om te beseffen wat het ego is, er al uit moet zijn, anders kan men het niet vinden. Je bent er volledig door gevormd, van top tot teen, van het meest uiterlijke tot het

meest innerlijke, van het fysieke tot het spirituele, je bent doordrenkt van ego. Het is vermengd met alles en je bent je er niet van bewust wat het is. Je moet het al overwonnen hebben, eruit gekomen zijn, jezelf ervan bevrijd hebben, ten minste gedeeltelijk, ten minste ergens in een klein hoekje van je wezen, om te beseffen wat het ego is.

Het ego is wat ons helpt onszelf te individualiseren en wat ons ervan weerhoudt goddelijk te worden. Zo is het. Voeg dat bij elkaar en je zult het ego vinden. Zonder het ego, zoals de wereld georganiseerd is, zou er geen individu zijn, en met het ego kan de wereld niet goddelijk worden.

Het zou logisch zijn om te concluderen: "Nou, laten we eerst bewuste individuen worden en dan zullen we het ego wegsturen en goddelijk worden." Pas als we bewuste individuen zijn geworden, zijn we zo gewend geraakt aan het leven met ons ego dat we het niet meer kunnen onderscheiden en er veel moeite nodig is om ons bewust te worden van zijn aanwezigheid.

Aan de andere kant weet iedereen wat egoïsme is. Als je alles naar je toe wilt trekken en andere mensen je niet interesseren, dan heet dat egoïsme; als je jezelf in het centrum van het universum plaatst en alle dingen bestaan alleen in relatie tot jou, is dat egoïsme. Maar het is heel duidelijk, je moet blind zijn om niet te zien dat je egoïstisch bent. Iedereen is een beetje egoïstisch, min of meer, en ten minste een bepaald deel van het egoïsme is normaal gesproken acceptabel; maar zelfs in het gewone leven, als je een beetje te egoïstisch bent, nou, dan krijg je klappen op je neus, want, aangezien iedereen egoïstisch is, houdt niemand zo van egoïsme bij anderen.

Het wordt als vanzelfsprekend beschouwd, het is onderdeel van de publieke moraal. Ja, je moet een beetje egoïstisch zijn, niet te veel, zodat het niet opvalt! Aan de andere kant spreekt niemand over het ego, omdat niemand het kent. Het is zo'n intieme metgezel dat je het bestaan ervan niet eens herkent; en toch zal je, zolang het er is, nooit het goddelijke bewustzijn hebben.

Het ego is wat je bewust maakt van het feit dat je gescheiden bent van anderen. Als er geen ego was, zou je niet waarnemen dat je een persoon bent die losstaat van anderen. Je zou de indruk hebben dat je een klein onderdeel bent van een geheel, een heel klein onderdeel van een heel groot geheel. Aan de andere kant is ieder van jullie zich er zeker heel bewust van dat je een afzonderlijk persoon bent. Nou, het is het ego dat je die indruk geeft. Zolang je je op deze manier bewust bent, betekent het dat je een ego hebt.

Wanneer je je ervan bewust begint te worden dat alles jijzelf is, en dat dit slechts een heel klein punt is te midden van duizenden en duizenden andere punten van dezelfde persoon die je overal bent, wanneer je voelt dat je in alles jezelf bent en dat er geen scheiding is, dan weet je dat je op weg bent naar het hebben van geen ego meer.

Er komt zelfs een moment dat het onmogelijk is om zichzelf te bedenken en te zeggen: "Ik ben het niet", want zelfs om het op deze manier uit te drukken, om te zeggen dat de Allerhoogste jij bent, dat jij het Al bent of dat jij het Goddelijke bent of dat het Goddelijke jij bent, bewijst dat er nog steeds iets overblijft.

Er is een moment — dit gebeurt in een flits en kan nauwelijks blijven — waarop het het Al is dat denkt, het is het Al dat weet, het is het Al dat voelt,

het is het Al dat leeft. Er is niet eens... niet eens de indruk dat... je dat punt hebt bereikt.

Dan is het goed. Maar tot die tijd is er nog ergens een klein restje ego; meestal is het het deel dat toekijkt, de getuige die toekijkt.

Beweer dus niet dat je geen ego meer hebt. Dat is niet juist. Zeg dat je op weg bent om geen ego meer te hebben, dat is het enige juiste om te zeggen.

Ik geloof niet dat het jou is overkomen, toch? — nog niet! En toch is het onmisbaar, als je echt van plan bent te weten wat het supramentale is. Als je een kandidaat bent voor supermanschap, moet je besluiten om afstand te doen van je ego, om er voorbij te gaan, want zolang je het bij je houdt, zal het supramentale voor jou iets onbekends en ontoegankelijk zijn.

Maar als je door inspanning, door discipline, door progressieve meesterschap je ego overwint en er voorbij gaat, zelfs al is het maar in het kleinste deel van je wezen, dan werkt dit als het openen van een klein venster ergens, en door zorgvuldig door het venster te kijken, zul je een glimp van het supramentale kunnen opvangen. En dat is een belofte. Als je er een glimp van opvangt, vind je het zo mooi dat je onmiddellijk van de rest af wilt... van het ego!

Let op, ik zeg niet dat je volledig vrij moet zijn van alle ego om een glimp van het supramentale op te vangen; want dan zou dat bijna onmogelijk zijn. Nee, om vrij te zijn van ego, slechts een klein beetje ergens, in een hoekje van je wezen, zelfs maar een klein hoekje van het denkvermogen; als het het denkvermogen en het vitale is, is het goed en wel, maar als je toevallig — oh! niet toevallig — door herhaalde inspanningen in contact bent gekomen met je psychische wezen, dan staat de deur wagenwijd open. Via de psyche kun je plotseling een heel helder en mooi beeld krijgen van wat het supramentale is, alleen een beeld, geen realisatie. Dat is de grote uitweg. Maar zelfs zonder zover te gaan als deze mooie realisatie, de psychische realisatie, als je erin slaagt een deel van je denkvermogen of je vitale te bevrijden, maakt dat een soort gat in de deur, een sleutelgat; door dit sleutelgat heb je een glimp, slechts een klein glimpje. En dat is al heel aantrekkelijk, heel interessant.

2 mei 1958

De Wereld

Volg niet de weg van het kwaad. Kweek geen luiheid van geest. Kies geen verkeerde opvattingen. Wees niet van hen die in de wereld blijven hangen.

Sta op. Werp de nalatigheid af. Volg de leer van wijsheid. De wijze kent geluk in deze wereld en de andere.

Volg de leer van wijsheid en niet die van het kwaad. De wijze kent geluk in deze wereld en de andere.

Iemand die de wereld ziet als een bubbel of een luchtspiegeling, Yama de Koning van de Dood kan hem niet vinden.

Kom, zie de wereld als de felgekleurde wagen van een Raja, die de dwazen aantrekt, maar waar, in werkelijkheid, niets aantrekkelijks is.

Iemand die, na nalatig te zijn geweest, waakzaam wordt, verlicht de aarde als de maan die tevoorschijn komt van achter de wolken.

Iemand wiens goede daden het kwaad dat hij heeft gedaan uitwissen, verlicht de aarde als de maan die tevoorschijn komt van achter de wolken.

De wereld is gehuld in duisternis en weinigen zijn er die hun weg vinden, die, als een vogel die ontsnapt uit een net, opstijgen naar de hemel.

De zwanen nemen het pad van de zon. Zij die occulte krachten bezitten, vliegen door de lucht. De wijzen verlaten deze wereld nadat ze Mara en zijn leger van het kwaad hebben verslagen.

Geen kwaad is onmogelijk voor hem die één wet van de Doctrine overtreedt, die valsheid uitspreekt en die de hogere wereld veracht.

In werkelijkheid bereiken vrekken de wereld van de goden niet en dwazen kennen het geluk van geven niet. Maar de wijze geniet van geven en kent dus geluk in de andere wereld.

In plaats van de aarde te regeren, in plaats van de hemel te bereiken, in plaats van over de werelden te regeren, is het beter de opwaartse stroom in te gaan.

Er zijn hier vier adviezen die ik wil bewaren voor onze meditatie. "Kweek geen luiheid van geest." "Kies geen verkeerde opvattingen" — helaas is dit iets wat men de hele tijd doet. En, "Sta op. Werp de nalatigheid af."

De wereld is zo gemaakt — laten we hopen dat het tot nu toe niet veel langer zo zal zijn — dat een man die niet beschaafd is, spontaan, wanneer hij in contact komt met ideeën, altijd verkeerde ideeën kiest.

En een kind dat niet is opgeleid, kiest altijd slecht gezelschap. Dat ervaar ik voortdurend en concreet. Als je een kind in een speciale atmosfeer houdt en hem vanaf heel jonge leeftijd een speciale atmosfeer, een speciale zuiverheid bijbrengt, heeft hij een kans om geen verkeerde keuze te maken. Maar een kind dat uit de wereld zoals die is wordt gehaald en in een maatschappij wordt geplaatst waar goede en slechte elementen zijn, zal rechtstreeks naar degenen gaan die hem kunnen verwennen, hem verkeerde dingen kunnen leren, dat wil zeggen, naar het slechtste gezelschap.

Een man die geen intellectuele cultuur heeft, zal, als je hem wat gemengde ideeën geeft, willekeurig, om uit te kiezen, altijd de domme kiezen; want, zoals Sri Aurobindo ons heeft verteld, is dit een wereld van valsheid, van onwetendheid en is er een inspanning nodig, een aspiratie; men moet in contact komen met zijn diepste wezen — een bewust en lichtgevend contact — als men het ware wil onderscheiden van het valse, de goede invloed van het slechte. Als je jezelf laat gaan, zink je in een gat.

Zo is het omdat wat de wereld regeert — oh! laten we het in de verleden tijd zetten, zodat het waar wordt — wat de wereld regeerde, was valsheid en onwetendheid.

In feite is het op dit moment nog steeds zo; we moeten ons er geen illusies over maken. Maar misschien kunnen we het met grote moeite en grote waakzaamheid anders maken... binnenkort — het “misschien” staat voor “binnenkort”.

Het zal zeker ooit komen, maar we willen het snel, en daarom bevallen de laatste twee aanbevelingen me: “Sta op. Werp de nalatigheid af.”

9 mei 1958

De Ontwaakte (De Boeddha)

Hij wiens overwinning nooit is overtroffen of zelfs geëvenaard — welk pad kan leiden naar Hem, de Padloze, de Ontwaakte die in het Oneindige woont?

Iemand in wie geen hebzucht of verlangen is, hoe kan hij op een dwaalspoor worden gebracht? Welk pad kan leiden naar Hem, de Padloze, de Ontwaakte die in het Oneindige woont?

Zelfs de goden benijden de wijzen die zich aan meditatie overgeven, de Ontwaakten, de Waakzamen die met vreugde in verzaking en eenzaamheid leven.

Het is moeilijk om de menselijke geboorte te bereiken. Het is moeilijk om dit sterfelijke leven te leven. Het is moeilijk om het goede geluk te verkrijgen om de Ware Leer te horen. En moeilijk is inderdaad de komst van de Ontwaakten.

Onthoud u van het kwaad; cultiveer het goede en zuiver uw geest. Dit is de leer van de Ontwaakten.

Van alle ascetische praktijken is geduld het beste; van alle staten is de meest volmaakte Nirvana, zeggen de Ontwaakten. Hij die anderen kwaad doet is geen monnik. Hij die anderen onderdrukt is geen echte asceet.

Niemand beledigen, noch kwaad doen, discipline beoefenen volgens de Wet, matig zijn in eten, in afzondering leven en zich verenigen in het hogere bewustzijn, dit is de leer van de Ontwaakten.

Zelfs een regen van goud zou de dorst naar verlangen niet kunnen lessen, want het is onverzadigbaar en de oorsprong van verdriet. Dit weet de wijze.

Zelfs de genoegens van de hemel zijn zonder smaak voor de wijze. De discipel van de Boeddha, van de Volmaakt Ontwaakte, verheugt zich alleen in het uitdoven van alle verlangen.

Gedreven door angst zoeken mensen hun toevlucht op veel plaatsen, in de bergen, in de bossen, in de bosjes, in heiligdommen.

Maar dit is geen veilig toevluchtsoord; dit is niet het hoogste toevluchtsoord. Naar dit toevluchtsoord komen redt een mens niet van alle lijden.

Iemand die zijn toevlucht neemt tot de Boeddha, in de Dhamma⁸ en de Sangha,⁹ met volmaakte kennis, neemt de vier Edele Waarheden waar:

Lijden, de oorsprong van lijden, het einde van lijden en het Edele Achtvoudige Pad dat leidt tot het einde van lijden.

In werkelijkheid is dit de zekere toevlucht, dit is de soevereine toevlucht. Deze toevlucht kiezen is bevrijd worden van alle lijden.

Het is moeilijk om de Volmaakt Edele te ontmoeten. Zo'n wezen wordt niet overal geboren. En waar zo'n wijze wordt geboren, leven de mensen om hem heen in geluk.

Gelukkig is de geboorte van de Boeddha's, gelukkig de leer van de ware Wet. Gelukkig is de harmonie van de Sangha, gelukkig de discipline van de Verenigde.

Men kan de verdienste van de man die eerbied heeft voor degenen die verering verdienen, of het nu de Boeddha is of zijn discipelen, degenen die vrij zijn van alle verlangens en alle fouten, degenen die alle obstakels hebben overwonnen en die het lijden en verdriet hebben overwonnen, niet meten.

Dit betreft de Vier Waarheden en het Achtvoudige Pad die leiden naar de vernietiging van lijden. Hier zijn de details die in de tekst worden gegeven:

De Vier Edele Waarheden zijn:

(1) Leven — genomen in de zin van gewoon leven, het leven van onwetendheid en onwaarheid — is onlosmakelijk verbonden met lijden: lijden van het lichaam en lijden van het denkvermogen.

(2) De oorzaak van lijden is verlangen, dat wordt veroorzaakt door onwetendheid over de aard van het scheidende leven.

(3) Er is een manier om te ontsnappen aan lijden, om een einde te maken aan pijn.

(4) Deze bevrijding wordt verkregen door de discipline van het Achtvoudige Pad te volgen, dat het denkvermogen geleidelijk zuivert van de Onwetendheid. De vierde Waarheid wordt de methode van het Achtvoudige Pad genoemd.

Het Edele Pad bestaat uit een training in de volgende acht stadia:

(1) *Correct zien*. Dingen zien zoals ze zijn, dat wil zeggen, een zuivere, nauwkeurige visie, de beste visie.

Drie condities kenmerken het bestaan: pijn, vergankelijkheid, de afwezigheid van een vast ego. Zo zegt de Dhammapada. Maar dat is het niet helemaal, het is eerder de afwezigheid van een vaste, duurzame en afzonderlijke persoonlijkheid in het psychologische geheel, het ontbreken van

⁸ De Ware Leer.

⁹ De gemeenschap; de orde van de Groten en de orde van de monniken.

een ware continuïteit in het persoonlijke bewustzijn. Het is om deze reden dat men zich in de gewone staat bijvoorbeeld niet zijn vorige levens kan herinneren, noch het gevoel kan hebben van een bewuste continuïteit door al zijn levens heen.

Het eerste punt is dan om correct te zien, en correct te zien is om te zien dat pijn geassocieerd wordt met het gewone leven, dat alle dingen vergankelijk zijn en dat er geen continuïteit is in het persoonlijke bewustzijn.

(2) *Correcte intentie of verlangen*. Maar hetzelfde woord “verlangen” had niet gebruikt moeten worden, omdat ons net is verteld dat we geen verlangen zouden moeten hebben. Het is eerder “correcte aspiratie”. Het woord “verlangen” zou vervangen moeten worden door “aspiratie”.

“Om bevrijd te worden van gehechtheden en om vriendelijke gedachten te hebben voor alles wat bestaat.” Om constant in een staat van vriendelijkheid te zijn. Om het beste te wensen voor iedereen, altijd.

(3) *Correcte spraak die niemand kwetst*. Spreek nooit nutteloos en vermijd nauwgezet alle kwaadaardige spraak.

(4) *Correct gedrag* — vreedzaam, eerlijk. Vanuit alle gezichtspunten, niet alleen materieel, maar ook moreel, mentaal. Mentale eerlijkheid is een van de moeilijkste dingen om te bereiken.

(5) *Correcte manier van leven. Geen schade of gevaar toebrengen aan enig wezen*. Dit is relatief gemakkelijk te begrijpen. Er zijn mensen die dit principe tot het uiterste doorvoeren, tegen alle gezond verstand in. Diegenen die bijvoorbeeld een zakdoek voor hun mond houden, om geen ziektekiemen in te slikken, die het pad voor zich laten vegen om niet op een insect te stappen. Dit lijkt mij wat overdreven, omdat het hele leven zoals het nu is, bestaat uit vernietiging. Maar als je de tekst goed begrijpt, betekent het dat men elke mogelijkheid om kwaad te doen moet vermijden, men mag geen enkel schepsel opzettelijk in gevaar brengen. Je kunt hier alle levende wezens bij betrekken en als je deze zorg en deze vriendelijkheid uitbreidt tot alles wat in het universum leeft, zal dat zeer gunstig zijn voor je innerlijke groei.

(6) *Correcte inspanning*. Doe geen nutteloze inspanningen voor nutteloze dingen, maar bewaar liever al je energie om onwetendheid te overwinnen en jezelf te bevrijden van onwaarheid. Dat kunt u nooit te veel doen.

(7) Het zevende principe komt om het zesde te bevestigen: *correcte waakzaamheid*. Je moet een actieve en waakzame geest hebben. Leef niet in een half-slaperigheid, half-bewusteloosheid — meestal laat je jezelf in het leven gaan, wat er ook gebeurt! Dat doet iedereen. Nu en dan word je wakker en besef je dat je je tijd hebt verspild; dan doe je een grote inspanning om een minuut later weer terug te vallen in luiheid. Het zou beter zijn om iets minder heftigs maar constanter te hebben.

(8) En ten slotte, *correcte contemplatie*. Egoïste gedachten geconcentreerd op de essentie van dingen, op de diepste waarheid en op het te bereiken doel.

Hoe vaak is er een soort leegte in het leven, een onbezet moment, een paar minuten, soms meer. En wat doe je dan? Je probeert jezelf meteen af te leiden en je verzint een of andere dwaasheid om je tijd te doden. Dat is een algemeen feit. Alle mensen, van de jongste tot de oudste, besteden het grootste deel van hun tijd aan het proberen om zich niet te vervelen. Hun

grootste afkeer is verveling en de manier om aan verveling te ontsnappen is om dwaas te handelen.

Nou, er is een betere manier dan dat — om te onthouden.

Als je even de tijd hebt, of het nu een uur of een paar minuten is, zeg dan tegen jezelf: "Eindelijk heb ik wat tijd om me te concentreren, om mezelf te verzamelen, om het doel van mijn leven opnieuw te beleven, om mezelf aan te bieden aan de Ware en de Eeuwige." Als je ervoor zou zorgen dit te doen elke keer dat je niet wordt lastiggevallen door externe omstandigheden, zou je erachter komen dat je heel snel vooruitgaat op het pad. In plaats van je tijd te verspillen met kletsen, nutteloze dingen te doen, dingen te lezen die het bewustzijn verlagen — om alleen de beste gevallen te kiezen, ik heb het niet over andere imbeciliteiten die veel ernstiger zijn — in plaats van te proberen jezelf duizelig te maken, om de tijd, die al zo kort is, nog korter te maken om er aan het einde van je leven achter te komen dat je driekwart van je kans hebt verloren — dan wil je dubbel zoveel tijd besteden, maar dat werkt niet — is het beter om gematigd, evenwichtig, geduldig, stil te zijn, maar nooit een kans te verliezen die je wordt gegeven, dat wil zeggen, om het onbezette moment voor je te gebruiken voor het ware doel.

Als je niets te doen hebt, word je rusteloos, ren je rond, ontmoet je vrienden, ga je wandelen, om alleen over het beste te praten; ik heb het niet over dingen die duidelijk niet gedaan moeten worden. Ga in plaats daarvan rustig zitten voor de lucht, voor de zee of onder bomen, wat er ook mogelijk is (hier heb je ze allemaal) en probeer een van deze dingen te realiseren — te begrijpen waarom je leeft, te leren hoe je moet leven, na te denken over wat je wilt doen en wat er gedaan moet worden, wat de beste manier is om te ontsnappen aan de onwetendheid en onwaarheid en pijn waarin je leeft.

16 mei 1958

Geluk

Onder hen die haten, zijn wij gelukkig om zonder haat te leven. Onder mensen die haten, laten we vrij van haat leven.

Onder hen die lijden, zijn wij gelukkig om zonder lijden te leven. Onder mensen die lijden, laten we vrij van lijden leven.

Onder hen die vol hebzucht zijn, zijn wij gelukkig om zonder hebzucht te leven. Onder de hebzuchtigen, laten we vrij van hebzucht leven.

Gelukkig zijn wij die niets bezitten. Wij zullen ons voeden met vreugde zoals de stralende goden.

Overwinning wekt vijandschap op, en iemand die overwonnen is, leeft in nood. De man van vrede leeft in blijdschap, veracht zowel overwinning als nederlaag.

Er is geen groter vuur dan lust, geen groter ongeluk dan haat. Er is geen grotere ellende dan bestaan, geen grotere gelukzaligheid dan de Allerhoogste Vrede.

Honger is de ergste ziekte; bestaan is de ergste ramp. Iemand die dit heeft begrepen, realiseert zich dat Nirvana het Opperste Geluk is.

Gezondheid is de grootste verwerving, tevredenheid de grootste schat. Een trouwe vriend is de beste metgezel en Nirvana het Allerhoogste Geluk.

Na de zoetheid van eenzaamheid en de Allerhoogste Vrede te hebben geproefd, wordt een mens bevrijd van lijden en kwaad, want hij deelt aan de zoetheid van toewijding aan de Waarheid.

Het is goed om de Edelen te overdenken; in de buurt van hen leven is een eindeloos geluk. Men kan altijd gelukkig zijn door het gezicht van dwazen te vermijden.

Iemand die dwazen bezoekt, zal lang lijden; het gezelschap van dwazen is net zo pijnlijk als dat van vijanden. Leven in het gezelschap van de wijzen is het geluk delen van iemand die onder zijn verwanten leeft.

Zoek daarom het gezelschap van de wijze die standvastig, geleerd, wijs, toegewijd en edel is. Volg het voorbeeld van zo'n goed en wijs wezen, zoals de maan het pad van de sterren volgt.

Een van deze verzen is erg mooi. We zouden het als volgt kunnen vertalen:
"Gelukkig is hij die niets bezit, hij zal delen in het genot van de stralende

goden." Niets bezitten betekent helemaal niet geen gebruik maken van iets, niets tot zijn beschikking hebben. "Gelukkig is hij die niets bezit": hij is iemand die geen gevoel van bezit heeft, die dingen kan gebruiken wanneer ze bij hem komen, wetende dat ze niet van hem zijn, dat ze aan de Allerhoogste toebehoren, en die, om dezelfde reden, er geen spijt van heeft wanneer dingen hem verlaten; hij vindt het heel natuurlijk dat de Heer die hem deze dingen gaf, ze van hem afneemt om ervan te genieten. Zo iemand vindt evenveel vreugde in het gebruik van dingen als in de afwezigheid van dingen. Wanneer je ze tot je beschikking hebt, ontvang je ze als een geschenk van Genade en wanneer ze je verlaten, wanneer ze van je zijn afgenomen, leef je in de vreugde van armoede. Want het is het gevoel van eigendom dat je aan dingen doet vastklampen, je tot hun slaaf maakt, anders zou je in voortdurende vreugde kunnen leven en in de onophoudelijke beweging van dingen die komen en gaan en vergaan, die zowel het gevoel van volheid met zich meebrengen wanneer ze er zijn als, wanneer ze gaan, het genot van onthechting.

Vreugde! Vreugde betekent leven in de Waarheid, leven in gemeenschap met de Eeuwigheid, met het ware Leven, het Licht dat nooit faalt.

Verrukking betekent vrij zijn, vrij met de ware Vrijheid, de Vrijheid van de constante, onveranderlijke eenheid met de Goddelijke Wil.

Goden zijn zij die onsterfelijk zijn, die niet gebonden zijn aan de wisselvalligheden van het materiële leven in al zijn bekrompenheid, kleinzieligheid, onwerkelijkheid en valsheid.

Goden zijn zij die zich tot het Licht wenden, die leven in de Kracht en de Kennis; dat is wat de Boeddha bedoelt, hij bedoelt niet de goden van de religie. Het zijn wezens die de goddelijke natuur hebben, die in menselijke lichamen kunnen leven, maar vrij van onwetendheid en valsheid.

Wanneer je niets meer bezit, kun je zo groot worden als het universum.

23 Mei 1958

Genot

Iemand die zich geheel overgeeft aan wat onnuttig is, die zich niet overgeeft aan wat nuttig is, die ware kennis opoffert ter wille van het genot, zal afgangstig zijn op hen die het pad van zelfkennis hebben gekozen.

Zoek daarom niet naar genot, laat staan naar wat onaangenaam is, want het is pijnlijk om beroofd te worden van wat aangenaam is en even pijnlijk om te zien wat onaangenaam is.

Daarom moet men niets dierbaars hebben, want het verlies van wat men liefheeft is pijnlijk. Er bestaat geen slavernij voor hen die noch liefde noch haat hebben.

Wat aangenaam is, wekt verdriet op; wat aangenaam is, wekt angst op. Iemand die bevrijd is van wat aangenaam is, die geen verdriet voelt, wat heeft hij dan te vrezen?

Genegenheid wekt verdriet op; genegenheid wekt angst op. Iemand die bevrijd is van genegenheid, die geen verdriet voelt, wat heeft hij dan te vrezen?

Gehechtheid wekt verdriet op; gehechtheid wekt angst op. Iemand die bevrijd is van gehechtheid, die geen verdriet voelt, wat heeft hij te vrezen?

Verlangen geeft aanleiding tot verdriet; verlangen geeft aanleiding tot angst. Iemand die bevrijd is van verlangen, die geen verdriet voelt, wat heeft hij te vrezen?

Verlangen geeft aanleiding tot verdriet; verlangen geeft aanleiding tot angst. Iemand die bevrijd is van verlangen, die geen verdriet voelt, wat heeft hij te vrezen?

Men houdt van een man die juist handelt, intuïtie bezit, rechtvaardig is en de Waarheid kent, die zijn plicht vervult.

Iemand die streeft naar de onuitsprekelijke Vrede, iemand wiens denkvermogen ontwaakt is, wiens gedachten niet verstrikt zijn in het net van verlangen, van hem wordt gezegd dat hij "stroomopwaarts gebonden is" (naar perfectie).

Net zoals een man die na een lange afwezigheid veilig thuiskomt, wordt ontvangen door zijn verwanten en vrienden die hem verwelkomen, zo is het ook met iemand die juist handelt; wanneer hij van deze wereld naar de andere overgaat, verwelkomen zijn eigen goede daden hem als een verwant.

Het lijkt mij altijd dat de redenen die gewoonlijk worden gegeven om wijs te worden, slechte redenen zijn: "Doe dit niet, het zal je lijden bezorgen; doe dat niet, het zal angst in je opwekken"... en het bewustzijn droogt steeds meer op, het verhardt, omdat het bang is voor verdriet, bang voor pijn.

Ik denk dat het beter zou zijn om te zeggen dat er een bepaalde staat van bewustzijn is — die men kan bereiken door aspiratie en een volhardende innerlijke inspanning — waarin vreugde onvermengd is en licht zonder schaduw, waarin alle mogelijkheid van angst verdwijnt. Het is de staat waarin men niet voor zichzelf leeft, maar waarin wat men ook doet, wat men ook voelt, alle bewegingen een offer zijn dat aan de Allerhoogste wordt gedaan, in een absoluut vertrouwen, zichzelf bevrijdend van alle verantwoordelijkheid voor zichzelf, Hem al deze last overhandigend die niet langer een last is.

Het is een onuitsprekelijke vreugde om geen verantwoordelijkheid voor zichzelf te hebben, niet langer aan zichzelf te denken. Het is zo saai en eentonig en flauw om aan jezelf te denken, je zorgen te maken over wat te doen en wat niet te doen, wat goed voor je zal zijn en wat slecht voor je zal zijn, wat je moet vermijden en wat je moet nastreven — oh, hoe vermoeiend is het! Maar als je zo leeft, heel open, als een bloem die bloeit in de zon voor het Allerhoogste Bewustzijn, de Allerhoogste Wijsheid, het Allerhoogste Licht, de Allerhoogste Liefde, die alles weet, die alles kan, die de leiding over je neemt en je geen zorgen meer hebt — dat is de ideale toestand.

En waarom wordt het niet gedaan?

Men denkt er niet aan, men vergeet het te doen, de oude gewoonten komen terug. En bovenal, ergens achter, verborgen in het onbewuste of zelfs in het onderbewuste, is er die sluipende twijfel die in je oor fluistert: "Oh! als je niet oppast, zal je wat ongeluk overkomen. Als je vergeet op jezelf te letten, weet je niet wat er kan gebeuren" — en je bent zo dwaas, zo dwaas, zo duister, zo dom dat je luistert en je begint aandacht te schenken aan jezelf en alles is verpest.

Je moet helemaal opnieuw beginnen om je cellen een beetje wijsheid, een beetje gezond verstand in te prenten en opnieuw te leren je geen zorgen te maken.

30 mei 1958

Woede

Men moet woede afwerpen, men moet trots verwerpen, men moet alle banden verbreken. Iemand die niet gehecht is aan naam of vorm, die niets bezit, wordt bevrijd van lijden.

Wie opkomende woede beheerst, zoals iemand die een bewegende wagen bestuurt, diegene is het waard om een goede wagenmenner genoemd te worden. Anderen houden alleen de teugels vast.

Weer woede met sereniteit, kwaad met goed; overwin een gierigaard door vrijgevigheid en een leugenaar door de waarheid.

Spreek de waarheid; geef niet toe aan woede; geef het weinige dat je bezit aan iemand die erom vraagt; door deze drie eigenschappen kunnen mensen de goden naderen.

De wijzen die vrij zijn van geweld, die altijd hun zintuigen onder controle hebben, bereiken die onvergankelijke staat waar pijn niet meer is.

Degenen die altijd waakzaam zijn en zichzelf dag en nacht disciplineren, wiens gedachten altijd gericht zijn op Nirvana, zullen hun onzuiverheden voorgoed zien verdwijnen.

Niet alleen vandaag, maar sinds de oudheid, zijn ze altijd bekritiseerd, degenen die zwijgen, degenen die veel spreken en degenen die weinig spreken. Niemand hier beneden ontkomt aan kritiek.

Er is nooit iemand geweest, en zal er ook nooit zijn, en er is er nu ook niet, die alleen maar blaam of alleen maar lof ontvangt.

Als een man geprezen wordt door de wijzen, die hem dag na dag hebben gadeslagen, omdat hij intelligent is, zonder verwijt, begiftigd met kennis en deugd, wie zou hem dan durven te beschuldigen die zo puur is als goud? Zelfs de goden en Brahma prijzen hem.

Wees op je hoede voor de toorn van het lichaam. Beheers je daden, en laat verkeerde manieren van handelen achter je, beoefen perfect gedrag in actie.

Wees op je hoede voor toorn in spraak. Beheers je woorden, en laat verkeerde manieren van spreken achter je, beoefen goed gedrag in spraak.

Wees op je hoede voor toorn van de geest. Beheers je gedachten, en laat verkeerde manieren van denken achter je, beoefen goed gedrag in gedachten.

De wijzen wiens daden gecontroleerd worden, wiens woorden gecontroleerd worden en wiens gedachten gecontroleerd worden, zij worden in werkelijkheid perfect gecontroleerd.

Ik stel voor dat ieder van jullie zou moeten proberen — oh! niet lang, slechts één uur per dag — om niets anders te zeggen dan de absoluut onmisbare woorden. Niet één meer, niet één minder.

Neem één uur van je leven, het uur dat het beste voor je uitkomt, en observeer jezelf gedurende die tijd nauwkeurig en zeg alleen de absoluut onmisbare woorden.

In het begin zal de eerste moeilijkheid zijn om te weten wat absoluut onmisbaar is en wat niet. Het is al een studie op zich en elke dag zul je het beter doen.

Vervolgens zul je zien dat zolang je niets zegt, het niet moeilijk is om absoluut stil te blijven, maar zodra je begint te spreken, zeg je altijd of bijna altijd twee of drie of tien of twintig nutteloze woorden die helemaal niet nodig waren om te zeggen.

Ik geef je dit als oefening tot volgende vrijdag. We zullen zien hoe je slaagt. Je mag me aan het eind van de week, op vrijdag, een kort briefje sturen waarin je me vertelt hoe ver je bent gekomen — degenen die het hebben geprobeerd. Dat is alles.

6 juni 1958

Onreinheid

Nu ben je als een verdord blad; de boodschappers van Yama wachten op je. Het is de vooravond van je vertrek en je hebt geen voorzieningen getroffen voor je reis!

Maak snel een toevluchtsoord voor jezelf, streef hard en word wijs. Wanneer je gereinigd en gezuiverd bent van alle onreinheid, zul je het hemelse huis van de Edelen betreden.

Nu zijn je dagen geteld, je bent in de aanwezigheid van de God van de dood. Je hebt geen rustplaats op de weg, geen voorzieningen voor de reis.

Maak snel een toevluchtsoord voor jezelf, streef hard en word wijs. Wanneer je gereinigd en gezuiverd bent van alle onreinheid, zul je niet meer herboren worden, zul je niet meer onderhevig zijn aan verval.

Net zoals de smid het zilver zuivert, zo zuivert ook de wijze man zichzelf, beetje bij beetje van moment tot moment, van zijn onreinheden.

Wanneer er roest op ijzer verschijnt, wordt het ijzer zelf erdoor aangetast. Zo ook bederven de slechte daden van een man hem en leiden hem naar zijn ondergang.

Gebrek aan herhaling schaadt het effect van mantra's.¹⁰ Verwaarlozing schaadt de stevigheid van huizen. Luiheid schaadt de schoonheid van het lichaam. Gebrek aan aandacht is de ondergang van iemand die toekijkt.

Wangedrag is de smet van een vrouw. Gemeenheid is de smet van iemand die geeft. Verkeerd doen is een smet in deze wereld en de andere.

De grootste van alle smet is onwetendheid. Reinig uzelf van die smet alleen en u zult vrij zijn van alle smet, O Bhikkhus.

Het leven is gemakkelijk voor iemand die brutaal is als een kraai, kwaadaardig, pochend, aanmatigend en corrupt.

Het leven is moeilijk voor de bescheiden persoon die zuiverheid zoekt, die onthecht, bescheiden is en wiens oordeel correct is.

¹⁰ Woorden geladen met spirituele kracht.

Al in deze wereld is hij ontworteld, degene die het leven vernietigt, die liegt, die neemt wat hem niet is gegeven, die de vrouw van een ander begeert en die verslaafd is aan drank.

Weet dat slechte dingen moeilijk te beheersen zijn. Laat begeerten en slechtheid je niet onderwerpen aan eindeloos lijden.

Iedereen geeft volgens zijn geloof of zijn voorkeur; als je ontevreden bent met het eten en drinken dat een ander je aanbiedt, zul je 's nachts en overdag geen concentratie bereiken.

Maar degene die in zichzelf de wortel van zo'n gevoel van wrok uitroeit en vernietigt, bereikt 's nachts en overdag concentratie.

Er is geen vuur als het vuur van verlangen, geen greep als die van haat. Er is geen valstrik als die van waan, geen stortvloed als verlangen.

Het is gemakkelijk om de fouten van anderen te zien, maar moeilijk om onze eigen tekortkomingen te zien. We ziften de fouten van anderen als kaf, maar wij verbergen onze eigen als de sluwe gokker die zijn foute worp verbergt.

Iemand die altijd de fouten van anderen bekritiseert en erdoor geïrriteerd raakt, vermeerdert, in plaats van vrij te worden van fouten, zijn eigen ondeugden.

Er is geen spoor in de lucht, geen Samana¹¹ buiten het ware pad. De mens scheidt behagen in ijdelheid. De Tathagata's¹² hebben deze obstakels overwonnen.

Er is geen spoor in de lucht, geen Samana buiten het ware pad. Geen geconditioneerd ding kan blijven bestaan, maar de Boeddha's blijven voor altijd onveranderlijk.

Ik heb je aantekeningen over de controle van spraak gelezen. Sommigen hebben het heel serieus geprobeerd. Ik ben blij met het resultaat. Ik geloof dat het goed zal zijn voor iedereen als je doorgaat.

Iemand heeft me iets geschreven dat heel waar is: dat wanneer men begint, men geen reden heeft om te stoppen, men begint met één uur per dag, maar dit wordt een soort noodzaak, een gewoonte en men gaat heel natuurlijk door.

Als je oefening echt dit resultaat heeft, dan is het iets uitstekends.

We kunnen drie dingen selecteren uit wat ik vanavond heb gelezen. De eerste is dat je moet volharden in wat je doet als je resultaat wilt behalen. De

¹¹ Ascetisch.

¹² De Boeddha's die, volgens de traditie, op aarde kwamen om de eeuwige Waarheid te onthullen.

Dhammapada vertelt ons bijvoorbeeld dat als je een mantra hebt en deze niet voldoende herhaalt, het geen zin heeft om deze te hebben en dat als je onoplettend bent, je het voordeel van waakzaamheid verliest, en dat als je niet doorgaat met de goede gewoonten die je verwerft, ze nutteloos zijn — dat wil zeggen, je moet volharden. Zoals bijvoorbeeld met de oefening die ik je vorige keer vroeg te doen; ik vroeg je om het te doen met het idee dat als je de gewoonte aanleert om het te doen, dat je veel zal helpen bij het overwinnen van je moeilijkheden.

Iemand heeft me al, terecht, verteld dat je door deze halfstille, of in ieder geval deze ingetogenheid van het spreken, heel natuurlijk de beheersing bereikt van talloze moeilijkheden in je karakter en ook een groot aantal wrijvingen en misverstanden vermijdt. Dit is waar.

Een ander punt om te onthouden uit onze lektuur betreft mijn zuiverheid en de Dhammapada geeft het voorbeeld van slechte wil en verkeerde actie. Verkeerde actie, zegt onze tekst, is een smet in deze wereld zowel als in andere. In het volgende vers wordt gezegd dat er geen grotere onreinheid is dan onwetendheid, dat wil zeggen, onwetendheid wordt beschouwd als de essentiële, de centrale fout, die dringend moet worden gecorrigeerd, en wat onwetendheid wordt genoemd, is niet eenvoudigweg het niet weten van dingen, het niet hebben van de oppervlakkige kennis van dingen, het betekent het vergeten van de reden van ons bestaan, de waarheid die moet worden ontdekt.

Er was nog een derde ding?... Ja, je moet niet de illusie koesteren dat als je het rechte pad wilt volgen, als je bescheiden bent, als je zuiverheid zoekt, als je onbaatzuchtig bent, als je een eenzaam bestaan wilt leiden en een helder oordeel wilt hebben, de dingen gemakkelijk zullen worden.... Het is juist het tegenovergestelde! Wanneer je begint voortgang te boeken in de richting van innerlijke en uiterlijke perfectie, beginnen de moeilijkheden tegelijkertijd.

Ik heb heel vaak mensen horen zeggen: "Oh! nu ik probeer goed te zijn, lijkt iedereen slecht voor mij!" Maar dit is juist om je te leren dat je niet goed moet zijn met een belangrijk motief, je moet niet goed zijn zodat anderen goed voor je zullen zijn — je moet goed zijn om goed te zijn.

Het is altijd dezelfde les: je moet het zo goed doen als je kunt, het beste wat je kunt, maar zonder een resultaat te verwachten, zonder het te doen met het oog op het resultaat. Juist deze houding, om een beloning te verwachten voor een goede daad — om goed te worden omdat je denkt dat dit het leven gemakkelijker zal maken — neemt alle waarde weg van de goede daad.

Je moet goed zijn uit liefde voor het goede, je moet rechtvaardig zijn uit liefde voor rechtvaardigheid, je moet zuiver zijn uit liefde voor zuiverheid en je moet onbaatzuchtig zijn uit liefde voor onbaatzuchtigheid; dan kom je zeker op de weg.

13 juni 1958

De Rechtvaardige Man

Een man is niet rechtvaardig als hij willekeurig oordeelt. De wijze man is iemand die het rechtvaardige van het onrechtvaardige onderscheidt, die anderen oordeelt met volledige kennis volgens wet en billijkheid; deze hoeder van de Wet wordt een rechtvaardige man genoemd.

De wijze is niet de man die het meest spreekt. De man die medelevend, vriendelijk, onbevreesd is, wordt een wijze genoemd.

Het is niet door veel te spreken dat de Leer wordt gehandhaafd; maar hij die de Leer heeft bestudeerd, zelfs een beetje, en mentaal heeft gerealiseerd, hij alleen houdt haar hoog. Hij verwaarloost haar niet.

Een man is geen Thera¹³ omdat zijn haar grijs is. Hij is rijp in jaren, maar hij is vruchteloos oud geworden.

Maar iemand die de waarheid, deugd, geweldloosheid en zelfbeheersing bezit, die vrij is van alle onzuiverheid, die wijs is, is inderdaad een Thera.

Noch welsprekendheid noch een mooi uiterlijk sieren een man die jaloers, egoïstisch en bedrieglijk is. Maar iemand in wie zulke fouten volledig zijn uitgeroeid en vernietigd, die wijze man is er volledig door gezegend.

Wat betreft de man die ongedisciplineerd en onwaarachtig is, zijn geschoren hoofd maakt hem geen asceet. Vol verlangen en hebzucht, hoe kan hij een Samana zijn?

Hij die gezuiverd is van alle kwaad, zowel groot als klein, kan een Samana worden genoemd, want hij is gezuiverd van alle kwaad. Een man is geen Bhikkhu alleen omdat hij aalmoezen neemt voor zijn voedsel. Het naleven van geloften is niet genoeg om hem een Bhikkhu te maken.

Maar hij die boven zowel goed als kwaad staat, die een zuiver leven leidt, die met begrip in deze wereld wandelt, hij kan een Bhikkhu worden genoemd.

Iemand die stilte in acht neemt, wordt daardoor geen wijze, als hij onwetend en dwaas is; maar hij die goed en kwaad kan wegen als in een weegschaal en zijn keuze kan maken, hem kan men een wijze noemen.

Hij die door contemplatie deze wereld en de andere meet, is een wijze.

¹³ Een senior monnik.

Een man die levende wezens kwaad doet, wordt geen Edele. Iemand die geweldloosheid beoefent tegenover alle wezens, wordt een Edele genoemd.

Het is noch door morele voorschriften en nalevingen, noch door een brede kennis, noch door het beoefenen van meditatie, noch door een eenzaam leven, noch door te denken, "Ik heb de gelukzaligheid van bevrijding bereikt die onbekend is voor hen die in de wereld leven", dat men een Bhikkhu kan worden genoemd. Wees op uw hoede, o Bhikkhus, totdat u de uitdoving van alle verlangens hebt bereikt.

We nemen de laatste tekst. Het is een interessante.

"Het is noch door morele voorschriften en nalevingen, noch door een brede kennis, noch door het beoefenen van meditatie, noch door een eenzaam leven, noch door te denken", dat men de ware gelukzaligheid bereikt; het is door zich te ontdoen van alle verlangens. Het is zeker niet gemakkelijk om van alle verlangens af te komen, soms heb je er een heel leven voor nodig. Maar om eerlijk te zijn, het lijkt een zeer negatieve manier, hoewel het in een bepaald stadium van ontwikkeling een discipline is die zeer nuttig is, zelfs onmisbaar om te oefenen, als men zichzelf niet wil bedriegen. Want eerst begin je met het kwijtraken van de grote verlangens, die welke het meest voor de hand liggen en je zo veel zorgen baren dat je er geen illusies over kunt hebben; dan komen subtielere verlangens die de vorm aannemen van dingen die gedaan moeten worden, die noodzakelijk zijn, zelfs tijdens bevelen van binnenuit, en het kost tijd en veel oprechtheid om ze te ontdekken en te overwinnen; ten slotte lijkt het alsof je deze ellendige verlangens in de materiële wereld, in uiterlijke dingen, in de wereld van gevoelens, in de emoties en sentimenten, in de mentale wereld wat betreft ideeën hebt weggedaan, en dan vind je ze weer in de spirituele wereld, en daar zijn ze veel gevaarlijker, subtieler, indringender en veel onzichtbaarder en bedekt door zo'n heilige verschijning dat men ze geen verlangens durft te noemen.

En als men erin geslaagd is om dat alles te overwinnen, om het te ontdekken, los te maken en ervan af te komen, dan heeft men zelfs alleen de negatieve kant van het werk gedaan.

De Boeddha zei of is gezegd dat wanneer men vrij is van alle verlangen, men noodzakelijkerwijs oneindige gelukzaligheid binnengaat. Deze gelukzaligheid is misschien wat droog en lijkt mij hoe dan ook niet de snelste weg.

Als men het probleem vanaf het begin lichamelijk zou aanpakken, er met moed en vastberadenheid in zou springen en, in plaats van een lange, moeizame, pijnlijke, teleurstellende jacht op verlangens te ondernemen, zichzelf eenvoudig, totaal, onvoorwaardelijk zou overgeven, als men zich overgeeft aan de Allerhoogste Realiteit, aan de Allerhoogste Wil, aan het Allerhoogste Wezen, zichzelf volledig in Zijn handen zou leggen, in een ervaring van het hele zijn en alle elementen van het zijn, zonder te berekenen, zou dat de snelste en meest radicale manier zijn om van het ego af te komen. Mensen zullen zeggen dat het moeilijk is om het te doen, maar er is tenminste

een warmte, een hartstocht, een enthousiasme, een licht, een schoonheid, een vurig en creatief leven.

Het is waar dat zonder verlangen er niet veel overblijft om het ego in stand te houden en men heeft de indruk dat het bewustzijn zo verhardt dat als het ego in stof uiteenvalt, er iets van iemands zelf valt ook in het stof en men is klaar om een Nirvana binnen te gaan wat pure en simpele vernietiging is.

Maar wat we hier beschouwen als het ware Nirvana is de verdwijning van het ego in de pracht van de Allerhoogste. En deze weg is wat ik de positieve weg noem, de zelfgave die integraal, totaal, perfect, zonder voorbehoud, zonder onderhandelen is.

In het simpele feit van niet aan zichzelf te denken, niet voor zichzelf te bestaan, niets aan zichzelf te refereren, alleen te denken aan wat uiterst mooi, stralend, verrukkelijk, krachtig, mededogend en oneindig is, is er zo'n diep genot dat niets ermee vergeleken kan worden.

Dit is het enige dat verdient... dat het waard is om geprobeerd te worden. Al de rest is slechts tijdsmarkering.

Het verschil is tussen het beklimmen van een berg door rondjes te gaan, langzaam, moeizaam, stap voor stap, gedurende honderden jaren, en het spreiden van onzichtbare vleugels en rechtstreeks naar de top vliegen.

20 juni 1958

Het Pad

Het beste van alle paden is het Achtvoudige Pad; de beste van alle waarheden is de Viervoudige Waarheid; de beste van alle staten is vrijheid van gehechtheid; de beste onder de mensen is degene die ziet, de Boeddha.

Waarlijk, dit is het Pad; er is geen ander dat leidt tot zuivering van visie. Volg dit Pad en Mara zal verward raken.

Door dit Pad te volgen, maak je een einde aan lijden. Dit Pad heb ik bekendgemaakt, sinds ik leerde de doornen (van het leven) te verwijderen.

De inspanning moet van jezelf komen. De Tathagata's wijzen alleen het Pad aan. Degenen die mediteren en dit Pad betreden, worden bevrijd van de slavernij van Mara.

"Alle geconditioneerde dingen zijn vergankelijk." Wanneer iemand dat door realisatie heeft gezien, wordt hij bevrijd van verdriet. Dat is het Pad van zuiverheid.

"Alle geconditioneerde dingen zijn onderhevig aan lijden." Wanneer iemand dat door realisatie heeft gezien, wordt hij bevrijd van verdriet. Dat is het pad van zuiverheid.

"Alle dingen zijn onstoffelijk." Wanneer men dat heeft gezien door realisatie, wordt men bevrijd van verdriet. Dat is het pad van zuiverheid.

Hij die, hoewel jong en sterk, niet handelt wanneer het tijd is om te handelen, is geneigd tot luiheid en zijn denkvermogen is vol ijdele gedachten; iemand die zo lui is, zal het Pad van wijsheid niet vinden.

Matiging in spraak, beheersing van de geest, onthouding van slechte daden, dus deze drie manieren van handelen moeten allereerst worden gezuiverd om het pad te bereiken dat door de wijzen is getoond.

Uit meditatie ontspringt wijsheid, zonder meditatie verval wijsheid. Als een man de twee paden van vooruitgang en verval kent, moet hij het pad kiezen dat zijn wijsheid zal vergroten.

Hak het hele bos (van verlangens) om en niet één boom alleen; want uit dit bos ontspringt angst. Hak dit bos van bomen en kreupelhout om, O Bhikkhus. Wees vrij van verlangen.

Zolang men het verlangen van een man naar een vrouw niet volledig uit zichzelf heeft ontworteld, is het denkvermogen gevangen, net zo afhankelijk als een zuigeling van zijn moeder.

Ontwortel eigenliefde, zoals men met zijn hand een herfstlotus plukt. Koester alleen het pad van de vrede van Nir vana dat de Sugata¹⁴ ons heeft geleerd.

Hier zal ik leven in het regenseizoen; Ik zal daar blijven in de winter en elders in de zomer. Zo denkt de dwaas en weet niet wat hem kan overkomen.

En deze man die gehecht is aan zijn kinderen en zijn vee, wordt gegrepen door de dood en weggevoerd, zoals een slapend dorp wordt weggevaagd door stortvloeden.

Noch kinderen, noch vader, noch familie kunnen ons redden. Wanneer de dood ons grijpt, kunnen onze verwanten ons niet redden.

Met deze kennis in het achterhoofd, stelt de intelligente man, geleid door goed gedrag, het niet uit om het pad te betreden dat naar Nirvana leidt.

Hier zijn enkele zeer nuttige aanbevelingen: matiging in spraak, beheersing van het denkvermogen, onthouding van slechte daden. Dit is zeer goed.

Hier is iets radicaals, maar het is ook zeer goed: "Zolang men het verlangen van een man naar een vrouw niet volledig uit zichzelf heeft uitgeroeid, is het denkvermogen gevangen, net zo afhankelijk als een zuigeling van zijn moeder."

En tot slot: "Ontwortel de eigenliefde, zoals men met zijn hand een herfstlotus plukt." Dit zijn goede onderwerpen voor meditatie.

Deze aanbevelingen lijken bedoeld te zijn voor mensen die vanuit intellectueel oogpunt nog maar aan het begin van het Pad staan. We kunnen ons gemakkelijk een bijeenkomst van plattelandsmensen voorstellen, mensen met een eenvoudig denkvermogen, tegen wie men moet zeggen: "Luister goed, het heeft geen zin om plannen te maken, want je weet niet wat er morgen met je zal gebeuren. Je vergaart rijkdom, je neemt het je gemakkelijk bij je familie, je maakt plannen voor morgen en overmorgen, en je bent je er niet van bewust dat de dood op de loer ligt en dat die je elk moment kan overvallen."

Toch is er een iets verder gevorderd stadium van intellectuele ontwikkeling waarin deze dingen niet gezegd hoeven te worden — je moet ze leven! Leef in het bewustzijn dat dingen helemaal vergankelijk zijn, raak er nooit aan gehecht, als je vrij wilt zijn om met het universum mee te gaan en te groeien volgens het eeuwige ritme. Dit begrijp je. Maar wat belangrijk is, is het te beoefenen. Hier heb je de indruk dat deze dingen werden verteld aan

¹⁴ De Boeddha.

mensen die er nog nooit eerder over hadden nagedacht en dus hadden ze de volledige vermogen van een actieve kracht.

Want ondanks alle schijn gaat de mensheid vooruit; ze is vooral in het denkvermogen vooruitgegaan. Er zijn dingen die niet meer gezegd hoeven te worden... Of anders moet je naar landen gaan die zich in een heel primitief stadium bevinden, en toch... ideeën overal hebben verspreid, het mentale licht heeft zich verspreid en op de meest onverwachte plekken vindt men voorbeelden van ontvankelijkheid en begrip.

Men heeft werkelijk de indruk dat er in de afgelopen eeuw een licht op aarde is gekomen en zich heeft verspreid met als gevolg dat bepaalde ideeën, die ooit ideeënkrachten waren, nieuwe ideeën met de kracht om het bewustzijn in mensen aan te wakkeren, hun relevantie hebben verloren, ze zijn nu oud. Er is een nieuw licht aan het werk.

In de praktijk is de vooruitgang niet erg groot, zelfs in sommige opzichten misschien is er een achteruitgang geweest, maar in het denkvermogen, in het begrip, in de intellectuele visie op dingen, is er werkelijk een grote verandering geweest.

Het lijkt erop dat we met een versneld tempo op weg zijn en deze dingen die vroeger van het grootste belang waren, worden bijna alledaags in het licht van nieuwe ontdekkingen. Het leven zoals het is is slecht, wanorde is overal, lijden is overal, verwarring is overal, chaos is overal, onwetendheid is overal — we weten het allemaal, nietwaar? Het lijkt zo afgezaagd.

Maar dat je eruit kunt komen door een totale realisatie, een totale transformatie, door een nieuw licht dat orde en harmonie in dingen zal vestigen, is een boodschap van hoop die gegeven moet worden. Dit is de ware, de dynamische boodschap.

Er moet een nieuw leven worden opgebouwd.

Dan vallen al deze moeilijkheden die zo onoverkomelijk leken — oh! ze vallen vanzelf.

Wanneer je in licht en vreugde kunt leven, ga je je dan vastklampen aan schaduw en lijden?

27 juni 1958

Allerlei

Als het opgeven van het kleinste geluk hem in staat stelt een groter geluk te realiseren, moet de intelligente mens het mindere opgeven ten behoeve van het grotere.

Als hij zijn eigen geluk zoekt door anderen te schaden, gebonden door haat, blijft hij de slaaf van haat.

Verwaarlozen wat gedaan moet worden en doen wat verwaarloosd moet worden, is toenemen in arrogantie en nalatigheid.

Constant bewust zijn van de ware aard van het lichaam, niet zoeken naar wat slecht is, met volharding nastreven wat goed is, is het juiste begrip hebben; zo verdwijnt al iemands onzuiverheid.

Nadat hij zijn vader (ego), zijn moeder (verlangen) en de twee krijgskoningen (verkeerde opvattingen) heeft gedood, nadat hij het koninkrijk (van de zintuigen) en al zijn afhankelijkheden heeft vernietigd, leeft de Brahmin vrij van het kwaad.

Nadat hij vader, moeder, de twee krijgskoningen en de tijger (mentale belemmeringen) heeft gedood, leeft de Brahmin vrij van het kwaad.

De discipelen van Gautama zijn alert en waarlijk ontwaakt, want dag en nacht is hun aandacht gericht op de Boeddha, de Dhamma¹⁵ en de Sangha.¹⁶

De discipelen van Gautama zijn alert en waarlijk ontwaakt, want dag en nacht blijft hun aandacht gericht op de Doctrine.

De discipelen van Gautama zijn alert en echt ontwaakt, want dag en nacht blijft hun aandacht gericht op de Sangha.

De discipelen van Gautama zijn alert en echt ontwaakt, want dag en nacht blijven ze zich bewust van de ware aard van het lichaam.

De discipelen van Gautama zijn alert en echt ontwaakt, want dag en nacht genieten ze van mededogen.

De discipelen van Gautama zijn alert en echt ontwaakt, want dag en nacht genieten ze van meditatie.

¹⁵ De Wet; de Leer

¹⁶ De Gemeenschap.

Het is moeilijk om de wereld te verzaken; het is even moeilijk om van de wereld te genieten. Moeilijk en treurig is het gezinsleven. Het is pijnlijk om bij mensen te zijn die niet onze gelijken zijn en het is pijnlijk om rond te dwalen in de cyclus van geboorten. Volg daarom geen verdriet na en wees geen zwerver zonder doel.

De man die vol is van geloof en goedheid, die glorie en rijkdom bezit, wordt vereerd waar hij ook gaat.

Mannen van goedheid schijnen van ver als de besneeuwde toppen van de Himalaya. Terwijl slechte mannen niet zichtbaarder zijn dan pijlen die in de nacht worden afgeschoten.

De man die alleen eet, alleen slaapt, alleen wandelt zonder moe te worden van zijn zelfbeheersing, zal genieten van het eenzame leven in de bossen.

Maar je moet je niet vergissen. Want ik geloof dat dit allemaal beelden zijn in plaats van materiële feiten, omdat het vrij zeker is dat alleen eten, alleen slapen, helemaal alleen in het bos leven niet genoeg is om je vrijheid van geest te geven.

Het is opgemerkt dat de meeste mensen die alleen in het bos leven, bevriend raken met alle dieren en planten om hen heen; maar het is helemaal niet het feit dat je helemaal alleen bent dat je de kracht geeft om in innerlijke contemplatie te gaan en in gemeenschap te leven met de Allerhoogste Waarheid. Misschien is het gemakkelijker als je door de omstandigheden niets anders te doen hebt, maar ik ben er niet van overtuigd. Je kunt altijd bezigheden bedenken en het lijkt me, volgens mijn levenservaring, dat als je erin slaagt om je natuur te onderwerpen te midden van moeilijkheden, als je probeert helemaal alleen te zijn in jezelf met de eeuwige Aanwezigheid, terwijl je dezelfde omgeving behoudt die de Genade ons heeft gegeven, de realisatie die je dan verkrijgt oneindig veel waarachtiger, dieper en duurzamer is.

Weglopen van moeilijkheden om ze te overwinnen is geen oplossing. Het is heel aantrekkelijk. In degenen die het spirituele leven zoeken, is er iets dat zegt: "Oh! om onder een boom te gaan zitten, helemaal alleen, om in meditatie te blijven, om niet in de verleiding te komen om te spreken of te handelen, hoe fijn moet dat zijn!" Het komt omdat er een zeer sterke vorming in deze richting is, maar het is erg illusoir.

De beste meditaties zijn die die men plotseling heeft, omdat ze bezit van je nemen als een dwingende noodzaak. Je hebt geen andere keus dan je te concentreren, te mediteren, voorbij de schijnen te kijken. En het is niet perse in de eenzaamheid van het bos dat het je grijpt, het gebeurt wanneer iets in je klaar is, wanneer de tijd gekomen is, wanneer de ware behoefte er is, wanneer de Genade met je is.

Het lijkt mij dat de mensheid enige vooruitgang heeft geboekt en de ware overwinning moet worden behaald in het leven zelf.

Je moet weten hoe je alleen kunt leven met het Eeuwige en Oneindige te midden van alle omstandigheden. Je moet weten hoe je vrij kunt zijn, met

het Allerhoogste als je metgezel, te midden van alle bezigheden. Dat is inderdaad de ware overwinning.

14 juli 1958

Niraya (Hel)

Iemand die onwaarheid spreekt, gaat naar de Hel, net als iemand die, wanneer hij iets heeft gedaan, zegt: "Ik heb het niet gedaan." Beiden zullen na de dood hetzelfde lot ondergaan, want dit zijn mensen van het kwaad.

Hoewel ze het gele gewaad dragen, zullen degenen die losbandig en kwaadaardig van aard zijn, door hun slechte daden herboren worden in de Hel.

Het zou beter zijn om een gloeiend hete ijzeren bal in te slikken dan te leven van aalmoezen terwijl ze een losbandig leven leiden.

Vier straffen wachten de gewetenloze man die de vrouw van een ander begeert: schaamte, onrustige slaap, veroordeling van natie en Hel.

Zo verwerft hij een slechte reputatie en een slechte geboorte; kort is het genoeg van het angstige paar, zwaar de straf van de wetgever. Laat daarom geen man de vrouw van een ander zoeken.

Net zoals Kusa-gras de hand snijdt als het verkeerd wordt behandeld, zo leidt ascetisme dat verkeerd wordt begrepen tot Niraya.

Een plicht die onzorgvuldig wordt vervuld, een regel die verkeerd wordt nageleefd en een deugdzaam leven dat uit angst wordt gevolgd, geen van deze dingen zal goede resultaten opleveren.

Als er iets gedaan moet worden, doe het dan met ijver. Een asceet met losse gewoonten zal het stof (van de passies) oproeren.

Een slechte daad kan beter ongedaan worden gelaten, want hij die het doet, zal er door worden gekweld. Het is beter om een goede daad te doen, want hij die het doet, zal er geen reden voor hebben om er berouw over te hebben.

Zoals een grensstad zowel van binnen als van buiten goed versterkt is, zo moet men zichzelf beschermen, om geen enkel moment van waakzaamheid te verspillen; want zij die deze kans verliezen, al is het maar voor een moment, zullen er inderdaad voor lijden als ze in de Hel zijn.

Zij die zich schamen als er geen reden is voor schaamte, en zij die zich niet schamen als er reden is om zich te schamen, deze misleiden zijn voorbestemd tot een pijnlijke staat.

Zij die bang zijn voor wat niet gevreesd moet worden, en zij die niet bang zijn voor wat gevreesd moet worden, deze misleiden zijn voorbestemd tot een pijnlijke staat.

Zij die kwaad zien waar er geen is, en zij die het niet zien waar het is, deze misleiden zijn voorbestemd tot een pijnlijke staat.

Zij die kwaad als kwaad herkennen, en goed als goed, zij die een juist oordeel hebben, zullen zeker geluk genieten.

Zoals in al deze leringen zijn er altijd verschillende manieren om ze te begrijpen. De externe manier is heel gewoon. In alle morele principes wordt altijd hetzelfde gezegd. Deze Niraya bijvoorbeeld, die sommigen zien als een soort hel waar men wordt gestraft voor zijn zonden, heeft ook een andere betekenis. De ware betekenis van Niraya is die specifieke soort atmosfeer die men om zich heen creëert wanneer men in tegenspraak handelt, niet met uiterlijke morele regels of sociale principes, maar met de innerlijke wet van iemands wezen, de specifieke waarheid van ieder die alle bewegingen van ons bewustzijn en alle handelingen van ons lichaam zou moeten beheersen. De innerlijke wet, de waarheid van het wezen is de goddelijke Aanwezigheid in elk menselijk wezen, die de meester en gids van ons leven zou moeten zijn.

Wanneer je de gewoonte aanleert om naar deze innerlijke wet te luisteren, als je het gehoorzaamt, volgt, steeds meer probeert om het je leven te laten leiden, creëer je om je heen een atmosfeer van waarheid en vrede en harmonie die op natuurlijke wijze reageert op omstandigheden en vormen, zogezegd, de atmosfeer waarin je leeft. Als je een wezen van rechtvaardigheid, waarheid, harmonie, mededogen, begrip, van volmaakte welwillendheid bent, hoe oprechter en totaler deze innerlijke houding, hoe meer deze reageert op de externe omstandigheden; niet dat het noodzakelijkerwijs de moeilijkheden van het leven vermindert, maar het geeft deze moeilijkheden een nieuwe betekenis en dat stelt je in staat om ze met een nieuwe kracht en een nieuwe wijsheid onder ogen te zien; terwijl de man, de mens die zijn impulsen volgt, die zijn verlangens gehoorzaamt, die geen tijd heeft voor scrupules, die in volkomen cynisme leeft, die zich niet bekommert om het effect dat zijn leven op anderen heeft of om de min of meer schadelijke gevolgen van zijn daden, voor zichzelf een atmosfeer van lelijkheid, egoïsme, conflict en slechte wil creëert die noodzakelijkerwijs steeds meer op zijn bewustzijn inwerkt en een bitterheid aan zijn leven geeft die uiteindelijk een voortdurende kwelling wordt.

Natuurlijk betekent dit niet dat zo'n man niet zal slagen in wat hij onderneemt, dat hij niet in staat zal zijn te bezitten wat hij verlangt; deze externe voordelen verdwijnen alleen wanneer er in het diepste wezen een vonk van oprechtheid is die blijft bestaan en hem dit ongeluk waardig maakt.

Als je ziet dat een slechterik ongelukkig en ellendig wordt, moet je hem onmiddellijk respecteren. Het betekent dat de vlam van innerlijke oprechtheid niet helemaal is gedoofd en dat er nog steeds iets reageert op zijn slechte daden.

Tot slot leidt dat ons weer tot de observatie dat je nooit, nooit mag oordelen op basis van uiterlijke omstandigheden en dat alle oordelen die je

maakt op basis van uiterlijke omstandigheden altijd, noodzakelijkerwijs, valse oordelen zijn.

Om een glimp op te vangen van de Waarheid, moet je minstens één stap terug doen in je bewustzijn, een beetje dieper in je zijn gaan en proberen het spel van krachten achter de verschijningen en de goddelijke Aanwezigheid achter het spel van krachten waar te nemen.

25 juli 1958

De Olifant

Zoals de olifant op het slagveld de pijl uit de boog verdraagt, zo zal ik ook geduldig beledigingen verdragen, want er zijn werkelijk veel mensen met een slechte geest in de wereld.

Het is een getemde olifant die naar het slagveld wordt geleid; een die de Raja berijdt. De beste onder de mensen is hij die geduldig beledigingen verdraagt.

Getrainde muilezels zijn uitstekend, net als de volbloeden van Sindh en de machtige slagtanden. Nog beter is de man die zichzelf onder controle heeft gebracht.

Niet door op een van deze dieren te stappen, bereikt men het onontgonnen pad, maar door zichzelf te beheersen. Door die beheersing bereikt men het.

In het paarseizoen is het moeilijk om de machtige olifant Dhanapalako te beheersen.¹⁷ Wanneer hij geketend is, weigert hij te eten, hij verlangt er alleen maar naar om nog eens een wilde olifant van het bos te zijn.

Als een man lui en vraatzuchtig is, altijd slaperig en van links naar rechts rollend als een dik varken in de modder — wordt deze dwaas gedwongen om steeds opnieuw geboren te worden.

Eens dwaalde dit denkvermogen waarheen het wilde van het ene ding naar het andere, naar zijn genoegen, maar nu zal ik het volledig beheersen zoals de mahout met zijn prikkel de olifant in de bronsttijd meester is.

Geniet van waakzaamheid, bewaak zorgvuldig uw denkvermogen. Til jezelf uit het kwaad als de olifant die in een moeras is gezonken.

Als je voor gezelschap een voorzichtige vriend vindt, die een goed leven leidt, die intelligent en beheerst is, en alle obstakels overwint, aarzel dan niet om met hem vreugdevol en moedig op pad te gaan.

En als je zo'n vriend niet tegenkomt, die een goed leven leidt, die intelligent en beheerst is, volg dan als een koning die afstand doet van een koninkrijk dat hij heeft veroverd, of als een eenzame olifant in het bos uw pad alleen.

¹⁷ Iemand die de schat bewaakt.

Het is beter om alleen te leven, want men kan geen dwaas als gezelschap nemen. Het is beter om alleen te leven en geen kwaad te doen, zorgeloos, als de olifant in de jungle.

Het is goed om vrienden te hebben als de nood aan de man is. Het is goed om tevreden te zijn met wat men heeft. Het is goed om op het uur van de dood verdienste te hebben verworven. Het is goed om alle verdriet achter je te laten.

In deze wereld is het een vreugde om je moeder te respecteren; het is een vreugde om je vader te respecteren; het is een vreugde om de monniken te eren; het is een vreugde om de Brahmanen te vereren.¹⁸

Het is een vreugde om puur te leven gedurende je hele leven. Het is een vreugde om een standvastig geloof te hebben. Het is een vreugde om wijsheid te verwerven. Het is een vreugde om je te onthouden van alle kwaad.

Het eerste vers geeft een zeer wijs advies: de oorlogsolifant die goed is getraind, rent niet weg zodra hij een pijl ontvangt. Hij blijft vooruitgaan en verdraagt de pijn, zonder verandering in zijn houding van heldhaftig verzet. Degenen die het ware pad willen volgen, zal natuurlijk worden blootgesteld aan de aanvallen van alle vormen van kwade wil, die niet alleen niet begrijpen, maar over het algemeen haten wat ze niet begrijpen.

Als je je zorgen maakt, verdrietig bent of zelfs ontmoedigd door de kwaadaardige domheden die mensen over je zeggen, zul je niet ver komen op de weg. En zulke dingen overkomen je niet omdat je pech hebt of omdat je lot niet gelukkig is, maar omdat, integendeel, het goddelijke Bewustzijn en de goddelijke Genade je voornemen serieus nemen en de omstandigheden toestaan om een toetssteen te worden op je weg, om te zien of je voornemen oprecht is en of je sterk genoeg bent om de moeilijkheden het hoofd te bieden.

Daarom, als iemand je uitlacht of iets zegt dat niet erg liefdadig is, moet je als eerste in jezelf kijken naar welke zwakheid of onvolmaaktheid dan ook die zo iets heeft laten gebeuren en niet ontroostbaar, verontwaardigd of bedroefd zijn, omdat mensen je niet waarderen op wat jij denkt dat je waarde is; integendeel, je moet dankbaar zijn aan de goddelijke Genade dat Hij je heeft gewezen op de zwakheid of onvolmaaktheid of misvorming die je moet corrigeren.

Daarom kun je, in plaats van ongelukkig te zijn, volledig tevreden zijn en voordeel halen, een groot voordeel, uit de schade die tegen je was bedoeld. Bovendien, als je echt het pad wilt volgen en Yoga wilt beoefenen, moet je het niet doen voor waardering of eer, je moet het doen omdat het een dwingende behoefte is van je wezen, omdat je op geen enkele andere manier gelukkig kunt zijn. Of mensen je nu waarderen of niet, het is absoluut niet belangrijk. Je kunt jezelf van tevoren vertellen dat hoe verder je van de gewone mensen afstaat, vreemd aan de gewone manier van zijn, hoe minder

¹⁸ De heilige mannen; de mannen van wijsheid.

mensen je zullen waarderen, heel natuurlijk, omdat ze je niet zullen begrijpen. En ik herhaal, het heeft absoluut geen belang.

Ware oprechtheid bestaat uit het vooruitgaan op de weg omdat je niet anders kunt, om jezelf te wijden aan het goddelijke leven omdat je niet anders kunt, om te proberen je wezen te transformeren en in het licht te komen omdat je niet anders kunt, omdat het het doel van je leven is.

Als het zo is, kun je er zeker van zijn dat je op het juiste pad bent.

1 augustus 1958

Hunkeren

Het hunkeren van een onnadenkend mens groeit als de Maluva klimplant. Als een aap die in het bos op zoek is naar vruchten, springt hij van leven naar leven.

Voor iemand die in de wereld overwonnen wordt door het hunkeren dat zich vastklampt, neemt zijn ellende toe als Birana-gras na de regen.

Voor iemand die in deze wereld dit hunkeren kan overwinnen dat zich vastklampt en zo moeilijk te beheersen is, valt zijn verdriet weg als water van een lotusblad.

Tot allen die hier verzameld zijn, zeg ik voor uw welzijn: trek de wortels van uw hunkeren uit, zoals u Birana-gras uitroeit. Laat Mara u niet keer op keer verpletteren zoals een vloed een riet verplettert.

Zoals een boom, hoewel geveld, opnieuw opkomt als de wortels onaangetast blijven, zo zal verdriet keer op keer terugkeren tot alle hunkeren is uitgeroeid.

De misleide man, die de zesendertig sterke stromingen van hunkeren niet kan weerstaan, wordt weggevaagd door de vloed van zijn gretigheid naar genot.

Overal waar deze stromingen stromen en de creeper (van hunkering) ontspringt en groeit. Waar je het ook ziet ontspringen, hak de wortels eruit met de kracht van wijsheid.

Door hun denkvermogen aangetrokken te laten worden door het genot van voorbijgaande objecten, worden mannen die hunkeren naar genot een ten prooi van geboorte en verval.

Bezeten door verlangen, rennen mannen rond als een haas in een val. Gebonden door de ketenen van gehechtheid, komen ze steeds weer in verdriet.

Bezeten door verlangen, rennen mannen rond als een haas in een val. Daarom, O Bhikkhu, verlang je naar bevrijding van passie, vernietig je verlangen.

Iemand die, bevrijd van verlangen, er toch weer naar terugrent, zie, hij is als een bevrijde man die terugkeert naar slavernij.

Wat de wijzen een sterke band noemen, is niet gemaakt van ijzer, hout of touw; maar het verlangen naar juwelen en ornamenten, naar vrouw en kinderen, is een veel sterkere band.

De wijzen zeggen dat het je naar beneden trekt, en hoewel het los lijkt, is het moeilijk om ervan af te komen. Ook dit snijden de wijzen af; ze verzaken de genoegens van de zintuigen, vrij van verlangen, en gaan het dakloze leven in.

Zij die gebonden zijn door hun passies worden teruggetrokken in de stroom, als een spin die gevangen zit in zijn eigen web. Ook dit snijden de wijzen af; ze geven de genoegens van de zintuigen op, vrij van hunkering, en gaan naar het dakloze leven.

Wees vrij van het verleden, wees vrij van de toekomst, wees vrij van het heden. Steek over naar de andere oever van het bestaan; wanneer het denkvermogen geheel is bevrijd, zul je niet meer tot geboorte en dood komen.

Iemand die geplaagd wordt door kwade gedachten, die beheerst wordt door zijn passies, die alleen maar plezier zoekt, zijn hunkering groeit gestaag; hij maakt zijn banden inderdaad sterk.

Iemand die er genoeg in scheidt kwade gedachten te onderwerpen, die waakzaam is en onzuiverheden kan onderscheiden, hij zal een einde maken aan zijn verlangens, hij zal de banden van Mara verbreken.

Hij die het doel heeft bereikt, die zonder angst is en vrij van verlangen en onzuiverheid, heeft de doornen van het bestaan uitgerukt; dit is zijn laatste incarnatie.

Iemand die vrij is van verlangen, onthecht, die de woorden en hun betekenissen kent, die de rangschikking van de teksten in hun volgorde kent, heeft inderdaad zijn laatste lichaam aangenomen. Hij alleen wordt "De Man van Grote Wijsheid" genoemd.

Ik heb alles overwonnen, ik weet alles; onvoorwaardelijk, alles verzakend, verlost door het uitsterven van verlangen, alles zelf begrepen hebbend, wie zal ik mijn leraar noemen?

De gave van Waarheid overtreft alle gaven; de smaak van Waarheid overtreft alle smaken; vreugde in Waarheid overtreft alle geneugten; bevrijding van verlangen overwint alle lijden.

Rijkdom ruïneert de dwaas, maar niet iemand die de andere oever zoekt. Door te hunkeren naar rijkdom, ruïneert de dwaas zichzelf en anderen met hem.

Onkruid is de vloek van de velden; passie de vloek van de mensheid. Daarom brengt alles wat gegeven wordt aan hen die bevrijd zijn van passies, overvloedige vruchten voort.

Onkruid is de vloek van de velden; haat de vloek van de mensheid. Daarom brengt alles wat gegeven wordt aan hen die bevrijd zijn van haat, overvloedige vruchten voort.

Onkruid is de vloek van de velden; waan de vloek van de mensheid. Daarom brengt alles wat gegeven wordt aan hen die bevrijd zijn van waan, overvloedige vruchten voort.

Onkruid is de vloek van de velden; verlangens de vloek van de mensheid. Daarom brengt alles wat aan hen wordt gegeven die bevrijd zijn van verlangens, overvloedige vruchten voort.

We zullen de laatste bewaren om over te mediteren.

8 augustus 1958

De Bhikkhu

Het is goed om het oog te beheersen; het is goed om het oor te beheersen; de neus en de tong te beheersen.

Het is goed om je daden, woorden en denkvermogen te beheersen. Beheersing in alle dingen is goed. De Bhikkhu die zichzelf volledig beheerst, wordt bevrijd van alle lijden.

De man die meester is over zijn handen, zijn voeten en zijn tong, die zichzelf volledig beheerst, die geniet van meditatie, die kalm is en een eenzaam leven leidt, kan een Bhikkhu worden genoemd.

De Bhikkhu die meester is over zijn tong en gematigd is in zijn spraak, die bescheiden is, die de Doctrine helder interpreteert, in werkelijkheid zijn woorden zo zoet als honing.

De Bhikkhu die leeft volgens de Doctrine, die geniet van de Doctrine, die mediteert over de Doctrine, die de Doctrine grondig kent, kan zeker niet wegvallen van de Doctrine.

De Bhikkhu mag zijn eigen vooruitgang (in wijsheid en goedheid) niet licht opvatten, noch de vooruitgang van anderen benijden; want de Bhikkhu die jaloers is, kan geen concentratie bereiken.

Zelfs als de vooruitgang die hij heeft geboekt gering is, mag de Bhikkhu het niet minachten; als zijn leven zuiver is en zijn inspanning volhardend, zullen de goden hem er zelfs voor prijzen.

Iemand die niet gehecht is aan naam en vorm, die niet denkt: "Dit is van mij", en die niet treurt om wat niet bestaat, hij wordt in werkelijkheid een Bhikkhu genoemd.

De Bhikkhu die een leven van liefdevolle vriendelijkheid leidt en die vervuld is van geloof in de leer van de Verlichte, dat Bhikkhu de vrede van Nirvana zal bereiken, de opperste gelukzaligheid waaruit elk geconditioneerd element is verdwenen.

Maak deze boot leeg, O Bhikkhu; eenmaal verlicht, zal de boot van je lichaam lichter varen en nadat je verlangen en haat hebt afgewezen, zul je Nirvana binnengaan.

Breek de vijf banden (geloof in het ego, twijfel, geloof in ijdele rituelen en ceremonies, verlangen en slechte wil). Verwerp deze vijf andere banden (het verlangen om te leven in de wereld van vormen, het verlangen om te leven in de subtiele wereld, trots, rusteloosheid en onwetendheid). Cultiveer deze vijf (geloof, energie, mindfulness,

meditatie en wijsheid). De Bhikkhu die zo vijf keer vrij is, wordt "hij die de vloed is overgestoken" genoemd.

Mediteer, O Bhikkhus, wees niet nalatig. Jullie gedachten moeten zich niet richten op de genoegens van de zintuigen; want als je door nalatigheid een gloeiend hete ijzeren bal zou inslikken, zou je, als je de branding voelde, treuren en roepen: "Oh, hoe pijnlijk is het!"

Voor iemand zonder kennis is er geen meditatie; zonder meditatie is er geen kennis. Iemand in wie zowel meditatie als kennis is, is dicht bij Nirvana.

De Bhikkhu die de verblijfplaats van leegte is binnengegaan, de Bhikkhu van serene geest, geniet van genot dat het menselijke te boven gaat, in de heldere visie van de Doctrine.

Elke keer dat hij zich concentreert op het verschijnen en verdwijnen van alle geconditioneerde dingen, geniet hij van het geluk en de vreugde van degenen die onsterfelijkheid hebben bereikt.

Deze dingen zijn voor de wijze Bhikkhu de basis van het religieuze leven: beheersing van de zintuigen, tevredenheid, gedrag volgens de gedragscode, omgang met nobele vrienden die een leven van constante zuiverheid leiden.

De Bhikkhu moet hartelijk, vriendelijk en beleefd zijn; zo zal hij in de volheid van zijn vreugde een einde maken aan het lijden.

Net zoals de jasmijn zijn verwelkte bloemblaadjes verliest, zo verliest de Bhikkhu ook verlangen en haat.

Kalm in actie, kalm in spraak, kalm in denkvermogen, sereen, ontdaan van alle aardse verlangens, wordt deze Bhikkhu "De Serene" genoemd.

Laat hem zichzelf opwekken, laat hem zichzelf onderzoeken; zo zelfbewaakt en waakzaam, zal de Bhikkhu in geluk leven.

In werkelijkheid is men zijn eigen beschermer, zijn eigen toevluchtsoord. Weet daarom hoe je jezelf kunt beheersen zoals de paardenhandelaar een nobel paard beheerst.

Vervuld van blijdschap en geloof door de leer van de Boeddha, bereikt de Bhikkhu de staat van volmaakte vrede, beëindiging van alle samengestelde existentie.

De jonge Bhikkhu die zichzelf wijdt aan de Leer van de Verlichte, verlicht deze wereld als de maan die tevoorschijn komt van achter de wolken.

Eén advies dat hier gegeven wordt, is dat je altijd aardig moet zijn. Het moet niet verward worden met het soort advies dat mensen normaal gesproken geven. Het zegt iets interessants, zelfs heel interessants. Mijn commentaar is: Wees altijd aardig en je zult vrij zijn van lijden, wees altijd tevreden en gelukkig, en je zult je stille geluk uitstralen.

Het is vooral opvallend dat alle spijsverteringsfuncties extreem gevoelig zijn voor een houding die kritisch, bitter, vol kwaadwilligheid, voor een zuur oordeel is. Niets verstoort de werking van de spijsvertering meer dan dat. En het is een vicieuze cirkel: hoe meer de spijsverteringsfunctie verstoord wordt, hoe onvriendelijker je wordt, kritischer, ontevreden met het leven en dingen en mensen. Dus je kunt geen uitweg vinden. En er is maar één remedie: deze houding opzettelijk laten vallen, jezelf absoluut verbieden om die te hebben en jezelf, door constante zelfbeheersing, een opzettelijke houding van allesomvattende vriendelijkheid opleggen. Probeer het gewoon en je zult zien dat je je veel beter voelt.

22 augustus 1958

De Brahmin

Streef, O Brahmin! Sluit de stroom (van verlangen) af, werp alle genoegens van de zintuigen weg. Als je weet hoe je de elementen van het bestaan uitroeit, zul je het Ongeschapene kennen.

Wanneer de Brahmin de top van de twee paden (concentratie en inzicht) heeft bereikt, vallen alle banden weg en bezit hij de Kennis.

Iemand voor wie noch het innerlijke noch het uiterlijke bestaat, noch het een noch het ander, die vrij is van angst en gebondenheid, hem beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die zich overgeeft aan meditatie en bevrijd is van onzuiverheden, die zonder smet is, die zijn plicht heeft vervuld, die het hoogste doel heeft bereikt, hem beschouw ik als een Brahmin.

Overdag schijnt de zon; 's nachts de maan. In zijn wapenrusting schijnt de krijger; in meditatie schijnt de Brahmin. Dag en nacht, zonder ophouden, straalt de Boeddha.

De man die het kwaad heeft afgewezen, is een Brahmin. Iemand wiens gedrag gedisciplineerd is, is een monnik; een asceet is iemand die gezuiverd is van onzuiverheden.

Men mag een Brahmin niet slaan, en de Brahmin mag niet terugslaan. Schande over degene die een Brahmin slaat. Schande over de Brahmin die terugslaat.

Voor een Brahmin is er niets beter dan het denkvermogen te weerhouden van de genoegens van het leven. Zoals hij slechte intenties wegneemt, zo verzacht hij zijn lijden.

Iemand die geen kwaad doet door daad, woord of gedachte, de man die in deze drie wordt beperkt, hem beschouw ik als een Brahmin.

Al wie u de leer van de Volmaakt Verlichte leert, bewijs hem eer en vereer hem zoals de Brahmin het heilige vuur doet.

Noch door verward haar, noch door afkomst, noch door geboorte wordt men een Brahmin. Iemand in wie waarheid en rechtvaardigheid verblijven, hij is zuiver, hij is een ware Brahmin.

Wat is de waarde van uw verwarde haar, O dwaze man? Wat is de waarde van de antilopehuid die je draagt? In jou ligt een jungle van passies, je hebt alleen de schijn van zuiverheid.

De man gekleed in afgeworpen gewaden, die uitgemergeld is, wiens aderen op zijn lichaam uitsteken, die alleen mediteert in het bos, hem beschouw ik als een Brahmin.

Maar ik noem hem geen Brahmin, hoewel hij van Brahmaanse afkomst is of geboren is uit een Brahminse moeder, hij die rijk en arrogant is. Hij die niets bezit, die aan niets gehecht is, hem beschouw ik als een Brahmin.

Hij die alle banden heeft verbroken, die nergens meer bang voor is, die alle banden heeft overwonnen, die bevrijd is, hem beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die beetje bij beetje de riem (van het denkvermogen) en de banden (van gehechtheid) heeft verbroken, die de keten (van twijfel) met zijn schakels (van kwade neigingen) heeft doorgesneden en die het juk (van onwetendheid) heeft afgewezen, die verlicht is, hem beschouw ik als een Brahmin.

Hij die zonder wrok is, die verwijten, slagen en ketenen verdraagt, wiens geduld zijn ware kracht is, hem beschouw ik als een Brahmin.

Hij die vrij is van woede, die trouw is aan zijn geloof, goed en zonder verlangen, die zichzelf heeft overwonnen en voor de laatste keer een lichaam heeft aangenomen, hem beschouw ik als een Brahmin.

Hij die niet meer gehecht is aan de genoegens van de zintuigen dan een druppel water aan een lotusblad, of een mosterdzaadje aan de punt van een naald, hem beschouw ik als een Brahmin.

Hij die in dit leven het einde van het lijden heeft gerealiseerd, die de last heeft afgelegd en zichzelf heeft bevrijd (van het juk van gehechtheid), hem beschouw ik als een Brahmin.

De intelligente man, begiftigd met diepe wijsheid, die het goede en het kwade pad onderscheidt, die het hoogste doel heeft bereikt, hem beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die noch het gezelschap van huiseigenaren, noch van monniken zoekt, die geen thuis heeft en weinig behoeften, die beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die geen kwaad doet aan enig schepsel, of het nu sterk of zwak is, die niet doodt of laat doden, die beschouw ik als een Brahmin.

Vriendelijk te midden van de onvriendelijke, kalm te midden van de gewelddadige, niet-zelfzuchtig te midden van de zelfzuchtigen, die beschouw ik als een Brahmin.

Hij van wie passie en haat, trots en pretentie zijn weggevallen, zoals een mosterdzaadje van de punt van een naald valt, die beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die alleen zoete, leerzame, ware woorden spreekt en niemand beledigt, die beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die in deze wereld niets anders neemt dan wat hem gegeven wordt, of het nu weinig of veel, kort of lang, goed of slecht is, die beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die geen verlangens meer heeft in deze wereld of de andere, die geen verlangen meer heeft, die vrij is, die beschouw ik als een Brahmin.

Iemand in wie geen verlangen meer bestaat, die de perfectie van kennis heeft bereikt, die alle twijfel heeft weggevaagd en die de diepten van de onsterfelijkheid heeft gepeild, die beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die in deze wereld alle banden (van goed en kwaad) heeft verbroken en die verlost is van verdriet, van smetten en onzuiverheden, die beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die, net als de maan, vlekkeloos, puur, helder, sereen is, van wie de dorst van aardse verlangens is verdwenen, beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die is ontsnapt aan de cyclus van geboorten, dit modderige pad, deze doornenweg, en die de andere oever heeft bereikt, zich overgeeft aan meditatie, vrij van verlangen, vrij van twijfel, losgemaakt van alle dingen en in vrede, beschouw ik als een Brahmin.

Iemand in wie alle passie is vernietigd en die, afstand doend van wereldse genoegens, het huiselijke leven heeft verlaten en is overgegaan op het dakloze leven, beschouw ik als een Brahmin.

Hij in wie alle verlangen dood is en die, afstand doende van wereldse genoegens, het huiselijke leven heeft verlaten, die de dorst naar het worden heeft gelest, die beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die alle aardse banden heeft verworpen en voorbij alle hemelse banden is gegaan, die bevrijd is van alle banden, die beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die voorkeur en afkeer opzij heeft gezet, die onverschillig is, die bevrijd is van alle gehechtheid en alle ketenen, die alle werelden heeft veroverd, die held beschouw ik als een Brahmin.

Hij die de volmaakte kennis bezit van de geboorte en dood van alle wezens en die bevrijd is van alle banden, die is een Gezegende, een Ontwaakte, die beschouw ik als een Brahmin.

Hij wiens toekomstige staat onbekend is voor de goden, de halfgoden en stervelingen, die zonder verlangen en zonder onzuiverheid is, die een adept is geworden, die beschouw ik als een Brahmin.

Hij die niets meer bezit, noch verleden noch heden noch toekomst, die niets bezit, die zich nergens meer aan vastklampt, die beschouw ik als een Brahmin.

De Edele, de Voortreffelijke, de Held, de grote Wijze, de Overwinnaar, de Onbewogene, de Zuivere, de Verlichte, die beschouw ik als een Brahmin.

Iemand die zijn vorige levens kent, iemand die de hemelen en de hellen waarneemt, die aan het einde van geboorten is gekomen, die een perfect zicht heeft bereikt, de Wijze die alle prestaties tot stand gebracht heeft, hem beschouw ik in waarheid als een Brahmin.

Dat is de conclusie van de Dhammapada en als we slechts een mosterdzaadje in de praktijk hebben gebracht — om zijn beeld te gebruiken — van alles wat ons is geleerd, nou, dan hebben we onze tijd niet verspild.

Er is één ding waar hier, in de Dhammapada, niet over wordt gesproken: een allerhoogste onbaatzuchtigheid en een allerhoogste bevrijding is om de discipline van zelfperfectie te volgen, de mars van vooruitgang, niet met een precies doel voor ogen zoals hier beschreven, de bevrijding van Nirvana, maar omdat deze mars van vooruitgang de diepe wet is en het doel van het aardse leven, de waarheid van het universele bestaan en omdat je jezelf er spontaan mee in harmonie brengt, wat het resultaat ook mag zijn.

Er is een diep vertrouwen in de goddelijke Genade, een totale overgave aan de goddelijke Wil, een integrale hechting aan het goddelijke Plan dat iemand hetgeen dat te doen is laat doen zonder zich zorgen te maken over het resultaat. Dat is de volmaakte bevrijding.

Dat is werkelijk de afschaffing van het lijden. Het bewustzijn is gevuld met een onveranderlijk genot en elke stap die je zet onthult een wonder van pracht.

Wij zijn de Boeddha dankbaar voor wat hij heeft gebracht voor de menselijke vooruitgang en, zoals ik je in het begin al vertelde, zullen we proberen een beetje van alle mooie dingen die hij ons heeft geleerd te realiseren, maar we zullen het doel en het resultaat van onze inspanning overlaten aan de Allerhoogste Wijsheid die alle begrip te boven gaat.

5 september 1958

Appendix
Voor
Vragen en Antwoorden 1929

Sri Aurobindo's verklaringen van zekere frases.
en passages in *Vragen en Antwoorden 1929*

Appendix voor Vragen en Antwoorden 1929

*De Moeder vraagt: "Waar wil je Yoga voor? Om kracht te krijgen?"¹⁹
Betekent "kracht" hier de kracht om je eigen ervaring met anderen te communiceren? Wat betekent het precies?*

Macht is een algemene term — het is niet beperkt tot een kracht om te communiceren. De meest gebruikelijke vorm van macht is controle over dingen, personen, gebeurtenissen, krachten.

De Moeder zegt: "Wat nodig is, is concentratie — concentratie op het Goddelijke met het oog op een integrale en absolute toewijding aan zijn Wil en Doel."²⁰ Is zijn Wil anders dan zijn Doel?

De twee woorden hebben niet dezelfde betekenis. Doel betekent de intentie, het object in het oog waar het Goddelijke naar toe werkt. Wil is een bredere term dan dat.

"Concentreer je op het hart."²¹ Wat is concentratie? Wat is meditatie?

Concentratie betekent het verzamelen van het bewustzijn in één centrum en het fixeren ervan op één object of in één idee of in één toestand. Meditatie is een algemene term die veel soorten innerlijke activiteit kan omvatten.

"Daar brandt een vuur... Het is de goddelijkheid in jou — je ware wezen. Hoor zijn stem, volg zijn bevelen."²²

Ik heb dit vuur nooit in mij gezien. Toch voel ik dat ik de goddelijkheid in mij ken. Ik voel dat ik zijn stem hoor en ik doe mijn uiterste best om zijn bevelen te volgen. Moet ik aan mijn gevoel twijfelen?

Nee, wat je voelt is waarschijnlijk de ingeving van het psychische wezen via het denkvermogen. Om je direct bewust te zijn van het psychische vuur, moet je het subtiele zicht en het subtiele gevoel actief hebben of anders de directe actie van het psychische dat als een manifeste kracht in het bewustzijn optreedt.

"We hebben elkaar allemaal in vorige levens ontmoet."²³

¹⁹ *Vragen en antwoorden 1929*, pagina 1. Het paginanummer in deze en de volgende voetnoten verwijst naar het huidige deel.

²⁰ Pagina 1.

²¹ Pagina 1.

²² Pagina 1.

²³ Pagina 3.

Wie zijn “wij” precies? Herinneren jullie je allebei mij? Heb ik je in het verleden vaak gediend voor dit werk?

Het is een algemeen aangekondigd principe dat iedereen omvat die geroepen is tot het werk. Destijds zag de Moeder het verleden (of een deel ervan) van degenen tot wie ze sprak en daarom zei ze dit. Op dit moment zijn we te veel bezig met het cruciale werk in het fysieke bewustzijn om op deze dingen in te gaan. Bovendien zien we dat het een soort vitale romantiek bij de Sadhaks aanmoedigde waardoor ze meer belang hechtten aan deze dingen dan aan het harde werk van Sadhana, dus we zijn gestopt met spreken over vorige levens en persoonlijkheden.

"Er zijn twee paden van Yoga, een van tapasyā (discipline) en de andere van overgave."²⁴

Zodra je mijn visie hebt geïnterpreteerd als Agni, het vuur van zuivering en tapasyā dat de Zon van de Waarheid produceert. Welk pad volg ik? Welke plaats heeft tapasyā op het pad van overgave? Kan men absoluut zonder tapasyā op het pad van overgave?

Er is een tapasyā die automatisch plaatsvindt als gevolg van overgave en er is een discipline die men uitvoert door eigen ongebeleide inspanning — het is het laatste dat bedoeld wordt in de “twee paden van Yoga”. Maar Agni als het vuur van tapasyā kan in beide gevallen branden.

De Moeder zegt dat het eerste effect van Yoga is om de mentale controle weg te nemen, zodat de ideeën en verlangens die zo lang werden gecontroleerd, verrassend prominent worden en moeilijkheden veroorzaken.²⁵

Ze waren niet prominent omdat ze enige bevrediging kregen of in ieder geval het vitale in het algemeen op de een of andere manier werd toegegeven. Wanneer ze niet langer worden toegegeven, worden ze onhandelbaar. Maar het zijn geen nieuwe krachten die door de Yoga zijn gecreëerd — ze waren er de hele tijd.

Wat betekent dat de mentale controle is verwijderd, is dat het mentale ze gewoon in bedwang hield, maar ze niet kon verwijderen. Dus in Yoga moet het mentale vervangen worden door de psychische of spirituele zelfbeheersing die kan doen wat het vitale niet kan, alleen veel Sadhaks maken deze uitwisseling niet op tijd en trekken de mentale controle gewoon in.

"De kracht van zulke impulsen als die van seks ligt meestal in het feit dat mensen er te veel aandacht aan besteden."²⁶ Wat zijn de andere impulsen waarnaar verwezen wordt?

²⁴ Pagina 4

²⁵ Pagina 5.

²⁶ Pagina 5.

Het verwijst naar sterke vitale impulsen.

"De hele wereld is vol van het gif. Je neemt het op met elke ademhaling."²⁷

Hoe lang is een Sadhak onderhevig aan deze angst om besmet te raken? Ik heb het gevoel dat ik nu niet zo'n besmetting zal oplopen. Is mijn gevoel te vertrouwen?

Ik weet niet of dat zo is. Je moet heel ver op het pad gaan voordat je zo zeker bent als dat.

De Moeder zegt: "Iemand die danst en springt en schreeuwt, heeft het gevoel dat hij op de een of andere manier heel ongewoon is in zijn opwinding; en zijn vitale natuur vindt daar veel plezier in."²⁸ Bedoelt ze dat je gewoon in plaats van ongewoon moet zijn in je opwinding tijdens spirituele ervaringen?

De Moeder bedoelde helemaal niet dat je gewoon moet zijn in je opwinding — ze bedoelde dat de man niet alleen opgewonden is, maar ook ongewoon (buitengewoon) wil zijn in zijn opwinding. De opwinding zelf is slecht en het verlangen om buitengewoon te lijken is nog erger.

"Maar tot degenen die de noodzakelijke basis en fundering bezitten, zeggen we daarentegen: 'streven en trekken.'"²⁹ Geeft dit vermogen om te streven en te trekken aan dat er al een grote vooruitgang is geboekt?

Nee. Het is een relatief elementair stadium.

Hoe kun je onderscheid maken tussen een droom van diepere oorsprong en een visioen?³⁰

Er is geen criterium, maar je kunt gemakkelijk onderscheiden of je in de innerlijke toestand verkeert, niet in slaap, waarin de meeste visioenen plaatsvinden, door de aard van de indruk die je maakt. Een visioen in een droom is moeilijker te onderscheiden van een levendige droomervaring, maar je krijgt het verschil te voelen.

Soms herinner je je de dromen, soms niet.³¹ Waarom is dat zo?

²⁷ Pagina 6.

²⁸ Pagina 11.

²⁹ Pagina 11.

³⁰ Pagina's 13-14.

³¹ Pagina 14.

Het hangt af van de verbinding tussen de twee bewustzijnstoestanden op het moment van ontwaken. Meestal is er een omslag van het bewustzijn waarbij de droomtoestand min of meer abrupt verdwijnt, waarbij de vluchtige indruk die de droomgebeurtenissen (of liever hun transcriptie) op het fysieke omhulsel hebben gemaakt, wordt uitgewist. Als het ontwaken meer beheerst is (minder abrupt) of als de indruk erg sterk is, blijft de herinnering ten minste aan de laatste droom. In het laatste geval kan men zich de droom lang herinneren, maar meestal vervagen de droomherinneringen na het opstaan. Degenen die hun dromen willen herinneren, maken er soms een gewoonte van om stil te liggen en terug te gaan, om de dromen één voor één terug te halen. Wanneer de droomtoestand erg licht is, kan men zich meer dromen herinneren dan wanneer deze zwaar is.

“Spirituele ervaring betekent het contact met het Goddelijke in jezelf (of buiten jezelf, wat op hetzelfde neerkomt in dat domein).”³²

Wat wordt bedoeld met het Goddelijke “buiten”? Betekent het het kosmische Goddelijke of het transcendentale of beide?

Het betekent het Goddelijke dat buiten wordt gezien in dingen, wezens, gebeurtenissen, enz., enz.

Werd de aard van Jeanne d’Arc ook maar een beetje getransformeerd door haar relatie met de twee Aartsengelen, de twee wezens van het Bovenmentale?³³

Ik zie niet hoe de vraag naar transformatie erbij komt kijken. Jeanne d’Arc beoefende geen Yoga of zocht geen transformatie.

“Je hebt niets meer dat je je eigen kunt noemen; je voelt dat alles afkomstig is van het Goddelijke, en je moet het teruggeven aan de bron. Wanneer je je dat kunt realiseren, dan is zelfs het kleinste ding waaraan je besteedt er gewoonlijk niet veel aandacht aan of geeft er niet om, houdt op triviaal en onbelangrijk te zijn; het wordt vol betekenis en het opent een uitgestrekte horizon daarbuiten.”³⁴

Is dit een even elementair stadium als het stadium van “streven en trekken”?

Niet zo elementair.

Wat bedoelt Moeder met de zin: “Wanneer je eet, moet je voelen dat het Goddelijke is dat door je heen eet”?³⁵

³² Pagina 17.

³³ Pagina’s 17-18.

³⁴ Pagina 23.

³⁵ Pagina’s 23-24.

Het betekent een offer van het voedsel niet aan het ego of verlangen, maar aan het Goddelijke, dat achter alle actie staat.

*“Maar als we willen dat het Goddelijke hier regeert, moeten we alles wat we hebben en zijn en hier doen aan het Goddelijke geven.”³⁶
Als iemand dit volledig doet, heeft hij dan nog iets te doen?*

Nee. Maar het is niet gemakkelijk om het volledig te doen.

De Moeder zegt: “Meme ceux qui ont la volonté de s’enfuir, quand ils arrivent de l’autre côté, peuvent trouver que la fuite ne sert pas à grand-chose après tout.”³⁷ Wat betekent ‘arrivent de l’autre côté’ in deze zin? tens? Betekent het “wanneer ze in deze wereld komen” of “wanneer ze de wereld van stilte binnengaan die ze gerealiseerd”?

Nee — “arrivent de l’autre côté” betekent eenvoudigweg “wanneer ze sterven”. Wat Moeder bedoelde was dat wanneer ze daadwerkelijk bij hun Nirvana aankomen, ze ontdekken dat het niet de ultieme oplossing of grootste realisatie van het Allerhoogste is en dat ze uiteindelijk terug moeten komen en hun deel van de wereldactie moeten hebben om die grootste realisatie te bereiken.

Hoe kunnen we herkennen wie alles wat hij heeft en is en doet aan het Goddelijke geeft?

Dat kan niet, tenzij je de innerlijke visie hebt.

*“Want er is niets in de wereld dat niet zijn ultieme waarheid en steun in het Goddelijke heeft.”³⁸
Dit perfect door ervaring weten is een zeer grote verwezenlijking hebben, misschien de uiteindelijke verwezenlijking; heb ik gelijk?*

Ja.

*“Het is duidelijk dat wat er is gebeurd, moest gebeuren; het zou niet zijn gebeurd als het niet de bedoeling was geweest.”³⁹
Wat is dan de plaats van berouw in het leven van de mens? Heeft het een plaats in het leven van een Sadhak?*

De plaats van berouw ligt in het effect ervan op de toekomst — als het de natuur ertoe aanzet zich af te keren van de staat van zaken die het gebeuren

³⁶ Pagina 25.

³⁷ Zie *Entretiens 1929*, de Franse vertaling van *Questions and Answers 1929*. Het oorspronkelijke Engels (pagina 25 van het huidige deel) luidt: “En wat betreft degenen die de wil hebben om weg te rennen, zelfs zij die naar de andere kant gaan, kunnen ontdekken dat de vlucht uiteindelijk niet veel nut had.”

³⁸ Pagina 27.

³⁹ Pagina's 27-28.

teweegbracht. Voor de Sadhak is het echter niet berouw, maar erkenning van een verkeerde beweging en de noodzaak dat deze niet terugkeert die nodig is.

“Je bent gebonden aan de keten van Karma, en daar, in die keten, is alles wat er gebeurt strikt het gevolg van wat eerder is gedaan.”⁴⁰

Betekent “voor” alle vorige levens, beginnend van het allereerste tot dit leven?

Dat is dingen in een massa nemen. In een metafysische zin is alles wat gebeurt het gevolg van alles wat eraan voorafging tot het moment van de handeling. Praktisch gezien hebben bepaalde gevolgen bepaalde antecedenten in het verleden en het zijn deze die het bepalen.

De Moeder heeft gezegd: “En fait, la mort a été attaché à toute vie sur terre.”⁴¹ De woorden “En fait” en “attachée” wekken de indruk dat de dood uiteindelijk onvermijdelijk is. Maar de voorgaande zin — “Si cette croyance pouvait être rejetée, d’abord de la mentalité consciente... la mort ne serait plus inévitable”⁴² — brengt een dubbelzinnigheid met zich mee omdat het de dood niet zo onvermijdelijk maakt; het introduceert een voorwaarde — een “als” — waardoor het vermeden zou kunnen worden. Maar de categorische zin met “En fait” verwatert eerder iemands verwachting van een materiële onsterfelijkheid. Bovendien is de “als” in de andere zin te formidabel om te worden bevredigd.

Er is geen dubbelzinnigheid die ik kan zien. “En fait” en “attachee” geven geen gevoel van onvermijdelijkheid. “En fait” betekent eenvoudigweg dat in feite, zoals de zaken er nu voor staan, al het leven (op aarde) de dood als einde aan zich heeft verbonden; maar het brengt niet in het minst het idee over dat het nooit anders kan zijn of dat dit de onveranderlijke wet is van alle bestaan. Het is op dit moment een feit om bepaalde redenen die worden genoemd, — vanwege bepaalde mentale en fysieke omstandigheden — als deze worden veranderd, is de dood niet langer onvermijdelijk. Het is duidelijk dat de verandering alleen kan komen “als” aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan, — alle vooruitgang en verandering door evolutie hangt af van een “als” die wordt bevredigt. Als de dierlijke geest niet was aangezet om spraak en rede te ontwikkelen, zou de mentale mens nooit zijn ontstaan, — maar het “als”, — een verbazingwekkende en formidabele, werd voldaan. Aldus met de “alsen” die een verdere vooruitgang voorschrijven.

⁴⁰ Pagina 30.

⁴¹ Zie *Entretiens 1929*. Het oorspronkelijke Engels (pagina 36) is: “De dood als een feit is aan alle leven op aarde gehecht.”

⁴² Pagina 36: “Als dit geloof eerst uit het bewuste verstand kon worden verdreven... zou de dood niet langer onvermijdelijk zijn.”

"Veel mensen zouden je prachtige verhalen vertellen over hoe de wereld is gebouwd en hoe het in de toekomst zal verlopen, hoe en waar je in het verleden bent geboren en wat je hierna zult zijn, de levens die je hebt geleefd en de levens die je nog zult leven. Dit alles heeft niets te maken met het spirituele leven."⁴³

Is wat zulke mensen zeggen een complete onzin? Is er een ander proces dan het spirituele waardoor men al deze dingen kan weten?

Vaak is dat zo, maar zelfs als het correct is, zit er niets spiritueels in. Veel mediums, helderzienden of mensen met een speciaal vermogen, vertellen je deze dingen. Dat vermogen is niet spiritueler dan het vermogen om een brug te bouwen of een lekker gerecht te koken of een wiskundig probleem op te lossen. Er zijn intellectuele vermogens, er zijn occulte vermogens — dat is alles.

"Zij [vampiers] zijn niet menselijk; er is alleen een menselijke vorm of verschijning.... Hun methode is om eerst te proberen hun invloed op een man uit te oefenen; dan komen ze langzaam in zijn atmosfeer en kunnen uiteindelijk volledig bezit van hem nemen, waarbij ze de echte menselijke ziel en persoonlijkheid volledig verdrijven."⁴⁴

X is getrouwd met een meisje dat, zoals de Moeder heeft gezegd, tot op zekere hoogte een vampier is. Loopt hij dan al deze risico's? Welke voorzorgsmaatregelen moet hij nemen? Zal ik hem waarschuwen?

In de eerste plaats wordt niet bedoeld dat de vampier of het vitale wezen zelfs in het bezit van een menselijk lichaam probeert nog een ander mens te bezitten. Dat is allemaal de beschrijving van hoe een ontlichaamd (vampier) levend wezen bezit neemt van een menselijk lichaam zonder er op de normale manier in geboren te worden — want dat is hun verlangen, om een menselijk lichaam te bezitten, maar niet door de manier van geboorte. Eenmaal zo menselijk, is het gevaar dat ze vormen voor anderen dat ze zich voeden met de vitaliteit van degenen die met hen in contact staan — dat is alles.

Ten tweede zei Moeder in dit geval alleen vampierachtig tot op zekere hoogte. Dat betekent niet dat ze een van deze wezens is, maar heeft tot op zekere hoogte de gewoonte om zich te voeden met de vitaliteit van anderen. Er is geen behoefte om iets tegen X te zeggen. Het zou hem alleen maar storen en niet in het minst helpen.

De Moeder spreekt over de kracht van gedachten en geeft het voorbeeld dat als "je een sterk verlangen hebt dat een bepaalde persoon komt en dat, samen met deze vitale impuls van verlangen, een sterke verbeelding de mentale formatie die je hebt gemaakt, vergezelt.... En als er een voldoende wilskracht in je gedachtevorm zit,

⁴³ Pagina 40.

⁴⁴ Pagina 42

als het een goed opgebouwde formatie is, zal het tot zijn eigen realisatie komen."⁴⁵

Veronderstel in het gegeven voorbeeld dat er geen sterk verlangen is in het vitale maar alleen gedachten of vage verbeeldingen in de geest, zou dat de persoon ertoe aanzetten om te komen?

Dat zou kunnen; vooral als die persoon zelf verlangde om te komen, zou het de beslissende duw kunnen geven. Maar in de meeste gevallen zou verlangen of wil achter de gedachtekracht nodig zijn.

De Moeder zegt dat depressie of ontmoediging gaten in de zenuwen snijdt en vijandige aanvallen makkelijker maakt.⁴⁶ In zekere zin betekent dit dat een man met goede wil niemands verkeerde ideeën, impulsen of bewegingen zou moeten ontmoedigen. Maar zou dit niet in strijd zijn met de principes in het gewone leven en in Sadhana? Er is de manier om stil te blijven in de omgang met zulke mensen, maar zelfs dat kwetst hen soms meer dan een botte ontmoediging.

Zouden de slechte effecten van depressie en ontmoediging die door de Moeder worden aangegeven, ook in het gewone leven voorkomen?

De kennis over het slechte effect van depressies is bedoeld om de Sadhak te leren deze dingen te vermijden. Hij kan niet verwachten dat mensen zijn mislukkingen of fouten vleien of zijn zwakheden toegeven, alleen omdat hij de gewoonte heeft om zich over te geven aan depressie en zijn zenuwachtige enveloppe te kwetsen als dat gebeurt. Zichzelf vrijhouden van depressie is zijn zaak, niet die van anderen. Sommige mensen hebben bijvoorbeeld de gewoonte om in een depressie te raken als de Moeder niet aan hun verlangens voldoet — het volgt niet dat de Moeder aan hun verlangens moet voldoen om ze vrolijk te houden — ze moeten leren om van deze gewoonte van het denkvermogen af te komen. Dus met de wens van mensen van aanmoediging of lof voor alles wat ze doen. Men kan stil zijn of niet ingrijpen, maar als zelfs dat hen deprimeert, is het hun eigen schuld en die van niemand anders.

Natuurlijk is het hetzelfde in het gewone leven — depressie is altijd pijnlijk. Maar in Sadhana is het ernstiger omdat het een groot obstakel wordt voor de soepele en snelle voortgang naar het doel.

⁴⁵ Pagina's 50-51.

⁴⁶ Pagina 89.

Opmerking over de teksten

Vragen en antwoorden 1929. Deze verzameling van vijftien gesprekken uit 1929 werd voor het eerst gepubliceerd in 1931 voor privé-circulatie onder de titel *Conversations with the Mother*. De gesprekken werden voor het eerst beschikbaar gesteld voor het publiek in 1940 als het hoofdonderdeel van het boek *Words of the Mother*. Dit boek werd herdrukt in 1943, 1946 en 1949. De gesprekken uit 1929 verschenen afzonderlijk in 1956 onder de titel *Conversations*. Dat boek werd herdrukt in 1961, 1966, 1971, 1973 en 1982. In 1989 werd het samen met de gesprekken van de Moeder uit 1930-1931 gedrukt onder de titel *Gesprekken 1929, 1930-1931*; een tweede druk van dat boek werd uitgegeven in 1997.

De gesprekken van 1929 werden ook gepubliceerd in 1977 als het eerste deel van *Questions and Answers*, Volume 3 van de *Collected Works of the Mother* (eerste editie); in dat deel werden de gesprekken *Questions and Answers 1929* getiteld. Het huidige deel bevat dezelfde tekst.

Questions and Answers 1930 – 1931. Deze zesentwintig verslagen van de gesprekken van de Moeder met discipelen in 1930 en 1931 werden door een discipel in verkorte handschrift opgetekend en later gereconstrueerd en uitgewerkt. Verschillende ervan werden in 1949 gepubliceerd in twee tijdschriften van de Ashram, de maandelijkse *Mother India* en de jaarlijkse *Sri Aurobindo Circle*. Vijfentwintig lezingen werden gepubliceerd onder de titel *Words of the Mother: Third Series* in 1951 en in 1966. Een nieuwe lezing, "Difficulties in Yoga", werd opgenomen in de verzameling toen deze in 1977 werd uitgebracht als onderdeel van *Questions and Answers*, Volume 3 van de *Collected Works of the Mother* (eerste editie). In dat deel waren de lezingen getiteld *Questions and Answers 1930 – 1931*. Het huidige deel bevat dezelfde tekst. In 1989 werden deze lezingen samen met de gesprekken van de Moeder uit 1929 gedrukt onder de titel *Conversations 1929, 1930 – 1931*; een tweede druk werd gedrukt in 1997.

Commentaren op de Dhammapada. De Moeder baseerde haar commentaren op de *Dhammapada* op een Franse vertaling van de Pali-tekst, gemaakt door een Franse discipel. De commentaren, gegeven in het Frans, werden op band opgenomen en vervolgens getranscribeerd. De tekst en commentaren werden voor het eerst gepubliceerd in 1960 onder de titel *Commentaires sur le Dhamma pada*. Een tweede editie verscheen in 1964. Een Engelse vertaling werd in series uitgegeven in het kwartaalblad *Advent* van november 1960 tot februari 1965. Deze vertaling werd herzien toen het werk in 1977 werd gepubliceerd als onderdeel van *Questions and Answers*, Volume 3 van de *Collected Works of the Mother*. Het huidige deel bevat dezelfde tekst. In 1989 werden de tekst en commentaren voor het eerst onafhankelijk gepubliceerd als boek in het Engels; een tweede druk van het boek werd uitgegeven in 1995.

Appendix to Questions and Answers 1929. Deze uitleg door Sri Aurobindo werd geschreven als antwoord op vragen gesteld door verschillende discipelen tussen 1933 en 1937. De meeste waren gericht aan een bepaalde discipel in januari 1937. De verzameling werd gepubliceerd in 1972 in *The Mother with Letters on the Mother*, Volume 25 van de Sri Aurobindo Birth Centenary Library.